CÂINII RĂZBOIULUI

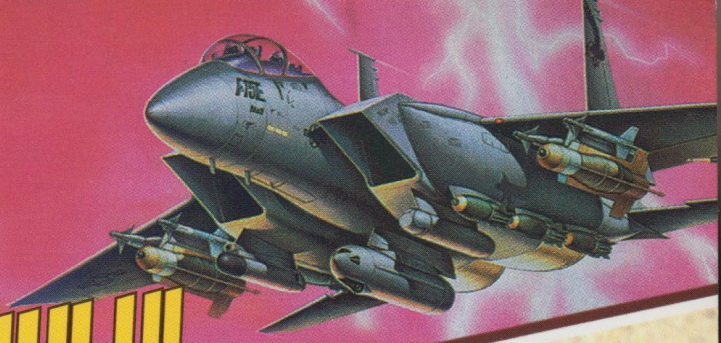

JOE DEXTER

Coridă la El Paso

COLECŢIA „CÂINII RĂZBOIULUI”

JOE DEXTER[1]

CORIDĂ LA EL PASO

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2001

[1] Scriitorul Joe Dexter (Jo Dexter) care la noi este tradus în colecţiile „Câinii războiului” şi „Mercenar” este de fapt Axel Kilgore (pseudonim a lui Jerry Ahern), care are la fel cărţi traduse la noi în aceleaşi colecţii.

Jerry Ahern a folosit pseudonimele Axel Kilgore, Red Mitchell, Nick Carter.

SUA ŞI IMIGRAŢIA

Teritoriul republicii federale a Statelor Unite ale Americii este delimitat de două frontiere, amândouă remarcabile prin caracterul lor unic. La nord, se află cea mai lungă frontieră inter-state din lume (doisprezece mii şapte kilometri), care desparte Statele Unite şi Canada. La sud, se află frontiera cea mai frecventată din lume, având – dacă se poate spune aşa – numai trei mii o sută cincisprezece kilometri. Această frontieră sudică, din care mai mult de jumătate e formată de Rio Bravo şi fluviul Colorado, desparte prima putere economică a lumii de Mexic, o ţară săracă, al cărei PMB anual abia dacă depăşeşte două mii de dolari pe cap de locuitor.

O ţară săracă cu care SUA au un trecut încărcat, începând cu anexarea, în 1845, a Texasului (şase sute nouăzeci de mii de kilometri pătraţi, cam cu o sută patruzeci de mii mai mult ca Franţa) de către coloniştii americani; apoi vânzarea în 1848 de către Mexic a statului New Mexico şi Californiei pentru suma de cincisprezece milioane de dolari. Dar ultimul diferend oficial între Mexic şi puternicul său vecin rămâne încă puternic marcat în memoria celor în vârstă, pentru că e mult mai recent. În 1945, la un secol după luarea Texasului, SUA au luat hotărârea să trimită o divizie în Mexic ca să-l „protejeze de un eventual atac japonez". La care Mexicul a ripostat prin trimiterea de trupe la frontieră, ca să invite armata binevoitoare a unchiului Sam să facă imediat cale întoarsă.

„Dacă îi lăsăm pe tipii ăştia să intre la noi, *a declarat generalul mexican însărcinat cu operaţiunile militare,* nu vom mai putea niciodată să scăpăm de ei."

Tot în acea perioadă a început fluxul migrator sistematic al mexicanilor spre Statele Unite – la început legal. Unchiul Sam avea nevoie de braţele de muncă pentru a susţine efortul de război şi să înlocuiască oamenii trimişi dincolo de ocean. Apoi, explozia economică de după război a sporit şi ea foarte mult cererea de mână de lucru puţin exigentă.

Dar, de vreo douăzeci de ani, problema locurilor de muncă din interiorul ţării a impus Statelor Unite închiderea frontierei. Astfel, pe o distanţă de aproximativ o mie două sute de kilometri, a fost instalată progresiv o barieră de grilaje şi de sârmă ghimpată, tăind drumul vitelor, spre marea pierdere a crescătorilor

americani şi mexicani şi a indienilor papagos, locuitori seculari ai acelor regiuni aride, care nu înţeleg de ce teritoriile şi triburile s-au pomenit într-o zi despărţite de acea barieră artificială.

Această atitudine voluntaristă nu poate însă să facă nimic împotriva hotărârii oamenilor de a trece pentru necesităţile supravieţuirii. Şi este cu atât mai neputincioasă în faţa veşnicei legi a cererii şi ofertei. Astfel, s-au format colonii de muncitori ilegali mexicani în Texas şi în Arizona, în jurul regiunilor miniere, şi în California, peste tot unde e nevoie de agenţi hotelieri sau de personal casnic la preţuri mici.

Celelalte puncte de intrare a clandestinilor sunt porturile – în special San Francisco şi New York – prin care sosesc mai ales asiatici.

Aşa cum prohibiţia a constituit o adevărată mană cerească pentru Mafie şi pentru barurile clandestine, controlul draconic al imigraţiei îmbogăţeşte călăuzele clandestine. O anchetă recentă, efectuată de Ministerul de Justiţie, a arătat că unele bande de călăuze cereau până la treizeci de mii de dolari ca să aranjeze intrarea unui clandestin în SUA. Apoi, fără acte, fără posibilitatea de a se plânge cuiva, acesta este o victimă sigură pentru exploatare chiar pentru cei care l-au adus acolo. Căci, fireşte, bandele de călăuze sunt foarte organizate şi nu-şi pierd din vedere „protejaţii". Chiar şi lucrând până la şaizeci de ore pe săptămână, pentru un tarif orar mediu de un dolar şi jumătate, lor le este foarte greu să achite datoria contractată cu ocazia intrării în ţară. Ba chiar s-a obţinut mărturia unei femei care muncea pentru opt dolari pe zi într-un atelier de confecţii şi cea a unui scufundător chinez care primea şaptezeci de cenţi pe oră.

SUA ŞI TERORISMUL

Dacă terorismul a fost totdeauna una dintre marile obsesii ale Statelor Unite de azi, ele au fost rareori victimele lui pe teritoriul lor naţional. Forţele de ordine federale sunt mai bine formate pentru lupta împotriva banditismului, criminalităţii, criminalilor în serie, traficului de droguri etc.

În iunie 1993, FBI-ul a reuşit totuşi să împiedice un atentat împotriva clădirilor Naţiunilor Unite şi altor câtorva ţinte la New York, în special Holland Tunnel, care face legătura între New York şi New Jersey, trecând pe sub Hudson River.

Din 1991, informatorul federal Imad Salem infiltrase grupul de terorism islamic al lui Ibrahim El-Gabrowny, care proiectase realizarea acestor atentate şi a luat parte la atentatul din 26 februarie 1993 de la World Trade Center.

Evident, după acest succes indiscutabil, a urmat întrebarea pusă de Congres: „De ce nu au putut să fie prevenite atentatele din iunie şi nu s-a putut evita cel din februarie?" Răspunsul FBI-ului a fost că, înainte de atentatul de la World Trade Center, dovezile aduse de Imad Salem împotriva lui El-Gabrowny erau insuficiente ca să justifice o intervenţie. Atâta timp cât nu avea suficiente elemente incriminante, Imad Salem trebuia să stea la adăpost şi deci să nu intervină. Răspuns acceptabil dacă urmarea anchetei nu ar fi scos la iveală ramificaţiile unei reţele teroriste foarte complicate, ducând la şeicul egiptean orb Omar Abdel Rahman, deja bănuit că ar fi avut o mare responsabilitate în atentatul împotriva lui Anuar el-Sadat. În cursul ultimilor ani, s-a stabilit că şeicul Abdel Rahman obţinuse cel puţin de şase ori viza de intrare cât se poate de legal ca să vină în Statele Unite.

Cum se explică această serie de erori monumentale?

La întrebarea Congresului, reprezentanţele diplomatice americane au răspuns că nu deţineau un sistem informatic adaptat pentru identificarea unor suspecţi precum Abdel Rahman. Dar, în acelaşi timp, pe culoarele FBI-ului se şoptea că Omar Abdel Rahman era protejat de CIA datorită serviciilor aduse în cursul războiului din Afghanistan.

Erori datorate incompetenţei sau înzestrării proaste, sau rivalităţii dintre servicii? Un lucru e sigur, teritoriul Statelor Unite ale Americii este azi deosebit de vulnerabil în faţa terorismului venit din Orientul Mijlociu.

Sistemul nostru de protecţie împotriva terorismului are mai multe spărturi decât digurile de pe cursul râului Mississippi.

Benjamin Gilman, congressman, New York,
iulie 1993, cu ocazia revărsărilor
râurilor Mississippi şi Missouri, care
devastau Midwest-ul Statelor Unite.

CAPITOLUL I

Era unsprezece dimineaţa şi un soare alb ca un asfalt de aluminiu în fuziune calcina provincia Sonora. Camionul mare, bălţat cu o mie de culori, care tracta o remorcă a United Brands, stârnea vârtejuri mari de praf pe drumul mexican nr. 2. La un kilometru în spate, la volanul unei maşini Terrano bej, pusă la dispoziţie de FBI, Henry Stimson Frost urmărea fără nici o greutate camionul. Era de ajuns să urmeze coloana de praf de-a lungul acelui drum unic. La fel ca indienii în filmele western.

— Ştii că, pe aici pe undeva, zeul Quetzalcoatl a luat foc şi s-a dispersat în azur? zise Gil Real. Acel zeu pe care de atunci toţi îl aşteaptă zadarnic.

— Ce? mormăi Frost. Ce aiureală vrei să mai îndrugi?

Mirosea premisele unui citat din Ythurbides, moralistul filipinez din secolul al XVI-lea, care îi servea drept model lui Gil, singura persoană care îi cultiva cu religiozitate memoria, pentru simplul motiv că se născuse din imaginaţia lui.

— Ce-ţi spun acum e foarte serios, protestă filipinezul. Mă refer la legenda aztecă autentică. Singura, unica, cea adevărată. Ea spune că Quetzalcoatl, şarpele cu pene, s-a dezagregat într-o sferă de foc nu departe de aici.

— Gil, cultura ta mă năuceşte! zise omul cu bantă neagră la ochi, deloc năucit.

Lăsă o clipă volanul maşinii Terrano, ca să-şi ia din buzunar vechea brichetă Zippo, apoi întoarse o fracţiune de secundă capul spre însoţitorul său.

— După câte am citit, treaba asta trebuie să se fi petrecut cam acolo, *grosso modo.*

Mestecând întruna bucata de betel, Gil întinse mâna spre est,

arătând în direcţia deşertului Chihuahua.

Gravitatea expresiei de pe faţa sa îl convinse pe Mercenar că, de data asta, nu inventa cai verzi pe pereţi şi că, în sinea lui, îi plăcea să creadă în întoarcerea şarpelui cu pene.

La capătul drumului, după *altiplano,* frontiera cu Texasul era marcată de fluviul pe care americanii îl numeau Rio Grande şi mexicanii Rio Bravo del Norte. Mercenarul aprinse o ţigară, dădu primul fum afară pe nări şi îşi îndreptă din nou privirea spre camionul de la United Brands. Marile companii de fructe şi legume americane deţineau numeroase exploatări în Mexic. Motivele: mâna de lucru şi terenurile agricole le costau mult mai ieftin în sud decât în nord; apoi, faptul că erau implantate în ţară străină le permitea să nu ţină cont de reglementările US referitoare la răspândirea îngrăşămintelor chimice, pesticidelor şi altor „bunătăţuri”.

Camionul intră într-un viraj şi, preţ de o fracţiune de secundă, oglinzile sale retrovizoare reflectară o lumină strălucitoare. Mercenarul se bucură că geamurile fumurii îl protejau de astfel de situaţii şi, cu un gest reflex, potrivi banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Când Michael O’Hara le dăduse acea maşină 4×4, Gil Real râsese spunând că era un jeep de gagici pentru safari. Acum, pe canicula de afară, părea că apreciază instalaţia de climatizare cu care era echipată maşina Terrano, fără să vrea totuşi să recunoască. Frost însă savura răcoarea fără falsă pudoare. Ştia că o va regreta în curând, când aveau să fie obligaţi să părăsească acel confort, ca să urce pe cele două motociclete Harley Davidson care îi aşteptau la *cantina* lui Paco.

Ridică piciorul când, după trecerea lui Rio Sonora, se angajară în traversarea orăşelului Cananea. Nu era cazul să se facă remarcaţi urmărindu-l prea de aproape pe acel camion care nu avea cum să le scape.

Acolo, la mai puţin de o sută de kilometri de frontiera Statelor Unite, stăruia un Mexic profund, cu căsuţele „burtoase”, cu pereţii daţi cu var şi deschizături întunecoase, cu măgăruşii încărcaţi de coşuri de pai şi călăreţii purtând pe cap impozantele lor *jipijapa*[2]*.*

— Cu siguranţă că ne-a reperat, zise Gil Real ca să rupă tăcerea.

— Deşi stârnim mai puţin de jumătate din praful stârnit de el,

[2] Pălărie mexicană cu boruri largi şi întoarse în sus, denumită aşa după paiul fin din care sunt confecţionate (n.a.).

ar trebui să-i luăm imediat permisul de conducere, dacă nu ne-a reperat, zise Mercenarul, rânjind. Dar, după părerea mea, nu are nici un motiv să fie îngrijorat de prezenţa noastră pe acest drum. Asta contează.

Urmă din nou o tăcere. Frost aproape că avu impresia că aude angrenajele care se puneau în mişcare în cutia craniană a însoţitorului său şi se hotărî să adauge:

— Nici să nu te gândeşti la asta, Gil. Nu putem schimba planul. Ne oprim la *Pocillo* şi schimbăm Terrano cu motocicletele.

El Pocillo era numele acelei *cantina*, micul han pe care îl ţinea Paco Garbanzo între Cananea şi Agua Prieta. Dacă te-ai fi luat după nume, hanul ar fi trebuit să dateze de pe vremea în care oamenii se deplasau în special călare şi când *pocillos* erau nişte bazine săpate în pământ ca să adune apa necesară adăpatului vitelor.

— Chiar e necesar? întrebă Real cu o candoare care nu i se potrivea deloc cu tenul.

— Necesar şi indispensabil, *barbudo,* răspunse Mercenarul, trăgând cu sete din ţigară. Nu numai că şoferul camionului ar putea să simtă ceva neobişnuit, dacă continuăm să-l urmărim la un kilometru fără să încercăm să-l depăşim, dar, în plus, Paco va lansa o alarmă generală dacă nu ne vede. A fost anunţat, ne-a pregătit cele necesare şi ne aşteaptă.

Onorabilele sale activităţi de hangiu nu-l împiedicau deloc pe Paco Garbanzo să fie corespondentul local al aşa-numitului EPIC, *El Paso Intelligence Center,* care era cea mai mare agenţie a DEA[3] pentru zona de sud a SUA şi de nord a Mexicului. Apoi, în urma intervenţiilor în Salvador, Nicaragua şi Panama, numele CIA devenind tabu în acel sector sensibil, toate activităţile de informaţii şi de contraspionaj legate de frontiere erau focalizate de EPIC. Partea californiană, fiind preluată de staţia de la San Diego, lăsa totuşi celor de la EPIC responsabilitatea a vreo trei mii de kilometri de frontieră.

Camionul transporta produsele legumicole ale societăţii United Brands. Ceea ce, în sine, nu avea nimic criticabil. Numai că aparţinea unui anumit Randy Horny, un tip care închiria camioane, bănuit nu numai că era un „coiot”, ci şi că s-ar fi aflat în cârdăşie cu Frontul Morelos, o organizaţie mexicană care propovăduia lupta armată împotriva tuturor celor care îi deranjau

[3] *Drug Enforcement Administration,* însărcinată cu lupta împotriva traficului de stupefiante (n.a.).

concepţiile fanatice de ordine: traficanţi de droguri, proxeneţi, financiari veroşi, dar şi indieni neconvertiţi la catolicism, preoţi progresişti, politicieni liberali. Se înţelege de la sine că toate instituţiile marelui vecin american ocupau un loc de frunte printre „diavolii” arătaţi cu degetul de Frontul Morelos. Estimări recente dezvăluiseră faptul că traficul de droguri, contrabanda şi prostituţia finanţate în *verdes* – dolarul american – reprezentau o treime din activităţile economice ale Mexicului. O realitate atât de consternantă alimenta îngrijorări îndreptăţite, dar şi toate formele de paranoia.

În Statele Unite erau numiţi „coioţi” profesioniştii care îi ajutau pe imigranţii clandestini să treacă frontiera. Ca să evite afluxul masiv de mexicani atraşi de bogăţia Statelor Unite, autorităţile americane construiseră un gard de sârmă ghimpată între Chula Vista, la est, şi El Paso, la vest, cam pe o distanţă de peste o mie două sute de kilometri. Acest gard, botezat *Linea* – Linia – era supravegheat în permanenţă de elicoptere, de vameşi însoţiţi de câini şi de echipaje uşoare motorizate. Restul frontierei era protejat de bariera naturală formată de Rio Grande. Dar nimic nu e mai tare decât hotărârea omului împins de instinctul de supravieţuire, iar frontiera americano-mexicană era mai departe o „strecurătoare”. Se estima că anual emigrau clandestin în Statele Unite între cinci sute şi opt sute de mii de *wetbacks*[4] sau *braceros*[5].

Circulaţia turiştilor care mergeau să viziteze siturile arheologice aztece sau mayaşe sau, mai prozaic, staţiunile balneare de renume, precum Acapulco, dar şi cea a camioanelor care transportau fructe, legume şi materii prime, creau în anumite puncte un trafic foarte dens, greu de controlat. Pe de altă parte, coioţii scădeau mult preţurile, ceea ce le permisese să deţină aproape monopolul trecerii Liniei. Dar ceea ce pierdeau din transportul salatei recuperau din plin de pe urma transportului şeptelului uman, pe care îl duceau spre nord.

Dar ţinta Mercenarului nu era traficul de muncitori clandestini. De asta se ocupau ofiţerii de la imigraţie şi paza de frontieră. Misiunea lui Frost şi Real ţintea un alt fel de trafic, care nu era nici drogul provenit din Columbia, care, de la o vreme,

[4] „Uzi”, pentru că traversau Rio Grande înot ca să treacă frontiera (n.a.).

[5] Versiunea americană a lui *wetback,* care însemnă „cel care înoată bras”, dar şi „cel care munceşte cu braţele” (zilier) (n.a.).

împrumutase şi el drumul acelor *wetbacks.* Căci traficanţii, sătui să fie interceptaţi în Florida sau în Golful Mexic de vasele, avioanele şi dirijabilele înţesate cu aparatură electronică ale pazei de coastă, foloseau din ce în ce mai mult căile verificate, bătute în mod tradiţional de candidaţii la imigraţie.

Conform indiscreţiilor ajunse la urechile celor de la EPIC, acum se specializau coioţi de un alt tip, precum Randy Horny, cu ajutorul Frontului Morelos, într-o contrabandă mai bănoasă: cea a materialelor şi persoanelor destinate săvârşirii unor acţiuni teroriste pe teritoriul american.

După atentatul de la World Trade Center şi descoperirea unui proiect de atentat în Holland Tunnel din New York, SQUAD, secţia antiteroristă condusă de O'Hara din cadrul FBI-ului, îşi pusese toţi oamenii la treabă. După două săptămâni, la începutul lunii iulie, sosea vestea, confirmată de experţii de la CIA, de la NSA[6] şi de la NSC[7]: un comando de integrişti din Partidul Baas, partidul lui Saddam Hussein, se ascundea în Mexic cu ajutorul Frontului Morelos şi se pregătea să treacă în Statele Unite, ca să-i facă pe câinii de yankei să plătească pentru bombardamentele din iunie, care răseseră de pe faţa pământului sediul serviciilor secrete irakiene şi mai multe edificii din Bagdad.

Câţi erau? Probabil că puţini, dar superantrenaţi şi hotărâţi să-şi dea viaţa pentru îndeplinirea misiunii. Care era ţinta? Serviciul secret nu ştia încă, dar se ştia că era ceva foarte important. Preşedintele Clinton fiind considerat cu neputinţă de asasinat, se vorbea de unul dintre apropiaţii săi. Poate chiar de soţia lui.

Misiunea lui Frost şi a lui Real era simplă. Trebuiau să descopere ascunzătoarea acestui comando şi, dacă era posibil, să înăbuşe complotul în faşă, lichidându-i pe terorişti. Într-adevăr, simplu în teorie, dar mai greu de pus în practică.

Evident, cu o oarecare ipocrizie, preşedintele refuza să angajeze serviciile secrete oficiale într-o acţiune violentă pe teritoriul unei ţări vecine şi prietene, cu care SUA întreţineau relaţii de bună înţelegere, dar, totuşi, delicate. Şi aşa, Mike O'Hara încredinţase cazul lui Henry Stimson Frost, cel mai bun

[6] *Naţional Security Agency,* cea mai secretă, dar şi cea mai mare şi mai „tehnică" dintre serviciile de informaţii US. Datorită unor antene de ascultare electronică, sateliţi şi alte mijloace sofisticate, NSA supraveghează în permanenţă comunicaţiile din lumea întreagă (n.a.).

[7] *Naţional Security Council*, consiliu restrâns la cel mai înalt nivel. Din el fac parte preşedintele, principalii responsabili pentru politica externă, şefi de stat-major şi directorul CIA (n.a.).

colaborator contractual pe care îl avea.

O'Hara, Real şi Mercenarul ştiau că eliminarea fizică a celor care formau acel comando era un ţel utopic. Mai realişti decât oamenii politici, ei erau de acord să-şi limiteze ambiţiile la esenţial: împiedicarea teroriştilor irakieni de a-şi realiza planul. În rest, oricui îi era permis să viseze!

Între timp, şi pentru că trebuia început cu începutul, Frost şi ajutorul lui trebuiau să descopere planul, apoi să identifice şi să localizeze, unul câte unul, toţi membrii grupului de comando, ca să transmită datele celor de la SQUAD, care urmau să ia o hotărâre. Asta însemna că aveau asigurate distracţii pentru următoarele câteva zile!

Înainte de orice, trebuiau să-l găsească pe Randy Horny, coiotul care lucra pentru United Brands. Amândoi ştiau că nu avea să fie ceva uşor. Acuzat cu câteva luni în urmă de trafic de stupefiante, Horny pretinsese că totul se întâmplase fără ştirea lui, că el nu avusese habar de nimic, pledând nevinovat ca să obţină indulgenţa judecătorului. Încarcerat la San Diego, el fusese repede eliberat pe cauţiune, în schimbul unei sume de o sută de mii de dolari. După care dispăruse, dar Frost era convins că nu se dezagregase în azur la fel ca Quetzalcoatl. De la această dispariţie, de societatea lui, Randy Trucking Corp, se ocupa Milena Horny, soţia lui. De origine mexicană, Milena avea familia de cealaltă parte a frontierei şi mulţi credeau că coiotul se refugiase la un văr sau la un unchi binevoitor.

În cele din urmă, Gonzalo Rodriguez, şoferul camionului arestat, jucase rolul acarului Păun. Deoarece Randy Horny uitase să se prezinte la proces, Rodriguez fusese singura persoană condamnată în acest caz. Lucru ciudat, nimeni nu putuse să strângă cei o mie cinci sute de dolari ceruţi drept cauţiune pentru acest subaltern ghinionist.

Autorităţile americane se pare că făcuseră o alegere în privinţa lui Randy Horny. În acea perioadă tulbure, existau probleme mult mai importante de rezolvat decât goana după un „vânat" atât de mic. Numai că, după dezvăluirile celor de la NSA, Horny căpătase importanţă.

*

* *

După Cananea, drumul cobora sinuos printre colinele maronii care constituiau flancul occidental la Munţilor Sierra Madre. Puţin câte puţin, înălţimile deveniră mai abrupte. Deşertul, presărat de tufe de iarbă-de-şoaldină, agave şi cactuşi, de scaieţi şi de ariori

giganţi, lumânările Mexicului, părea că se îngustează. După câţiva kilometri, drumul nr. 2 avea să devină un canal care pătrundea ca într-o pâlnie în trecătoarea celor două Nogales[8]. Cu câţiva kilometri înainte de defileu, Mercenarul acceleră şi depăşi camionul. Încă mai avea coloane de praf în oglinda retrovizoare când făcu la dreapta, pe un drum plin de bolovani care ducea la *Pocillo.*

Paco îi aştepta în fostul ţarc pentru însemnarea vitelor, care acum servea drept parcare hanului său. Era un om mic de statură, cu umeri laţi şi picioare arcuite. Avea vreo patruzeci de ani, nişte mâini bătătorite, o frunte arsă de soare şi o mustaţă groasă şi ascuţită la capete. Paco Garbanzo era repertoriat „om de toată încrederea" atât de SQUAD, cât şi de EPIC şi de DEA. O astfel de unanimitate era un lucru rarisim.

Imediat ce coborâră din maşină, Paco veni în întâmpinarea lor. Bătu din palme ca să ia la goană o ceată de puştani în zdrenţe, care jucau arşice în praful ţarcului, şi îi duse pe noii-veniţi într-o baracă de lemn situată de cealaltă parte a hanului. Cele două motociclete Harley Davidson Dynaglide aşteptau acolo, strălucitoare, aproape provocatoare, în acel decor sărac.

— Sunt practic noi, le spuse mexicanul, aprinzând un chiştoc de *picaduro*, care îi atârna lipit de buză. Au fost doar rodate pentru voi. Cu maşinăriile astea poţi să te duci până la capătul lumii.

Frost îl felicită, luă cheile întinse de Paco şi zise:

— Eu rămân aici. Paco, ia-l pe Gil la *cantina,* ca să se răcorească puţin. Moare de sete. Pe urmă, nu trebuie să îţi laşi hanul nesupravegheat.

Paco Garbanzo zâmbi.

— În privinţa asta, nici o grijă. Din iarna asta, *El Pocillo* se află în mâini bune.

Frost ştia că soţia îl părăsise anul trecut, obosită de programul imposibil şi de evenimentele neprevăzute pe care i le impuneau funcţiile sale de pe lângă EPIC. Să se fi întors Maria? Se abţinu să pună întrebări indiscrete, ieşi împreună cu Real şi Garbanzo şi, în timp ce cei doi se îndreptau spre casa joasă în care se aflau

[8] Oraşelor de frontieră mexicane le corespund în general oraşe „surori" americane (ex. Tijuana-Chula Viste, Mexicali-Calexico, Ciudad Juarez-El Paso, Matamoros-Brownsville etc.) Aici, de fiecare parte a frontierei, toate oraşele se numesc cele două Nogales, de unde şi numele trecătorii (n.a.).

cantina şi locuinţa lui Paco, el urcă în Terrano şi o duse în garajul improvizat, alături de motociclete, în parcare se afla un singur copac, un tepezcohu[9] cojit până la indecentă. La umbra lui staţionau patru camionete dantelate de rugină. De cealaltă parte a ţarcului, un tractor stătea la soare, alături de vehiculele cele mai moderne pe care le văzuse de la Cananea: un Ford Transit albastru deschis şi un Chevrolet Impala negru, care nu aveau mai mult de cincisprezece ani. Terrano ar fi fost deci cam bătător la ochi, şi Frost prefera să-l ascundă.

După ce duse maşina la loc sigur, Mercenarul aşteptă. Trebuia să vadă dacă acel camion îşi continua drumul fără să se oprească, situaţie în care ar fi trebuit să reia imediat urmărirea. Dar asta era puţin probabil, *cantina El Pocillo* fiind ultimul popas înaintea defileului şi acel Nogales mexican care marca frontiera. Toţi opreau acolo, şi şoferii de la Randy Trucking făceau parte dintre obişnuiţii hanului.

Frost auzi în curând camionul apropiindu-se, cu zgomotul caracteristic al motorului Diesel. După două minute, camionul intra în ţarc.

Mercenarul îl auzi manevrând, apoi simţi un miros de motorină amestecat cu cel al prafului. Motorul amuţi şi se auzi zgomotul caracteristic al aerului comprimat când şoferul strânse frâna de mână. Frost se duse la uşă şi aruncă o privire discretă. Doi bărbaţi, amândoi de tip latino, săriră jos din cabină şi trântiră portierele. Îi văzu cum se îndreaptă spre *cantina.* Aveau un aer cât se poate de nevinovat. Frost mai aşteptă un moment, ca să nu se facă remarcat sosind imediat în urma lor.

Frost îşi zise că, dacă existau clandestini în remorca celor de la United Brands, aveau să fie scoşi imediat sub formă de *pemmican*[10], apoi se întoarse la Terrano ca să-şi ia pachetul de Camel. Atunci auzi venind o altă maşină, apoi zgomotul portierelor trântite.

Cineva strigă:

---

[9] Cunoscut dintotdeauna de indienii din Mexic, scoarţa de tepezcohuit are virtuţi atât de extraordinare împotriva arsurilor şi a unor leziuni ale pielii, încât farmacologii moderni îi studiază îndeaproape proprietăţile. Din păcate, specia e pe cale de dispariţie, căci copacii sunt făcuţi bucăţi de oamenii care vor să-şi procure preţiosul remediu (n.a.).

[10] Preparat concentrat, uscat şi presat, care le permite indienilor să conserve carnea de bizon (n.a.).

— *Check it up for me, guys!*[11]

Altul care rătăcise prin deşertul fierbinte avea acum probleme cu radiatorul.

Frost îşi vârî o ţigară Camel îndoită în colţul gurii şi se scotoci în buzunare. Nici urmă de Zippo. Nici în torpedoul maşinii! Nici sub consolă!

— *Shit!* şopti el.

Mai mult decât un obiect, bricheta Zippo devenise un tovarăş tot însoţindu-l în lunga sa viaţă aventuroasă. Nu putuse să o piardă. Nu era posibil! Frost se gândi încruntat. O folosise mai adineauri pe drum, când Gil îi istorisea povestea cu Quetzalcoatl. Deci, bricheta nu putea fi decât în Terrano. Căută din nou în maşină. Nu găsi nimic.

Mercenarul nu accepta ideea că rătăcise acea brichetă care, pentru el, devenise aproape un talisman. Lungit pe bancheta din faţă a maşinii, Mercenarul se uită şi sub pedale. Nici urmă! Coborî din maşină pe uşa pasagerului din dreapta, fără să trântească portiera: nu era cazul să atragă atenţia celor care tocmai sosiseră în parcare. Metodic, centimetru cu centimetru, privirea lui cercetă penumbra vechii clădiri.

Şi deodată zâmbi. Acolo, în praf, lângă motociclete, zări acea bucăţică de metal strălucitor. Bricheta lui! Probabil că o lăsase să cadă din neatenţie în timp ce băga în buzunar cheile date de Paco Garbanzo. Îşi dădu seama că era stupid, dar nu se putu abţine să nu se repeadă la ea cu inima bătându-i cu putere. Luă bricheta de jos, o scutură de praf, o deschise şi o închise de câteva ori, apoi, liniştit, aprinse ţigara Camel rămasă între buze.

Când să pună bricheta în buzunar, o voce îl ţintui locului:

— Hei, *amigo,* faci turism?

Mercenarul îşi aminti că sesizase o creştere a luminozităţii, probabil atunci când omul intrase în garaj.

Înregistrase informaţia, dar creierul său nu-i dăduse importanţă, preocupat de brichetă.

— Mâinile sus şi întoarce-te încet! îi ordonă tipul.

Frost se răsuci lent pe loc. Un tip înalt şi atletic, purtând o şapca cu emblema echipei Chicago Bulls, bomba pieptul, privindu-l cu un aer ironic. Se sprijinea neglijent cu mâna stângă de partea de sus a portierei deschise, iar cu dreapta ţinea un Colt 45 îndreptat spre Mercenar. În spatele lui, se afla un complice mai scurt şi mai în vârstă, cu un pic de burtă. Cei doi

[11] Verificaţi-mi asta, băieţi! (n.a.).

indivizi îşi schimbară expresia feţei când dădură cu ochii de banta neagră, care făcea totdeauna un anumit efect asupra celor care nu se aşteptau la aşa ceva.

Dar tipul înalt îşi reveni repede.

— Ai văzut, Alonso? Ai zice că e un soldat al Pancho Villa!

Alonso dădu din cap.

Mercenarul înregistra mecanic datele. Admiratorul echipei Chicago Bulls era american. Ba chiar avea un accent puternic de Midwest. Alonso, după fizic şi nume, părea a fi însă mexican.

— Ce căutai atât de interesat lângă Terrano şi motociclete? întrebă tipul înalt.

Frost nu răspunse. Evalua situaţia. Alonso nu părea înarmat. Dar celălalt părea un tip încăpăţânat. Şi decis. Colt-ul lui militar nu era ultimul răcnet în materie de arme de acest calibru, dar era o armă clasică, sigură, şi nu-l încânta deloc ideea să fie găurit de o armă veche. Arsenalul propriu, precum şi cel al lui Gil se aflau într-un sac Safariland, în partea din spate a maşinii. Nu te încărcai cu arme când efectuai o simplă filare într-o ţară străină.

— Haide? insistă Chicago Bulls. Ştiu că înţelegi engleza. Răspunzi? Ţi-ai pierdut limba?

— *Up your ass, jou bloody punk jive mother-fuker!* răspunse Mercenarul.

— Îmi face plăcere să întâlnesc un compatriot, zise omul cu Colt-ul. Haide, ne spui ce cauţi aici?

— Du-te la naiba, idiotule! bombăni Mercenarul, încercând discret un pas înainte.

Sigur, nu avea încredere în aceşti doi indivizi, dar, în acelaşi timp, Alonso şi americanul nu se comportau ca nişte adevăraţi gangsteri. Pistolarii cartelului drogurilor ar fi deschis focul înainte de a vorbi. Poliţişti? Cu siguranţă că şi-ar fi arătat insignele înainte de a scoate arma. Deci, adevărul trebuia să fie undeva la mijloc. În plus, Mercenarul era tare mirat că unul dintre membrii tandemului era american şi celălalt, mexican. Cine puteau să fie?

Frost se apropie încetişor, întrebându-se cum avea să rezolve situaţia.

— Nu mişca! exclamă americanul.

Se opri.

O fracţiune de secundă, americanul se întoarse spre complicele său şi îi zise:

— Pentru că domnul nu vrea să ne spună ce căuta în acea maşină luxoasă, du-te să vezi tu, Alonso...

Mercenarul simţi o broboană de sudoare rostogolindu-se la tâmplă. Chiar dacă nu erau membri ai cartelului, indivizii nu erau deloc nişte îngeraşi. Un lucru era sigur: nu erau şoferii camionului. Acelora le cunoştea siluetele, pentru că îi zărise mai devreme. Nu erau nici doi detectivi care se ţineau după camion. Frost şi Real asiguraseră filajul de la plecarea sa din Sahuaripa, seara trecută, la mai bine de cinci sute de kilometri de Cananea. Dacă ar fi avut concurenţi în misiune, şi-ar fi dat seama pe drum.

Nu, aceştia doi erau cel mai probabil tipii pe care îi auzise sosind mai adineauri. Mercenarul se înşelase crezând că verificările se făceau din cauza unei probleme de mecanică. Bună deducţie, dar cam tardivă, şi care ducea la alta: mai exista cel puţin încă un tip. Căci vocea din parcare era tot a unui american, dar fără accent de Midwest. Mercenarul îşi rememoră cuvintele: *Check it up for me, guys.* Acel ton sec, autoritar, acel timbru... Ciudat! I se părea că le mai auzise undeva.

Urmă o a treia deducţie: trebuia să acţioneze repede dacă voia să aibă timp să preia controlul situaţiei înainte de apariţia ultimului membru al acelui trio.

În timp ce Mercenarul gândea astfel, Alonso executa instrucţiunile amicului său. Atunci acesta îi oferi lui Frost o ocazie nesperată. În loc să intre în Terrano folosind portiera din dreapta, pe care se afla în continuare aşezată mâna stângă a americanului, Alonso dădu ocol vehiculului, ca să intre pe portiera din dreapta şoferului, aşa cum probabil avea obiceiul să facă.

Chiar şi în situaţii ieşite din comun, oamenii nu-şi schimbă obiceiurile şi acţionează aproape totdeauna în mod convenţional...

Grăsanul trecu prin faţa însoţitorului său. Frost îşi încordă toţi muşchii. Timp de o fracţiune de secundă, americanul nu ar mai fi putut să tragă, pentru că l-ar fi rănit pe Alonso. Mercenarul se afla la aproximativ patru metri de Colt-ul 45. Era mult spaţiu pentru o fracţiune de secundă. Dar, în momentul în care Alonso ajunse între ei, se hotărî să rişte şi să se avânte.

— Mişcă-ţi fizicu', *big shithead!* strigă omul cu şapcă.

Contrar lui Alonso, el înţelesese ce se petrecea. Dar prea târziu. Mercenarul lovi cu putere portiera maşinii, cu piciorul, în timp ce cu muchia mâinii lovea peste braţul înarmat al adversarului. Suporterul echipei Chicago Bulls ţipă de durere când portiera îi strivi mâna stângă.

Mercenarul se temu o clipă, dar omul nu trase, ci dădu pur şi

simplu drumul la Colt când lovitura îi atinse braţul.

Alonso, îmbrâncit de asaltul lui Frost, se pomeni pe burtă peste capota maşinii Terrano.

În acelaşi moment, Mercenarul luă Colt-ul de jos, puse bricheta în buzunar şi luă distanţă rostogolindu-se înapoi, strigând:

— Nici o mişcare!

Abia în secunda următoare, ridicându-se, înţelese că nimeni nu va mişca. Alonso era mort de frică, iar celălalt dansa pe loc o lambada ciudată fără parteneră, „chelălăind” sfâşietor. Mişcat, Frost vru să facă un gest umanitar şi deschise portiera ca să-i elibereze mâna. Singurul rezultat fu să sporească volumul ţipetelor de durere. E adevărat că mâna lui era într-o stare lamentabilă. Degetul mare şi cel mai mic erau cum mai erau, dar celelalte trei erau strivite şi atârnau moale.

Frost care, ca prin miracol, încă mai avea ţigara aprinsă în gură, trase cu sete şi dădu fumul afară pe nări. După care mai trase o dată din ţigară, apoi, cu mâna stângă, luă ţigara şi o aruncă jos, strivind-o cu tocul pantofului. Avea nevoie de întreaga concentrare ca să-i scotocească pe cei doi.

— Depărtaţi-vă unul de altul şi ridicaţi mâinile! le ordonă el.

Alonso se lăsă să alunece de cealaltă parte a capotei şi ridică mâinile. Amatorul de baschet îl imită, strângând din dinţi. Acum îşi stăpânea durerea şi nu mai ţipa. Ridică încet capul şi se uită la mâna rănită.

— Eşti... eşti sărit de pe fix... murmură tipul. Mi-ai nenorocit mâna!

— Auzi, amice, ripostă Mercenarul, cred că tu ai scos puşcociul la mine! Şi erai foarte hotărât să mă „frigi” cu el!

Omul scrâşni din dinţi. Frost văzu cum i se umezesc ochii. Probabil că îl durea rău de tot.

— Ce căutaţi aici şi de ce m-aţi atacat? întrebă el.

Americanul nu răspunse. Era alb ca varul. Frost se întoarse spre Alonso. Mexicanul tremura ca un bolnav de parkinson. Nici el nu mai avea grai. Fără să fie la fel de palid ca tipul din Midwest, Alonso se schimbase şi el la faţă. Frost repetă întrebarea, privindu-l încruntat şi încărcând Colt-ul. Tremurăturile lui Alonso îşi accelerară cadenţa. Frost îl simţea pe punctul de a ceda nervos şi de a spune totul, când, deodată, o voce răsună dinspre uşă:

— Las-o baltă, căpitane Frost! Ar fi mai bine pentru toată lumea.

CAPITOLUL II

Vocea aceea... Vocea pe care o auzise puţin mai devreme. Chiar mai înainte de a se întoarce spre uşă, Mercenarul ştiu pe cine avea să vadă. Avusese nevoie de puţin timp ca să-şi amintească. E adevărat că Leon van Brackell nu-i bântuia visele şi că trecuseră deja câţiva ani de când drumurile lor nu se mai întâlniseră.

Van Brackell nu se schimbase, deşi acum avea cincizeci de ani. Fost baschetbalist, tipul avea o înălţime de 2,04 metri. Pe vremuri numai muşchi, acum începuse să se topească. Angajat voluntar de la începutul războiului din Vietnam, von Brackell fusese denunţat pentru crime de război la sfârşitul conflictului, dar, deoarece nu se putuse demonstra nimic, armata îl eliberase de obligaţii fără să se mai ocupe de el. Era prea în vârstă ca să reia cariera sportivă şi prea suspect ca să fie angajat în poliţie. Leon van Brackell ajunsese vânător de recompense. Autorităţile federale fiind din ce în ce mai leftere, recompensele oferite pentru capturarea criminalilor deveniseră din ce în ce mai puţin atrăgătoare, şi la început o dusese destul de greu. Dar nu abandonase. Îşi propusese serviciile câtorva „cauţioneri”[12] din California, printre care celebrul Bill Benton, cunoscut în tot estul cu porecla de Bill Cauţiune. În câţiva ani, van Brackell făcuse bani buni. Ajunsese să paseze altora contractele mai puţin interesante şi să angajeze personal pentru cazurile foarte bănoase, ţinând totdeauna ca el să organizeze totul.

Eficace şi lipsit de scrupule, van Brackell avea o reputaţie proastă în rândul celor care practicau această meserie, ea însăşi destul de prost văzută.

Dar asta era situaţia. Odată cu vârsta, van Brackell se mai cuminţise, dar, la începutul carierei sale, unii clienţi „dificili” nu

[12] Meseria de cauţionar (*bondsman*) constă în a împrumuta (cu dobândă, bineînţeles) arestaţilor preventiv cauţiunile deseori foarte mari. Biroul lor se află fie chiar în clădirea tribunalelor, fie în imediata apropiere. Când un „client” al unui *bondsman* dispare, acesta, ca să-şi recapete banii înapoi, nu are altă cale decât să-l aducă pe fugar în faţa justiţiei. Atunci foloseşte un vânător de recompense care va primi un procentaj (imputat clientului) din suma rambursată. Sistemul, din ce în ce mai răspândit, permite unei poliţii suprasolicitate să-i facă chiar pe fugari să suporte preţul căutărilor (n.a.).

mai fuseseră găsiţi niciodată, nici de autorităţile americane, nici de *bondsman*-ul care comandase căutările şi nici măcar de familiile lor. Era perioada în care Leon se enerva foarte repede şi pierdea prosteşte bani din cauza caracterului său. Gurile rele spuneau că mulţi dintre cei capturaţi de el deveniseră o masă copioasă pentru vulturi. Şi se mai spunea că Leon regreta pe faţă vremurile bune când nu era nevoie să te porţi cu mănuşi, pentru că ordinul de căutare purta menţiunea *dead or alive.* Dar se spuneau atâtea lucruri!

Justificată sau nu, această reputaţie îi adusese lui Leon van Brackell porecla de Leon Sonatul.

— Salut, Sonatule! zise Mercenarul, zâmbind. Ce mai faci de atâta amar de vreme?

Alonso şi colegul său încremeniseră de uimire. Americanul uitase de durere. Sonatul, da, aşa i se zicea lui Leon. Dar numai în spate. Nimeni, după câte ştiau ei, nu era atât de nebun să-i zică aşa în faţă.

Numai că Leon van Brackell ştia cu cine are de-a face. Brutal, dar nu sinucigaş, el avea de gând să ajungă viu la vârsta „pensionării" ca să profite de lovelele câştigate. A te lua de un tip ca Henry Stimson Frost nu era deloc cel mai bun mijloc de realizare a acestui plan. Ba asta ar fi putut chiar să supere serviciile secrete din Statele Unite ale Americii. Iar Leon van Brackell nu avea deloc chef să-şi pună în cârcă toate acele organizaţii periculoase, în frunte cu SQUAD şi CIA.

Căpitanul Frost nu venise acolo ca turist, asta era foarte clar. Şi van Brackell ar fi băgat mâna în foc că Mercenarul se afla în acel moment la *Pocillo,* dacă nu pentru acelaşi motiv ca şi el, cel puţin ca să hărţuiască acelaşi vânat. Puse la loc revolverul din mână şi intră în baracă, bombănind:

— Ai face mai bine dacă nu mi-ai demola angajaţii.

— Ei mi-au căutat nod în papură. Nu-i aşa, Alonso?

Mexicanul se uită la cei doi bărbaţi cu nişte ochi în care se oglindea toată perplexitatea dureroasă a existenţei. Omul îşi pierduse în mod clar reperele.

— Da', tipu' acesta cunoscut la tumnevoastră, padron? Noi luat de el că bărut susbect. Văzut la tumnevoastră Terrano şi Harley Dabidsun şi tot...

— Alonso, zise şuierat Sonatul cu un calm care nu prevestea nimic bun, închide-ţi sticla de tequila şi du-l pe Harry la Cananea, să-şi oblojească mâna. Ne întâlnim diseară unde ştiţi.

— Fă ce-ţi spune şefu', insistă Mercenarul, dând solemn din

cap. Şi mişcă-te mai repede. Mi se pare preferabil pentru mâna lui Harry.

Fanul echipei Chicago Bulls mârâi ca un bou rănit de moarte şi lăsă în jos braţele, imediat imitat de mexicanul durduliu. Aspectul degetelor sale evoluase în mod ciudat, acum semănând cu acei cârnaţi grosuţi pe care locuitorii din New Orleans îi consumă cu fasole şi sos de chili.

Omul al cărui nume era Harry se uită întrebător la Colt-ul său. Mercenarul puse piedica armei şi o vârî la centură.

— *Sorry,* Harry, se confiscă.

În primul rând, asta îl va învăţa să trăiască. Al doilea, singur fără armă în faţa lui van Brackell şi a oamenilor săi, Frost s-ar fi simţit foarte stingherit, chiar dacă Leon părea, cel puţin deocamdată, animat de cele mai bune intenţii faţă de el.

— Dar... protestă Harry, căruia i se părea deodată că viaţa devenise foarte nedreaptă pentru răufăcători.

— *Shut up!* se răsti van Brackell.

— Haide, voi doi, luaţi-o din loc până nu mă răzgândesc! bombăni Mercenarul.

Alonso ajunse imediat la uşă, urmat de Harry, care considera în continuare viaţa nedreaptă, dar prefera să mai aştepte puţin înainte de a-şi regla conturile.

— Diseară la zece acolo unde ştiţi, le aminti van Brackell.

Frost aprinse o ţigară Camel. Aşteptă ca maşina cu cei doi pistolari să demareze şi întrebă:

— Aşadar, Leon, îţi petreci vacanţa în Mexic?

— Exact, zise rânjind vânătorul de prime.

— Îţi voi împrumuta o hartă şi o busolă, dacă vrei, zise ironic Mercenarul, trăgând din ţigară. Pentru că ai greşit rău de tot direcţia. Acapulco se află la două mii de kilometri de-aici!

— Bine, hai să nu ne mai învârtim în jurul cozii şi să jucăm cu cărţile pe masă! Ce zici, căpitane Frost?

Frost trase iar din Camel şi se apropie de van Brackell, suflându-i fumul în faţă.

— Zic că a juca cu cărţile pe masă cu tine ar fi tot atât de prudent ca şi cum aş face o baie la şezut într-o baltă cu pirania.

Frost păstră o clipă de tăcere, se sprijini de stâlpul de lemn care susţinea şarpanta şi adăugă, zâmbind:

— Sper că imaginea nu te-a şocat, Leon.

Sonatul avu un zâmbet de hienă.

— Dacă înţeleg bine, te interesează transportatorii de la United Fruit, căpitane...

— Acum le zice United Brands, îl corectă Mercenarul. Chiar şi instituţiile pe care le credem eterne îşi schimbă numele...

Sonatul rânji din nou. Schimbându-şi numele, United Fruit vrusese, printre altele, să facă să se uite intervenţiile sale directe împotriva instituirii unor regimuri democratice în ţări precum Guatemala. Leon ştia asta la fel de bine ca şi Frost.

— Totul se duce, căpitane. Mâine-poimâine, o să vezi că-şi schimbă numele Coca-Cola sau McDonald’s.

— Posibil, răspunse Frost, trăgând un fum fatalist din ţigara Camel.

Apoi suflă iar fumul în faţa lui Brackell şi întrebă direct:

— Cât îţi dă?

Van Brackell tuşi, uşor încurcat.

— Ce?

— Cât îţi dă Bill Cauţiune ca să i-l aduci pe Horny?

Sonatul miji ochii.

— Douăzeci de mii de dolari şi achitarea tuturor cheltuielilor. Vreau să spun că n-am deloc de gând să ţi-l las ţie.

— Mai ai un vehicul aici, Leon?

Sonatul fu încă o dată surprins de bruscheţea atacurilor Mercenarului.

— Un vehicul?

— Ai vreo maşină ca să pleci sau te duc eu? preciză Mercenarul. Harry şi Alonso au plecat cu vehiculul tău.

Ştia că era inutil să încerce o înţelegere cu Sonatul. Orice negociere era hărăzită eşecului. La tariful anunţat, vânătorul de recompense era trup şi suflet alături de Bill Cauţiune. Cu acest tip pe urmele lui, Randy Horny avea de ce să fie îngrijorat. La fel şi Frost, dar pentru cu totul alte motive. Căci el nu-l voia pe Horny în închisoare, ci în libertate, ca să poată ajunge, prin el, la acel comando baasist.

— Nu-ţi face griji pentru asta, răspunse Brackell, zâmbind. Sunt prevăzător de felul meu.

— Atunci, cară-te, bombăni Mercenarul, pipăindu-şi ţigara. M-am săturat de mutra ta pe ziua de azi.

O strâmbătură ironică schimonosi gura fără buze a lui Leon van Brackell.

— Auzi, căpitane Frost, ştiu că în Statele Unite ţi se întâmplă să reprezinţi legea, dar aici te reprezinţi doar pe tine. Am un paşaport în regulă şi am impresia că pot să fac turism unde vreau...

— Lasă vrăjeala, Leon! Dacă vrei să-i chem pe poliţiştii

mexicani ca să le arăt puşcociul cu care m-a ameninţat Harry mai adineauri, n-ai decât să continui în felul ăsta!

— Ar fi cuvântul meu împotriva cuvântului tău.

— Putem să facem o încercare când vrei tu, Leon.

Fostul jucător de baschet îşi cunoştea însă interesul. Tăcu şi porni spre uşă.

Prezenţa maşinii Terrano în acea baracă era destul ca să-l lămurească pe Leon van Brackell. Iar cele două motociclete Harley constituiau o dovadă a participării lui Paco Garbanzo la misiunea Mercenarului. Frost era nerăbdător să-l vadă pe Sonat plecat, căci nu voia ca prietenii săi să vină după el şi, colac peste pupăză, să fie deconspirat şi Gil Real. Mai înainte ca Sonatul să iasă pe uşă, Mercenarul consideră că era bine să-l prevină.

— Leon?

— Mda?

— Dacă, din cea mai pură întâmplare, prietenul meu Paco are cel mai mic necaz, voi şti imediat de unde vine informaţia şi nu voi avea linişte până când nu voi închide gura „sursei”.

— Nu văd nici un motiv să-i fac vreun rău lui Paco, răspunse van Brackell.

— La asta mă gândeam şi eu, dar nu se ştie niciodată... Lucrurile pot să se schimbe. Sper că ai recepţionat bine mesajul şi, mai ales, că îl vei comunica coechipierilor tăi.

— *Adios,* zise Leon. Am sentimentul că ne vom revedea foarte curând.

De data asta, Mercenarul avea şi el acelaşi sentiment. Dar gândul de a-l reîntâlni în drumul său pe acest concurent, periculos şi neloial, nu-l entuziasma câtuşi de puţin.

Aşteptă ca van Brackell să iasă în fierbinţeala de afară, apoi ieşi şi el. Simţi arsura soarelui pe piele, ca şi cum lângă faţa lui s-ar fi aprins brusc flacăra unui aparat de sudură. Un Range Rover se hurduca pe drumul de ieşire din ţarc. Era van Brackell care se ducea la naiba! Vechiul Chevrolet Impala lipsea. Frost trase concluzia că Sonatul şi amicii săi proiectaseră şi schimbarea vehiculului. Dar ei veniseră direct aici ca să aştepte camionul. Lăsaseră Chevrolet-ul în parcare la începutul dimineţii sau ieri-seară. În plus, tipii îşi procuraseră vehicule locale ca să treacă mai bine neobservaţi.

Frost aruncă ţigara şi o stinse, strivind-o cu grijă. Aici, a arunca un chiştoc fără să-l stingi era un act criminal. Apoi se îndreptă spre *cantina.* Intrând, prima Voce pe care o auzi, peste rumoarea generală, fu cea a lui Gil Real:

— *Como, señorita? Vd, no conoce* Ythurbides, *el famoso moraliste cebuano del siglo XVI!*[13]

Ca toţi filipinezii cât de cât instruiţi, Gil vorbea curent spaniola.

Frost traversă încăperea mobilată cu *trabancas*[14] şi taburete de lemn. Tejgheaua ocupa fundul sălii, exact înainte de uşa care dădea în încăperea din spatele hanului. Gil se afla acolo, cocoţat pe un taburet înalt, şi monopoliza atenţia unei femei tinere, pe care ţi-ai fi putut-o imagina oriunde, numai în acel decor modest nu.

Brunetă, înaltă, zveltă, stătea în profil faţă de Mercenar, astfel încât acesta putea să-i admire liniile perfecte ale corpului. Un tricou publicitar de la Texaco i se mula pe bust şi blugii, tăiaţi ca bermudele, lăsau să i se vadă nişte picioare bronzate, pe care mulţi clienţi le fixau cu o privire hulpavă, în timp ce se îndopau cu mâncare şi tequila sau bere. Avea o faţă fascinantă, graţioasă şi totodată energică. Vreun strămoş indian îi transmisese o piele mată şi o privire misterioasă, care părea îndreptată spre orizonturi foarte depărtate de *cantina.*

Deşi un fumător înrăit, simţi imediat atmosfera înecăcioasă după ce închise uşa. Clientela era formată numai din bărbaţi, tineri şi mai puţin tineri, şi Frost îşi zise că interlocutoarea lui Gil Real avea probabil la ea o armă dacă îndrăznea să se aventureze într-un loc unde era în mod vădit ţinta râvnită a tuturor.

— Şi, insistă Gil, maestrul meu Ythurbides spunea: „În această epocă în care se acordă atâta importanţă prostiei, mă cutremur la gândul că nu voi fi înţeles aşa cum trebuie”. Un vizionar, nu?

De data asta, tânăra femeie nu se putu abţine să nu râdă.

— Probabil că îl citise pe Oscar Wilde, acest Ythurbides?

— Imposibil, răspunse foarte serios Gil Real. Ţi-am spus că a trăit în secolul al XVI-lea.

— Ciudat, mi se pare că Wilde a spus ceva de genul ăsta.

— Ythurbides a avut mulţi imitatori, a declarat Real, fără să se tulbure câtuşi de puţin.

Tânăra femeie dădu din cap cu un aer amuzat, apoi luă câteva sticle goale şi le duse lui Paco în spatele tejghelei. Frost înţelese atunci de ce amicul Garbanzo le spusese mai adineauri că *Pocillo* era pe mâini bune.

Străbătuse jumătate din sala animată de discuţii gălăgioase

---

[13] Cum, *señorita?* Nu-l cunoaşteţi pe Ythurbides, celebrul moralist cebuan din secolul al XVI-lea! (n.a.).

[14] Tăblii grosolane aşezate pe capre de lemn (n.a.).

când, la o *trabanca,* Mercenarul zări doi bărbaţi care devorau fiecare o porţie de *mole negro*[15]*.* Salopetele lor, pe care scria United Brands, îi scotea în evidenţă faţă de restul clienţilor: şoferii camionului. Mercenarul zări şi sticla de tequila Camino Real, golită pe jumătate, aşezată lângă coşuleţul cu pâine, şi se întrebă cum vor putea conduce camionul. Dar poate că cei doi şoferi aveau intenţia să facă o siestă bună înainte de a porni din nou la drum.

Frost se apropie de Real, care îşi decorase barba neagră cu spumă de bere şi îi şopti:

— Trebuie să vorbim discret cu Paco. Am noutăţi.

Micul filipinez ridică din sprâncene cu mirare.

Frost nu mai continuă, căci Garbanzo se apropia de ei, ţinându-şi frumuseţea de braţ, şi făcu prezentările:

— *Señorita* Paloma Cardillo. Căpitanul Frost.

În timp ce se fixau cu o privire critică, îşi spuseră că erau încântaţi de cunoştinţă. Paloma avea părut puţin răvăşit; din cauza focului, căci la subsuoară apărea, abia vizibil, un cerc mic de transpiraţie. Tânăra femeie degaja o senzualitate sălbatică, care îl făcu pe Mercenar să regrete că era acolo doar în trecere. Ea îi strânse mâna, fără să facă vreo remarcă despre banta de piele neagră care îi acoperea ochiul stâng. Nu părea deloc surprinsă de apariţia neaşteptată a celor doi prieteni ai lui Paco.

— Ce doriţi să beţi, *señor?* întrebă ea cu un zâmbet superb şi o voce răguşită care îţi gâdila zonele erogene ca o pană de struţ.

— O Corona[16] rece, răspunse Mercenarul.

În timp ce tânăra femeie se ducea să aducă comanda, Frost îi zise lui Paco:

— Ai angajat o persoană încântătoare.

Paco făcu ochii mari.

— *Pero es mi novia!*[17]

Frost făcu un efort ca să nu-şi arate prea mult surprinderea.

— Serios?

Se aşeză pe unul dintre taburetele de la bar de lângă Gil, ca să facă şi el ceva.

— Ne cunoaştem de şase luni şi în curând ne vom căsători, preciză Paco.

---

[15] Pui cu usturoi, cu ceapă şi busuioc, servit cu migdale şi alune (n.a.).

[16] Bere mexicană (n.a.).

[17] Dar e logodnica mea! (n.a.).

Paloma se întoarse cu berea lui Frost. El umplu paharul şi îl ridică.

— Pentru fericirea voastră!

Ea îi adresă un zâmbet incendiar. Frost se uită la Paco, care jubila.

— Umbli cu secrete de-astea, băftosule!

Nu numai că Paloma era o adevărată splendoare, dar, după cele auzite adineauri, era şi instruită. Unde mai pui că era şi mai tânără cu cel puţin zece-cincisprezece ani decât Paco. Hoţomanul ăsta de Paco îşi oferea ce era mai bun drept consolare pentru că-l părăsise nevasta!

Frost luă paharul şi îi ceru lui Paco să-i ducă într-un loc liniştit.

Mexicanul dădu la o parte o perdea de biluţe de lemn şi îi invită să intre pe uşa de lângă bar. Trecură într-o mică *pulperia*[18] care se deschidea direct spre ţarc, apoi în bucătărie, şi ajunseră în sufrageria personală a lui Paco Garbanzo.

— Constat schimbări, spuse Mercenarul. *Pulperia* nu exista ultima dată când am fost aici.

— Paloma a vrut să ne extindem şi să mai schimbăm câte ceva. *Pulperia* ne aduce un beneficiu deloc neglijabil.

Frost şi Real se uitară unul la altul. Era o bilă albă pentru Paloma. O astfel de fată care începea să trăiască cu un bărbat mult mai în vârstă era din capul locului suspectă, mai ales când acest bărbat colabora ocazional cu serviciile secrete americane. Faptul că vrusese să facă schimbări şi o sursă suplimentară de venituri dovedea o dorinţă autentică de a se aşeza la casa ei, care nu putea decât să pledeze în favoarea tinerei persoane.

— Locuitorii din împrejurimi sunt încântaţi la culme, explică Paco. Înainte de deschiderea prăvăliei, erau nevoiţi să se ducă până la Cabullona sau Cananea ca să-şi facă cumpărăturile.

Frost şi Real se aşezară pe scaunele noi din sufrageria nouă a lui Paco Garbanzo.

— Ai şi televizor! exclamă Mercenarul.

Mexicanul zâmbi.

— Paloma e o bijuterie. Trebuie ca şi sipetul să fie la înălţime.

În privinţa bijuteriei, Frost remarcase asta de când intrase în han. Latura ei de femeie hotărâtă îi plăcea tare mult, la drept vorbind îl liniştea.

— Domnilor, spuse el, aşezând paharul de bere pe masă,

[18] În America Latină, prăvălioară unde se vând lucruri diverse: tutun, vin, lichior, articole de mercerie, uneori chiar ţesături etc. (n.a.).

Sonatul e aici în căutarea lui Randy Horny.

— *Ostia de mierda!* exclamă Gil Real.

— *Zambomba!* exclamă şi Paco.

Bătrâna *caramba* din benzile desenate din copilărie părea trecută la raionul cu vechituri. Frost îi lăsă să-şi revină din surpriză şi bău o gură de bere. Corona, cu o culoare de un galben intens, care o făcea să semene cu o citronadă, era plăcută, fină, uşoară, doar cu un uşor gust amărui. O bere foarte răcoritoare, adaptată ţării.

— La cât a fost fixată cauţiunea lui Horny? întrebă Real, vârându-şi în gură o bucată de betel.

— O sută de mii.

— Cine şi-ar fi putut imagina că Randy Horny va fi obligat să se împrumute pentru o sută de mii de dolari?

— Nimeni, răspunse Frost, căutându-şi pachetul de ţigări prin buzunare. De aceea nimeni nu şi-ar fi imaginat nici măcar o clipă că s-ar putea trezi cu un vânător de recompense pe urmele lui.

— Ba da, zise Paco. Eu aş fi putut să mă gândesc la asta.

Ceilalţi doi se uitară la el întrebători. Frost îşi descoperise pachetul de Camel. Scoase o ţigară şi o vârî în colţul gurii.

— Toţi transportatorii şi coioţii, în special, au avut un an foarte greu, le explică mexicanul. Crizei i s-a adăugat apariţia din ce în ce mai frecventă a celor care trec droguri în zona de frontieră. Incidentele cu poliţia, controalele mai severe, precum şi scăderea activităţii în general au dat o lovitură puternică transportului peste *Linea.*

— Mulţi dintre micii proprietari de camioane au fost nevoiţi să înghită hapul, recunoscu Real. Dar, în acest moment, se pare că lucrurile s-au potolit. După nebunia de la început, trecerea drogului peste graniţă a intrat puţin în letargie.

— Totuşi, zise Garbanzo, unii au avut dificultăţi financiare serioase.

Frost îşi aprinse ţigara Camel şi îi oferi una şi lui Paco, care refuză. Mexicanul se ridică, deschise un sertar şi luă dintr-o cutie un trabuc mic de culoare închisă, care degaja un miros pestilenţial când îl aprinse.

— Dacă tot eşti în picioare, Paco, porneşte televizorul, îi sugeră Mercenarul.

Paco înţelese. Şi el o auzise pe Paloma intrând în bucătărie. Aprinse televizorul. Era ora buletinului informativ de la jumătatea zilei şi cea mai mare atenţie era acordată vizitei pe care regele Juan Carlos şi regina Sofia de Spania o făceau în Mexic, la

invitaţia preşedintelui Carlos Salinas de Bortali.

Paco se aşează la loc pe scaun şi le suflă în nas un fum care extermină câteva muşte îndrăzneţe. Frost trase din Camel, dar mirosul tutunului lui Paco era prea puternic, şi avu impresia că fuma hârtie aromatică.

La televizor, preşedintele Carlos de Bortali, un bărbat înalt şi chel, cu mustăcioară neagră, enumera înţelegerile între Mexic şi fosta sa metropolă. Frost consideră că sunetul era destul de tare ca să prevină orice tragere cu urechea. Paco crezu însă că trebuie să precizeze:

— Ştiu foarte bine că o fată ca Paloma, combinată cu un bătrân *vaquero*[19]*,* poate să surprindă. Dar să nu credeţi că...

Frost îl linişti.

— Nimeni nu crede nimic, Paco. Ne luăm, pur şi simplu, măsurile de precauţie de rutină.

Paco zâmbi şi profită ca să le ofere încă un fum de insecticid.

— Din motive pe care nu le cunosc şi pe care poate că nimeni nu le va afla vreodată, există încă multe tensiuni între CIA şi FBI, pe motivul intrării în Statele Unite a şeicului Omar Abdel Rahman, dar e sigur că a fost pornită o procedură de expulzare care va fi dusă până la capăt.

— Expulzare... murmură Paco. Un tip ca ăsta trebuie pus pe scaunul electric!

Zâmbetul făcu să apară o reţea fină de riduri pe faţa Mercenarului.

— Din motive la fel de misterioase, s-ar părea că Abdel Rahman s-ar bucura în continuare de un anumit sprijin din partea celor de la CIA.

Real mârâi nemulţumit.

— Se pare că i-a ajutat în războiul din Golf.

— Vom afla peste treizeci de ani, zise Mercenarul. Totuşi, după venirea lui Louis Freeh[20], Biroul nu s-a mai lăsat dus de nas de Companie[21], şi vechile ei poveşti de familie.

— Se poate spune că Freeh a eliberat FBI-ul, zise Real, chicotind în barbă.

— Exact, aprobă Mercenarul. Iar de data asta, FBI-ul, începând cu SQUAD, este foarte hotărât să nu mai fie acuzat de toleranţă excesivă. Numai că situaţia e mai delicată decât în cazul

[19] Cowboy (n.a.).

[20] Noul director al FBI-ului numit de Bill Clinton (n.a.).

[21] CIA (n.a.).

pregătirilor de atentat împotriva sediului ONU. Nu numai că nu-l avem pe Ismad Salem, ca să lucreze în interiorul grupului terorist, dar am fost informaţi destul de târziu despre pregătirea unei acţiuni pe care nu o cunoaştem şi ai cărei autori se ascund într-o ţară străină.

— Condiţii ideale ca să nu putem face nimic, comentă Gil Real.

Paco încercă să-l îmbărbăteze:

— Haide, Gil, nu trebuie să începi o misiune cu această stare de spirit!

Apoi se întoarse spre Frost, care avu timp să se uite repede la regina Sofia la televizor, ca să nu primească fumul drept în mustaţă.

— În ce fel ne schimbă programul apariţia lui Leon Sonatul?

— Ne obligă să grăbim mişcarea, răspunse Mercenarul. Nu trebuie ca van Brackell să ni-l sufle de sub nas pe Horny.

Trase un fum din ţigara Camel, luă o gură de bere, ca să uite mirosul de tutun al lui Paco, şi continuă:

— Voi suna la Centrul de la El Paso, ca să ne trimită pe cineva sigur pentru van Brackell. Tu, Gil, vei continua să urmăreşti camionul de la United Brands, cum fusese prevăzut. Eu rămân aici.

— Incredibil! exclamă filipinezul. O să trândăveşti aici, în timp ce eu o să înghit la praf pe drumurile mexicane, asfixiindu-mă de vaporii de motorină ai camionului!

Frost zâmbi şi mustaţa i se desfăcu ca un evantai.

— Ba chiar voi trândăvi într-o companie foarte plăcută.

— Ce?

— În timp ce tu vei fi în spatele camionului, eu voi face o vizită de politeţe la *La Mescalera,* acea *finca*[22] a lui Pedro Sandoval.

— Fratele *señorei* Milena Horny? întrebă Paco.

— Exact.

— Dar vizita asta era prevăzută pentru mâine! zise mirat Gil.

— Nu ţi-am spus că grăbim mişcarea, ca să nu ne-o ia înainte Leon? Iar un mijloc bun de a ne mişca mai repede este de a împărţi sarcinile în doi.

— Iar eu cu ce mă voi ocupa? întrebă Paco.

— Tu vei asigura logistica, cum a fost prevăzut. Nu te mişti de-aici decât dacă ţi se cere. Fii liniştit, vei avea de ce să te ocupi. Va trebui să ne hrăneşti şi să ne furnizezi materialul de care avem nevoie.

[22] Proprietate (n.a.).

Frost îşi termină berea şi zise:

— Întrebări?

Nu erau întrebări.

— I-aţi văzut pe şoferii camionului? întrebă Mercenarul.

— Hank, zise Real, oftând, dacă nu i-am fi văzut, ai fi rege în ţara noastră.

Frost zâmbi, înmărmurit.

— Bravo, Gil, nivelul tău de prostie atinge uneori sublimul! Probabil că Ythurbides se răsuceşte în mormânt când te aude proferând astfel de prostii...

Paco, care urmărea mai greu schimburile lor oratorice, luă hotărârea să revină la preocupările momentului.

— Având în vedere felul în care cei doi fac de petrecanie sticlei de tequila Camino Real, pe care au comandat-o la masă, n-aş vrea să fiu în pielea celor care vor întâlni camionul în timp ce va traversa Sierra Madre!

— Probabil că îşi vor face siesta înainte de a porni la asaltul muntelui, zise Mercenarul. Şi, apropo de tequila, să-mi pui deoparte o sticlă de Gusano Verde[23].

Se întoarse spre Gil Real şi adăugă:

— Bess e moartă după tequila del Gusano Verde şi i-am promis că îi voi aduce o sticlă cu prima ocazie când voi veni în Mexic.

— Prietena ta are gusturi bune, spuse Paco Garbanzo. Gusano Verde este adevărata tequila, cea oferită numai cunoscătorilor. Turiştii şi mulţi mexicani strâmbă din nas dacă le serveşti asta la masă.

Frost strivi ţigara într-o scrumieră de obsidian în formă de broască cu spatele scobit. Pentru el, tequila, fie că era Camino Real, Gusano Verde sau alt soi, avea gust de alcool care te arde pe gât. Ca şi ginul şi votca, nu o aprecia decât în cocteiluri. În materie de alcool, Mexicul mai avea şi alte bogăţii, de exemplu *pulque*[24] şi *mezcal*[25].

— Să-mi pui şi mie una deoparte, zise Real.

— Foarte bine, răspunse Paco. Le voi pune în partea din spate a maşinii voastre. Le veţi găsi acolo la întoarcere.

---

[23] Gusano verde: muşiţă. Înainte de punerea dopului, în fiecare sticlă se adaugă un fel de muşiţă asemănătoare cu o omidă mare şi verde, care, după spusele amatorilor, conferă băuturii un gust inimitabil (n.a.).

[24] Obţinut prin distilarea sevei de agavă (n.a.).

[25] Alcool obţinut dintr-o varietate mexicană de cactus (n.a.).

Frost zări un telefon pe bufet. Îl întrebă din privire pe Paco dacă putea să-l folosească.

— Telefonează, *señor capitán.*

Foarte fericit să scape din zona influenţată de trabucul fumigen, Mercenarul se ridică, se apropie de telefon, ridică receptorul şi formă numărul celor de la EPIC.

— Hank Frost, misiunea RH, o anunţă el pe centralistă. Dă-mi-l pe Atwood.

Joe Atwood avea sarcina să coordoneze acţiunea între SQUAD şi EPIC. Frost aşteptă câteva minute, în timp ce Paco Garbanzo îl asasina pe Real cu trabucul său, lăudând calităţile diferitelor tequila, iar la televizor, regele Juan Carlos luase locul lui Salinas de Bortali la microfon şi expunea, şi el, elementele de interes economic şi cultural pe care le aveau în comun Mexicul şi Spania. Apoi în receptor se auzi vocea lui Atwood.

— Hank?

— Eu sunt, Joe. Sunt la Paco şi am avut o întâlnire neplăcută.

Mercenarul îi povesti pe scurt lui Joe Atwood întâlnirea cu Harry şi Alonso, apoi sosirea lui van Brackell.

— Dacă înţeleg bine, zise omul de la DEA, Sonatul şi zbirii lui ştiau că acel camion de la United Brandes se va opri la *Pocillo...* Sunt bine informaţi.

— Glumeşti, Joe! Singurii care nu se opresc la *Pocillo*, înainte de a ataca Sierra Madre, sunt indigenii, pentru că nu le dă mâna. Nu era nevoie să fii ghicitor ca să ştii că acel camion se va opri aici. De altfel, şi noi am mizat pe acest popas aproape obligatoriu.

— Ce vrei să facem în legătură cu Sonatul? întrebă Atwood?

— Să trimiţi după el cea mai bună echipă a ta. Dar mare discreţie! Dacă îşi dă seama că e filat, nu-l mai revedem. Tipul e şiret şi are şi un oarecare avans faţă de noi. Urmărirea lui înseamnă creşterea şanselor noastre de a da de Horny. În principiu, ar trebui să-l vedem făcându-şi iar apariţia la sfârşitul zilei la Nogales sau la Douglas, pe urmele camionului. Te sun din nou diseară pe la zece.

— OK, zise Atwood. Presupun că ţi-ai schimbat tactica de când ai descoperit prezenţa Sonatului?

— *Of course,* răspunse Frost. Îl las pe Gil să se ocupe de camion, iar eu voi face o vizită acasă la Pedro Sandoval care, după cum ştii, are o fermă în regiune. Am luat hotărârea să forţăm ritmul.

— Mda, aprobă Atwood, cred că trebuie să te mişti repede. Am

primit rapoarte curente de la Washington în dimineaţa asta şi am aflat că şeicul Abdel Rahman tocmai a declarat presei că se consideră în război cu Statele Unite care nu respectă *charia*[26].

— Unde s-a ajuns cu procedura de expulzare?

— Se spune că se lucrează. Dar ştii foarte bine ca şi mine că un stat de drept ca al nostru trebuie să respecte regulile, dacă vrea să-şi păstreze imaginea şi credibilitatea.

— Asta e viaţa... murmură Mercenarul, fatalist. Pe diseară, Joe.

Salută, închise şi se întoarse la masă, alături de prietenii lui. Trecând prin faţa uşii de la bucătărie, zări, în spatele perdelei, silueta Palomei, care probabil că venise să ia ceva şi se întorcea la supravegherea bucatelor ce fierbeau pe foc.

Îi făcu un mic semn, dar ea nu-l observă şi îi întoarse spatele.

— Aţi auzit? întrebă el, aşezându-se lângă Gil.

Ceilalţi doi dădură din cap, răspunzând că da, auziseră, deşi televizorul era dat destul de tare.

*

* *

Paloma făcu focul mic, pregăti repede două porţii de *mole negro* şi se grăbi cu ele spre sala hanului. Se opri la bar, servi un client care făcea scandal să i se dea un *pulque,* apoi luă un blocnotes şi făcu un raport scurt cu tot ce auzise. După care puse farfuriile pe o tavă, adăugă o stacană de vin roşu şi se duse să servească două „gorile”.

— Dar n-am vrut *mole negro,* protestă cel mai urât dintre ei, un tip nebărbierit, cu o cicatrice pe obraz şi mâini enorme.

— Lasă gura, Pacho. Îţi aduc asta pentru că doar asta am gata. Şi mai am şi o informaţie proaspătă pentru voi. Veţi primi vizita căpitanului Frost.

— Da’ mie nu-mi place *mole negro,* se tângui şi celălalt, un tip la fel de solid ca însoţitorul său şi care, din motive necunoscute de Paloma, era poreclit Meduza.

— Forţează-te, îi spuse aproape şuierat Paloma, enervată.

— Nu pot. Când eram mic, chestia asta mă făcea să vomit.

Paloma întoarse capul ca să vadă dacă nu cumva cei trei prieteni veneau pe uşa care dădea spre *pulperia.*

— Pune-o într-o pungă de plastic şi du-o câinelui tău, îi sugeră Meduza.

Paloma strecură pe furiş câteva foi mici celui cu mâini enorme,

[26] Lege draconică a Islamului, care reglementează comportamentul individual, dar şi orientările sociale şi politice ale ţării (n.a.).

în timp ce supraveghea sala, ca să se convingă că nu era văzută de cineva de la altă masă.

— Uite, Panchi, ia asta. Informaţii care îl vor pasiona pe şeful tău.

— *Gracias,* Palomita, zise tipul. Ştii că *señor* Horny nu e ingrat şi îi recompensează cu generozitate pe cei care îl ajută.

— Ştiu.

Paloma abordă o expresie destinsă şi se întoarse la bar, unde beţivul agitat cerea un nou *pulque.* Dar ştia că *senor* Horny era generos. Îi dăduse deja zece milioane de pesos[27] când îl informase despre apropiata sosire a lui Frost şi Real. Şi îi promisese tot atât dacă continua să-l ajute să se debaraseze de ei.

Paloma zâmbi cu răutate şi îşi turnă un deget de *pulque.* Sigur, nu era insensibilă la argumentul financiar, dar scopul ei nu era să câştige bani. Ar fi colaborat gratuit dacă i s-ar fi cerut asta în ziua în care Pancho şi Gonzalo o abordaseră ca să-i propună târgul, cu trei săptămâni în urmă, ştiind că americanii vor trimite o mulţime de inşi pe urma lui *senor* Randy Horny.

Paloma nu era impulsionată de câştig, ci de dorinţa mult mai puternică de a se răzbuna cu cea mai mare cruzime posibilă pe acea ţară infectă numită Statele Unite ale Americii şi pe toţi ticăloşii care trăiau în ea.

[27] O sumă considerabilă, având în vedere nivelul de viaţă din Mexic (n.a.).

CAPITOLUL III

— N-ai văzut cumva un Chevrolet Impala stând în parcarea ta de ieri sau de alaltăieri? îl întrebă Mercenarul pe Paco Garbanzo.

— Impala neagră? Bineînţeles. Vine aici foarte des. E maşina lui Alonso Mozcorra. Alonso are o fermă mică la câţiva kilometri de aici, lângă râul San Miguel. Vine deseori seara ca să bea un păhărel, dar, pentru că nu ţine la băutură, e dus acasă de alt client şi lasă aici maşina. În general, vine a doua zi cu nevasta lui s-o ia.

— Acest Alonso e un tip durduliu, cu o mustaţă cam ca a ta şi un cap mare? întrebă Mercenarul.

— Da, răspunse Paco. De unde ştii?

— Te anunţ cu regret că l-ai pierdut ca client, bietul meu Paco.

Bietul Paco ridică din sprâncene, mirat.

— Alonso a fost angajat de Leon Sonatul, îi dezvălui Mercenarul. El îl însoţea pe omul căruia i-am „demolat" mâna şi i-am confiscat puşcociul. Şi au plecat cu maşina lui Alonso.

— Alonso... murmură Paco Garbanzo, foarte uimit.

Urmă o tăcere, după care în mintea lui se făcu lumină şi izbucni pe tonul unui bărbat trădat, care şi-a găsit nevasta în căpiţa de fân cu un *peon*[28] care nici măcar nu-i fusese prezentat:

— Alonso... *Que şi aquel hijo de puta vuelva á sentar su culo maloliente en mi cantina, le pico la picha y los cojones para rellenar mis enchiladas!*[29]

— Fiule, în ziua aceea să-mi dai de ştire, zise Gil Real. Ca să mă duc să iau masa în altă parte.

— Alonso Mozcorra! repetă Paco Garbanzo, enervat.

Frost memoră numele. Putea să fie util. Apoi se ridică şi, cu un gest, îi invită pe cei doi să se întoarcă împreună în sala hanului.

— Mor de foame. Hai să vedem dacă Paloma poate să ne propună ceva apetisant.

— Paloma are totdeauna ceva apetisant de propus.

*

* *

Era trei după-amiaza şi soarele ardea ca un fier înroşit în foc

[28] Ţăran sărac, zilier sau muncitor agricol (n.a.).

[29] Dacă ticălosul ăsta mai vine să-şi aşeze curul în cantina mea, îi tai coaiele să fac din ele tocătură! (n.a.).

când Mercenarul şi Gil Real ieşiră în parcarea de la *Pocillo.* Camionul plecase de cinci minute şi era timpul să o ia şi ei din loc. Cei doi se îndreptară spre remiză ca să ia motocicletele. Dar mai înainte trebuia să-şi ia armele ascunse bine sub podeaua din partea din spate a maşinii Terrano. Frost îşi prinse la subsuoară tocul de piele al revolverului şi puse în el arma VP-70M. Apoi legă la piciorul drept teaca în care se afla pumnalul de luptă Gerber MK-1, în timp ce Gil se înarma cu pistolul său automat Astra A-80.

Pregătirile se făcură în mare grabă. Apoi, fiecare dintre ei alese o motocicletă.

— Trebuie să străbat câţiva kilometri pe drumul nr. 2, zise Frost înainte de a-şi pune casca. Mergem la început împreună.

— Va fi o adevărată plăcere, dragă prietene, răspunse Gil Real, cu un dram de preţiozitate.

Ospitalitatea lui Paco şi o masă grozavă servită de Paloma îi făcuseră să uite de surprizele neplăcute de la începutul dimineţii, şi acum porneau din nou în misiune cu sufletul mai liniştit şi cu stomacul bine pus la cale!

După mai puţin de zece kilometri, descoperiră camionul de la United Brands oprit într-o zonă de staţionare, lângă un alt camion de acelaşi gabarit. Patru hamacuri erau întinse între cele două remorci ale camioanelor şi patru oameni dormeau duşi, cu faţa protejată de pălării mari de pai. Frost şi Real îşi continuară drumul şi se opriră la următoarea intersecţie.

— Ai văzut ce tehnică au? zise micul filipinez. Şmecheri mari!

Frost, care cunoştea bine America Latină, nu era deloc mirat. În acele ţinuturi în care puteai să străbaţi kilometri şi kilometri fără să întâlneşti un copac, şi unde era imposibil să te întinzi în altă parte decât într-un hamac, camionagiii luaseră obiceiul să se ajute între ei în cazul siestei. Cele două camioane erau parcate la o distanţă calculată cu grijă şi hamacurile erau fixate între cele două vehicule de nişte inele speciale sudate. Uneori puteai să vezi un şofer singur dormind într-un hamac fixat între partea din spate a vehiculului său şi un stâlp telegrafic, dar asta era o soluţie de ultimă instanţă. Soluţia confortabilă era, bineînţeles, instalarea între două camioane, deoarece permitea o siestă la umbră.

— Şi dacă o bandă de şmecheri ar avea ideea să le şterpelească încărcătura în timp ce ei trag la aghioase? spuse filipinezul.

— Gil, tu ai avut totdeauna idei perverse!

Mercenarul îşi scoase casca şi aprinse o ţigară Camel.

Fumă ţigara, în timp ce recapitula problemele împreună cu Gil, apoi îşi luă rămas bun:

— Curaj, *barbudo,* şi plimbare plăcută!

Ştia că Gil avea nevoie de mult curaj. Până la urmă, chiar dacă misiunea pe care şi-o rezervase pentru acea după-amiază intra în seria demersurilor de rutină, o prefera decât să fie în locul filipinezului, care ar trebui să aştepte, fără să fie descoperit, până ce acei domni camionagii vor catadicsi să-şi reia drumul. Îl sfătui pe Gil să facă mici deplasări în jurul punctului în care era parcat camionul. Era poate cel mai discret mod de a aştepta.

După ce-şi termină ţigara, Mercenarul zise:

— După vizita asta, mă voi reîntoarce la *Pocillo.* Mă suni acolo ca să-mi spui care e poziţia ta. Dacă ai făcut o descoperire interesantă, vin la tine.

— OK.

Frost lăsă în jos viziera căştii, îşi puse mănuşile şi, după un ultim gest de rămas bun, o luă din loc.

Trecuse puţin de trei şi jumătate când părăsi drumul principal, la câţiva kilometri sud de oraşul Moctezuma, şi intră pe un mic drum secundar, care se întindea de-a lungul râului Nazocari, în direcţia San Pedro de la Cueva. Viteza şi apropierea cursului de apă îi dădeau o senzaţie plăcută de răcoare, dar, când se opri la intrarea fermei Sandoval, căldura îl potopi iar. Poarta mare de la intrare avea deasupra o placă metalică pe care se putea citi: *„Ganaderia La Mescalera”.*

Frost puse un picior jos şi îşi scoase casca. În faţa lui, la capătul unei alei mărginite de palmieri scurţi şi groşi, care semănau cu nişte ananaşi giganţi, se înălţa o locuinţă albă, cu două etaje în stil colonial. Frumoasă vilişoară! În jur, dar la o distanţă respectabilă, se aflau ţarcuri de vite, câteva hangare din tablă şi păşune cât vedeai cu ochii.

Mercenarul zări un interfon pe unul dintre stâlpi şi apăsă pe buton.

— *Quien es?* întrebă o voce de temniceră.

Frost se prezentă şi spuse că dorea să stea de vorbă cu *señor* Sandoval. Ştia că nu avea nici o şansă să obţină aici informaţii interesante în privinţa lui Randy Horny. Demersul său era mai curând un fel de provocare discretă. La rândul său, Gil urmărea camionul, sperând să descopere o filieră pentru trecerea clandestinilor şi, în consecinţă, pentru cea a teroriştilor baasişti. El venea, pur şi simplu, să spună: „Bună ziua, suntem aici, îl

căutăm pe cetăţeanul Horny”. Spera astfel să creeze în anturajul coiotului acea vagă îngrijorare susceptibilă de a duce la o imprudenţă, poate chiar la delaţiune din partea unui angajat. În această situaţie de urgenţă, orice era bun pentru accelerarea procesului.

— Lăsaţi-vă motocicleta la intrare, spuse vocea. Vor veni să vă ia.

Frost remarcă atunci cele două mici camere de luat vederi cu care era echipat stâlpul.

Tocmai îşi agăţase casca de ghidonul motocicletei, când pe alee apăru o camionetă Toyota. Frost îşi puse motocicleta pe cric.

Maşina era condusă de o femeie tânără, ce purta o pălărie mare de pai. Avea în picioare sandale albe cu toc, purta o minijupă de piele atât de scurtă, făcută din pielea unui miel nou-născut, încât îi oferi lui Frost o vedere panoramică fascinantă a unui mic *string* negru, când proprietara lui coborî din camionetă. Femeia purta o bluză roşie, descheiată în aşa fel încât să prezinte o vedere foarte frumoasă a sânilor pietroşi. Neglijenţă sau intenţie deliberată? Frost optă pentru a doua ipoteză. Astfel de lucruri se petrec rareori din întâmplare.

— *Buenos tardes, capitán* Frost, gânguri creatura. Sunt Milena Horny, sora lui Pedro Sandoval. Fratele meu lipseşte, dar, dacă doriţi, pot să vă primesc.

Frost nu era surprins. O recunoscuse de când îşi făcuse apariţia. Puţin mai în vârstă decât în pozele văzute în biroul lui O’Hara, dar era chiar ea, cu părul ei brun-roşcat, ochii verzi şi gura vorace, rotundă şi excitantă. Cam prea mult, ca să fie pe placul Mercenarului. Totul la ea era excesiv, îmbrăcămintea, machiajul, până şi volumul sânilor şi rotunjimile feselor. La limita prostului gust!

— Încântat de cunoştinţă, zise Mercenarul. Tocmai voiam să vă întâlnesc, după ce stăteam de vorbă cu fratele dumitale.

O mică strâmbătură încercă, zadarnic, să întristeze gura cărnoasă a Milenei Horny. Nu arăta deloc ca femeia pierdută, al cărui om drag dispăruse fără urmă.

— Ştiu la ce vă gândiţi, murmură ea cu o voce care s-ar fi dorit jalnică, dar care nu reuşea decât să sune nătâng. Credeţi că bietul meu Randy se află în Mexic şi că îl ascundem ca să scape de justiţia americană. Nu-i adevărat, căpitane Frost. Vă jur pe ce am mai scump.

Ce avea mai scump... Frost se întreba dacă nu cumva era

rubinul pe care îl purta în deget. Femeia aceea era o mincinoasă profesionistă.

— Nu mă gândesc deloc la asta, doamnă Horny. Sunt pur şi simplu însărcinat de Guvernul Statelor Unite să vizitez toate punctele unde s-ar putea adăposti soţul dumneavoastră ca să încerc să-l conving că, pentru binele său, trebuie să se predea justiţiei.

— Înţeleg, căpitane Frost, zise Milena cu o voce sugrumată. Urcaţi, să vă arăt *finca.*

Fără să aştepte răspunsul, tânăra femeie urcă la volanul camionetei, expunând Mercenarului pata din spate a *string*-ului ei negru. Frost dădu ocol vehiculului şi urcă lângă ea pe bancheta tapiţată cu piele.

*

* *

Pe terasa casei coloniale, tipul cu mâini mari îi trecu binoclul lui Raşid ben Ali, şeful grupului de comando baasist, care le fusese trimis de Frontul Morelos, însoţit de un cec mai mult decât generos.

— El este. E unul dintre cei doi oameni care au sosit la *Pocillo* aproape în acelaşi timp cu camionul condus de Manuel şi Bernardo. Şi aproape imediat s-au izolat în partea din spate a hanului împreună cu Garbanzo.

— Nu e greu de recunoscut cu chestia aia la ochi, mormăi Raşid.

— Celălalt era un tip mic de statură, brunet şi bărbos, adăugă individul cu mâini mari.

— Când mă gândesc că tipul ăsta i-a ucis pe toţi fraţii noştri[30] şi că, cu o puşcă bună cu lunetă, l-am putea doborî ca pe un câine ce e! izbucni cu ură Jalal Kazzar, al doilea membru al grupului de comando.

— Şi că ne-a distrus singura şansă care ne mai rămăsese de a câştiga războiul din Golf, adăugă Abdul Salam el Bakr, al treilea terorist.

— Şi tot el i-a ajutat pe mujahedinii afghani împotriva invadatorilor sovietici, spuse Raşid. Un tip ciudat...

Înalt şi slab, cu o privire de vultur, Raşid ben Ali era gânditorul grupului de comando. Jalal Kazzar era un tip mic de statură, solid, cu o faţă răutăcioasă, specialist în acţiuni de atac cu armă albă. Abdul Salam, cel mai oacheş dintre toţi, cu părul creţ ca un

[30] Vezi *Pistă sângeroasă* şi *Ultimatum* din colecţia MERCENAR (n.ed.).

african, era expertul în explozibili.

— Oricum, conchise Raşid cu autoritatea pe care i-o conferea funcţia de şef, nu putem încerca nimic împotriva lui Frost cât timp se află aici. Ar fi cel mai bun mijloc de a ne trăda faţă de americani şi de mexicani.

Ceilalţi doi aprobară fără tragere de inimă. Pentru ei, lichidarea unui câine păgân era nici mai mult, nici mai puţin decât o operaţiune igienică.

— Când se întoarce Horny? întrebă Jalal. Ca să aibă întreg impactul psihologic pe care vrem să i-l dăm, acţiunea noastră trebuie să coincidă cu publicarea hotărârii de expulzare a şeicului Abdel Rahman.

— Nu neapărat, zise Raşid. Esenţial e ca acţiunea noastră să poată fi legată de această expulzare. Nimic altceva. Nu putem acţiona mai înainte de a primi ordin de la Bagdad şi, mai ales, mai înainte de a primi explozibilii promişi.

— În privinţa asta, treaba ar trebui să meargă repede, interveni tipul cu mâini mari. *Senor* Horny a sunat mai adineauri ca să anunţe că Semtex-ul a sosit la Chihuahua.

— Foarte bine, spuse Raşid satisfăcut.

Ca şi cum ar fi avut antene, în acel moment sosi pe terasă Meduză, gâfâind ca o focă.

— Uite, zise el, întinzând o foaie de hârtie lui Raşid. Ţi-a sosit un fax.

Raşid îi smulse hârtia din mână şi zise:

— Stabilirea ţintei.

Fluieră uşor şi adăugă:

— O, e tare de tot! Nu ni se cere să lichidăm chiar pe oricine!

Îi dădu foaia lui Abdul, care citi în franceză cu un accent foarte pronunţat:

— *Repassez notre jean.*

Irakianul ridică ochii, puse foaia în buzunar şi se încruntă.

— Călcaţi-ne blugii? Ce înseamnă asta? Şi de ce ne trimit un ordin în franceză?

— Nu poţi să-ţi ţii gura! se răsti Raşid, fioros.

— O, nu vă faceţi griji! zise zâmbind tipul cu mâini mari. Noi habar n-avem de franceză!

Raşid îi aruncă o privire care îl făcu să se înfioare, apoi se apropie de Jalal.

— Tu îţi aminteşti?

Jalal dădu din cap.

Tipul cu mâini mari simţi că era momentul să se ducă după

Meduză, care se retrăsese la celălalt capăt al terasei. Era mai prudent pentru el şi se cam săturase de discuţiile irakienilor. De când le adusese ultimele veşti şi micul raport scris de Paloma, se certau întruna. Îţi venea să te întrebi cum puteau nişte tipi aşa de isterici să fie atât de redutabili şi eficace când era vorba de realizarea unui atentat.

În timp ce Raşid îi explica din greu lui Abdul semnificaţia mesajului, Jalal luă binoclul şi reîncepu să supravegheze împrejurimile casei. Milena Horny primise ordin să-l plimbe pe american şi să-l îndepărteze de locuinţă. După toate aparenţele, tânăra femeie se descurca excelent. Deodată, Jalal Kazzar schiţă un zâmbet. E adevărat că acea căţea avea argumente forte ca să-i ducă pe bărbaţi acolo unde voia!

Dar, brusc, irakianul îşi reţinu o exclamaţie de stupoare. Doi indivizi, unul înalt şi slab cu o mână bandajată şi unul mic şi gras, un mexican, dădeau târcoale motocicletei lui Frost. Deplasându-se cu patru grade spre dreapta, Jalal descoperi o maşină, bine ascunsă într-un boschet de stuf, la câteva sute de metri de râu. Vechiul Chevrolet Impala de culoare neagră.

— *Aji,* Raşid, zise specialistul în arme albe.

Raşid, care reuşise, în sfârşit, să-l facă pe Abdul Salam să înţeleagă conţinutul mesajului, se apropie şi luă binoclul.

— Pe Allah! Acest Frost mai are pe cineva care îl urmăreşte!

— Nu sunt veniţi pentru Frost, zise Jalal Kazzar.

— Ai dreptate, şopti Raşid. Da, ai dreptate. Dacă ar fi venit aici pentru yankeu, n-ar da aşa târcoale motocicletei. Tipii ăştia îl caută pe Horny, dar lucrează pentru altcineva, poate sunt detectivi particulari...

— Ţi-am spus, zise Abdul Salam. Nu trebuia să ne folosim de un tip atât de compromis ca Randy Horny!

— N-am avut de ales, răspunse Raşid. Din momentul în care am fost luaţi în grija Frontului Morelos, am fost nevoiţi să acceptăm coioţii lor.

Se întoarse spre cei doi mexicani, care se aşezaseră pe scaune pliante în capătul celălalt al terasei, şi îi strigă:

— Pancho! Gonzalo!

Nu risca să fie auzit. Intrarea proprietăţii era prea departe. Iar camioneta se afla la mai bine de doi kilometri şi cobora, cu Frost şi Milena Horny la volan, spre ţarcul de vite de pe malul râului Nazocari.

Meduză şi tipul cu mâini mari se apropiară cu un pas greoi.

— Ia uitaţi-vă, le zise Raşid, întinzând binoclul tipului cu mâini

mari. Îi cunoaşteţi pe oamenii ăia?

Unul după altul, mexicanii îi examinară pe Alonso şi Harry.

— Nu i-am mai văzut niciodată, conchise tipul cu mâini mari.

— Nici eu, spuse Meduză.

— Şi maşina? zise Raşid, întinzând degetul spre stuful de pe malul cursului de apă.

De data asta, reacţia fu cu totul alta.

— Această Impala neagră era dimineaţă în parcarea de la *Pocillo,* zise Pancho.

— Exact, întări Gonzalo. Am remarcat-o şi eu.

— Sunt, deci, două echipe, conchise Raşid ben Ali. O echipă oficială trimisă de FBI şi condusă de căpitanul Frost şi alta căreia nu-i cunoaştem obiectivele, dar care, după toate aparenţele, încearcă să dea de Horny urmărindu-l pe Frost.

— Vezi că trebuie să intervenim! exclamă Jalal, victorios.

— De data asta, mi se pare inevitabil, zise Raşid. Dacă nu vrem să avem necazuri, trebuie să facem o selecţie printre cei care îi dau târcoale lui Randy Horny.

— Sar în jeep şi urmăresc Impala imediat ce pleacă, spuse Jalal, foarte entuziasmat că trecea la acţiune.

— Nimeni nu va urmări acea Impala, replică Raşid. Nu vreau rodeo pe roţi. Diseară, după ce se face întuneric, vă veţi duce amândoi la *Pocillo,* veţi aştepta ora închiderii şi plecarea tuturor clienţilor, apoi îi veţi lichida pe cei care rămân acolo. Sunt presupuşi periculoşi pentru Randy Horny, deci şi pentru continuarea acţiunii noastre.

— Şi pe Paloma Cardillo? întrebă Jalal.

— Bineînţeles. Ne-a furnizat tot ce ne putea furniza. Nu ne mai foloseşte la mare lucru.

— Şi Frost? Moartea lui va atrage aici serviciile secrete americane!

— Asta şi vreau, deoarece vom trece de cealaltă parte a frontierei. Ar fi foarte bine ca ele să fie de partea asta.

— Îmi plac tare mult vorbele astea pline de dulceaţă! zise rânjind cu cruzime Jalal Kazzar.

CAPITOLUL IV

— Haide, zise Milena. Să-ţi arăt depozitul nostru. Fratele meu l-a construit de curând. Încă nu a fost dat în folosinţă.

Opri camioneta la intrarea depozitului, deschise portiera şi sări jos. Frost o urmă, străduindu-se să-şi ia ochii de la pulpele şi sânii care se dezveleau la fiecare mişcare.

— Noroc că Pedro a avut acţiuni la Randy Trucking şi că a avut bunătatea să mă sprijine, adăugă Milena. Singură n-aş fi putut să duc mai departe afacerea.

Se întoarse brusc, exact înainte de a face să culiseze uşa depozitului, astfel încât Mercenarul fu nevoit să se oprească brusc, ca să evite coliziunea.

Ea se opri în faţa lui, privindu-l cu ochii incendiari.

— Dar, bineînţeles, eşti convins că mint şi că Randy al meu este ascuns undeva în această fermă.

— Ba nu, *señora* Horny. Sunt convins că soţul dumitale nu ar fi comis niciodată imprudenţa să se ascundă în sânul familiei. De altfel, nu am misiunea să-l descopăr ca să-l aduc în faţa justiţiei. Singurul lucru de care aş vrea să te conving, inclusiv pe el, este că are tot interesul să se prezinte neîntârziat la tribunalul din comitatul San Diego. Contez pe dumneata ca să-i transmiţi acest mesaj dacă, cumva, ar avea ideea să te contacteze în vreun fel...

— Din păcate, răspunse oftând Milena Horny, dacă Randy al meu ar fi putut să mă contacteze, ar fi făcut-o de mult timp. Nu e el omul să lase o femeie în situaţia asta. De unde să ştiu dacă nu e cumva mort la ora asta?

Juca teatru atât de bine, încât Mercenarul nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Nu, sunt sigur că trăieşte.

Milena deschise uşa culisantă şi intrară amândoi într-un hangar mare cu rampe de încărcare şi, în fund, un atelier de reparaţii auto. Totul era nou-nouţ şi mirosea a vopsea. În construcţia de tablă era o căldură infernală. Făcură un tur rapid, ca şi în cazurile construcţiilor precedente, apoi se întoarseră la camionetă.

— Gata, zise Milena, acum ai văzut totul. Ştii totul. Crede-mă că-mi pare tare rău că nu-ţi pot spune mai mult despre soarta bietului meu soţ.

Frost se sprijini cu coatele de aripa din faţă a camionetei

Toyota, scoase o ţigară Camel din pachet şi o vârî între buze. O servi şi pe Milena, care acceptă, şi tocmai voia să-şi caute bricheta, când ea deschise portiera camionetei şi se lungi pe banchetă ca să ia ceva de pe consolă. Bineînţeles, fustiţa se ridică şi, încă o dată, Mercenarul văzu fundul tinerei femei, clar despărţit în două de şnurul negru al *string-ului.* Stătu aşa destul de mult, expunându-şi fără ruşine emisferele durdulii.

Mercenarul ştia că făcea asta în mod deliberat, ca să-i abată atenţia de la locuinţă, dar acele exhibiţii repetate începeau să-şi facă efectul. După ce găsi ceea ce căuta, Milena dădu din picioare, se lăsă să cadă pe spate şi ateriză suplu pe pământ. Avea în mână o pereche de ochelari negri, pe care şi-i puse pe nas, şi o brichetă mică din aur, care făcea probabil cât salariul pe câţiva ani al unui lucrător agricol.

— Par solidă, murmură ea, aprinzând ţigara americanului. Dar, cu toată amabilitatea familiei mele, rezist foarte greu, căpitane. Femeia e femeie şi e greu să trăiască fără bărbat.

Juca tare! Ar fi fost gata la orice ca să alunge neîncrederea Mercenarului. Frost trase din ţigară, dădu fumul afară pe nări şi îşi netezi mustaţa groasă şi stufoasă, uitându-se la Milena care îşi aprindea ţigara. Nu părea grăbită să se urce din nou la volan ca să-l ducă înapoi la poartă şi se hotărî să încerce.

— Se poate vizita şi această superbă casă colonială? Sunt sigur că e o adevărată bijuterie.

Nu văzu ochii Milenei, acum ascunşi de ochelarii de soare, dar o văzu înghiţind în sec. Nimerise în plin.

— Păi... să vezi... Ar fi o intervenţie nedelicată în viaţa privată a fratelui meu. Nu... nu pot să-mi permit asta. Vino din nou într-o zi când va fi aici, dacă vrei să vezi casa. Înţelegi, Pedro e pe cale să divorţeze şi e foarte tipicar cu astfel de lucruri în acest moment.

— Înţeleg, răspunse Mercenarul. Există în viaţă evenimente greu de depăşit şi avem tendinţa să ne ferim de toţi şi de toate.

Văzu sânii mari ai Milenei ridicându-se şi coborând. Răsufla uşurată. Frost trase iar din ţigară, zicându-şi că îşi pregătise foarte bine argumentele. Femeia aceea se aştepta în fiecare moment să primească vizita unor persoane care urmăreau pierderea fratelui ei.

— Ca să fiu pe deplin cinstit, continuă Mercenarul, mărturisesc că nu înţeleg de ce domnul Horny a ales să fugă, condamnându-se să ducă o viaţă clandestină...

Apăsă înadins pe cuvântul „clandestin” şi o văzu pe Milena

tresărind uşor.

— Când, cu un avocat bun, ar fi avut toate şansele să scape în mod onorabil, insistă Mercenarul. Dacă am înţeles bine, nici o acuzaţie serioasă nu a fost reţinută împotriva lui.

Milena Horny trase din ţigară şi suspină aproape convingător.

— Nu ştiu ce i-a trecut prin cap, căpitane. Nu ştiu... Era un om foarte drept. Probabil că a intrat în panică. Nu se poate şti ce fel de reacţie a provocat acest gen de şoc la un om cinstit. Să se vadă, aşa, bănuit de un lucru atât de odios ca traficul de droguri...

Cu aerele ei de pramatie graţioasă, Milena se deda unei manipulări foarte fine.

Suspină din nou, trase un fum din ţigara Camel, apoi o aruncă şi o strivi cu tocul sandalei.

— Iartă-mă că-ţi spun toate astea, dar trec prin situaţii foarte dure de la dispariţia lui Randy al meu.

— Înţeleg, spuse Mercenarul.

— Serios?

Milena făcu un pas spre el şi ştiu că „lupta” corp la corp era de acum inevitabilă.

— Simt lipsa bărbatului meu, căpitane Frost. Aici am doar *vaqueros* şi *charros*[31] brutali şi lipsiţi de înţelegere. În curând, vor fi şi camionagiii. Adică totuna. E fratele meu, bineînţeles, Pedro. Numai că el e fratele meu...

Îşi apropie faţa de faţa lui şi se uită ţintă în ochii lui, dar fără să-l sărute. Un număr de profesionistă, dar Frost degeaba ştia foarte bine asta, nu era de lemn şi rotunjimile opulente ale Milenei care se striveau de corpul lui îşi produceau efectul scontat.

Fără să-şi schimbe poziţia, tânăra îşi lăsă o mână să-i alunece pe pieptul şi pântecele Mercenarului, apoi, cu o uşurinţă de femeie experimentată, îi desfăcu pantalonii şi îi scoase afară sexul deja întărit de dorinţă. Îl prinse cu braţele şi se trase lent înapoi până când se lipi de bancheta camionetei, după care se lăsă să cadă pe spate, oferindu-i-se fără jenă.

— Hai să facem dragoste, îi ceru ea cu o voce la fel de răguşită ca cea a Palomei. Haide, am nevoie de tine...

Frost strivi ţigara. Era manipulat şi ştia, dar, în mod ciudat, faptul că era conştient de asta îl excita până la limita suportabilului.

---

[31] Călăreţi (n.a.).

Aruncă o privire în jur, ca să fie sigur că nu era vorba de o capcană şi, convins că era în siguranţă, îşi lipi partea de jos a pântecelui de cel al Milenei şi începu o mişcare de rotaţie înnebunitoare.

— Haide, imediat, ca o căţea, îl imploră ea. Am mare nevoie!

Dar, în loc să-i satisfacă dorinţa, el îi desfăcu lent fiecare nasture al bluzei roşii, dădu la o parte ţesătura şi îi mângâie sânii rotunzi, ale căror sfârcuri brune se înălţau spre soarele fierbinte. Ea gemu. El zâmbi. Tânăra femeie nu se aştepta la asta. Frost ştiu că o surprinsese plăcut. O mângâie câteva minute, până când respiraţia ei deveni sacadată. Abia atunci îi dădu la o parte *string*-ul, fără să i-l scoată, şi se lipi în breşa jilavă care îl aştepta cu nerăbdare.

— *Oh, señor capitán...* murmură Milena Horny.

Trupul ei se însufleţi sub asalturile Mercenarului. Milena începu să gâfâie, apoi să scoată ţipete mici şi ascuţite, iar când se arcui, cu gura crispată, cramponată de bancheta camionetei, Frost se lăsă peste ea cu toată greutatea şi îşi lipi mâinile de sânii ei. Tânăra femeie tresări de plăcere, abandonându-se orgasmului.

Apoi dădu drumul banchetei şi îl apucă de fese, ca să-l strângă cu toată forţa, şi se descărcă cu o lungă expiraţie de satisfacţie.

Milena se ridică, zâmbi şi, de data asta, îl sărută, muşcându-i uşor buza de jos. Apoi îl respinse şi îşi încheie bluza, aruncând priviri furişe în jurul hangarului.

Frost îşi încheie pantalonii, sări lângă ea pe bancheta camionetei Toyota şi dădu capul pe spate, în timp ce ea demara.

Înainte de a băga în prima viteză, Milena întoarse capul spre el.

— Vei mai veni să mă vezi, căpitane Frost?

— Imediat ce voi putea, promise el.

— Niciodată nu a fost atât de bine, mărturisi Milena Horny.

Pentru prima dată, Frost simţi puţină spontaneitate în vocea ei. Acea punere în scenă, care începuse ca un sacrificiu pentru abaterea atenţiei lui Frost de la locuinţă, se terminase cu o explozie de jubilaţie, şi ştia că Milena era încă mirată că se simţise atât de bine în urma unei experienţe atât de scurte. Lăsă braţul în afara portierei, căutând puţină răcoare.

Milena avea faţa complet schimbată.

*

* *

— Uite, camioneta se îndreaptă acum spre ieşire.

Abdul Salam, care era mai lent în gândire, întrebă:

— Şi ăsta e tipul pe care trebuie să-l lichidăm la noapte?

— El şi toţi cei care se vor afla la *Pocillo,* precizează Jalal Kazzar.

Abdul Salam el Bakr îl trase mai la o parte şi, puţin cam ruşinat, spuse în aşa fel încât să nu fie auzit de Raşid ben Ali:

— Ăăă... Tot nu am înţeles pe cine trebuie să eliminăm...

— Pe toţi cei care se vor afla la *Pocillo*, repetă Jalal, mirat.

— Nu, nu ăştia! zise Abdul. Aş vrea să ştiu care e marele nostru obiectiv, ţinta noastră din SUA.

— Ah! zise Jalal, schiţând un zâmbet superior. Asta n-ai înţeles încă...

Abdul îşi pierdea răbdarea.

— Exact. Îmi spui sau nu?

— Ţinta indicată în faxul din după-masa asta este Janet Reno, ministrul Justiţiei Statelor Unite ale Americii. În curând trebuie să vină la El Paso ca să inaugureze o aripă a Palatului de Justiţie, a cărei renovare tocmai a fost terminată. Iar noi vom face acolo un foc de artificii cu Semtex, aşa încât să fie cât mai multe victime.

Un zâmbet radios luminează faţa brutală a lui Abdul Salam el Bakr.

— Pentru asta, poţi conta pe mine, frate!

Atentatele cu explozibili, în general, şi cu Semtex, în special, erau specialitatea lui.

CAPITOLUL V

— Înainte de a mă părăsi, ai vrea să-mi satisfaci curiozitatea, căpitane Frost? Aş... aş vrea să-ţi pun o întrebare.

Un zâmbet de pirat zugrăvi un fascicul de riduri fine pe faţa Mercenarului. Ştia ce avea să urmeze.

Milena Horny opri camioneta sub arcada metalică a porţii mari de la intrare care, pe dinăuntru, era decorată cu capul unui taur cu două coame.

— Pune-o, te rog, spuse cu amabilitate Mercenarul.

Ea se întoarse spre Frost cu un aer aproape jenat.

— Aş vrea să ştiu, dacă nu cumva abuzez prea mult de răbdarea ta, despre... în fine... accidentul de la ochi... Cum s-a întâmplat?

Mercenarul zâmbi şi fasciculul de riduri brăzdă din nou faţa bronzată.

— Ah, asta era!

Tăcu un moment, ca să crească suspansul. Apoi, când Milena abia mai stătea locului de nerăbdare, dădu din umeri şi zise cu blândeţe:

— Să ştii că vei fi dezamăgită. E o întâmplare mai banală decât ţi-ai putea imagina.

— Povesteşte, totuşi, îl rugă Milena.

Frost închise ochiul, cu mina concentrată a celui care scotoceşte printre amintiri dureroase.

— Ei bine, asta s-a întâmplat pe când eram copil de trupă în Ohio.

— Ai fost la copiii de trupă?

— Da, zise Mercenarul. Mama era împotrivă, dar a fost nevoită să cedeze în faţa voinţei paterne. Tata era celebrul general Frost...

Mercenarul făcu o pauză, apoi se întoarse spre Milena şi zise:

— Presupun că ai auzit de el.

Ea îşi drese glasul.

— Bineînţeles.

Frost zâmbi în sinea lui. Redevenise Milena Sandoval-Horny, campioana mincinoaselor.

— Deci, continuă el, ne aflam într-o după-amiază de iarnă oribilă, aşa cum există numai în Ohio, şi făceam planuri.

Milena dădu din cap, ca să arate că era foarte atentă.

— Cu o oră înainte, avusesem ştiinţe naturale, preciză Mercenarul, şi disecasem capul unor broaşte.

Tânăra femeie se strâmbă.

— Deci, continuă Frost, profesorul de desen industrial ne-a pus să scoatem rigla, compasul, raportorul, trăgătorul... De restul te scutesc! Ca un elev silitor, am înmuiat trăgătorul în călimară ca să reglez deschiderea. Pe vremea aceea, încă mai erau călimări încastrate în pupitre...

— Da, îmi amintesc. Aveam şi noi la fel la Mexico când eram copil.

Preţ de o secundă, Mercenarul avu un sentiment ciudat. Îi venea greu să-şi imagineze că acea femeie provocatoare putuse, în altă viaţă, să fie o şcolăriţă cuminte la Mexico. Îşi răsuci vârfurile mustăţii şi continuă:

— Natural, ca de fiecare dată, călimara era plină de sugativă. Asta era specialitatea lui Bradwell, grăsanul Bradwell. Un idiot. Azi e deputat.

— Atunci, nu era chiar atât de idiot, remarcă Milena Horny.

— Dacă vrei... Bradwell făcea ghemotoace de sugativă atât de compacte, încât aveai nevoie de o răbdare nebună ca să debarasezi de ele vârfurile trăgătorului.

Mercenarul tăcu din nou, ca să arate că se apropia deznodământul dramatic.

— După cum îţi spuneam, era într-o după-amiază afurisită de iarnă, aşa cum e numai în nordul statului Ohio, şi eram răcit. Concentrat fiind asupra curăţirii vârfului trăgătorului meu, nu mi-am dat seama că voi strănuta. Ghiceşti urmarea...

Milena îl privi uimită.

— Păi, nu... nu-mi dau seama.

— Ei bine, hapciu! Asta s-a întâmplat. Înţelegi?

— Deloc, mărturisi tânăra femeie.

Frost se enervă.

— Păi, strănutul, vârful trăgătorului foarte aproape de ochiul stâng... Ah, Dumnezeule, toată viaţa o să-mi amintesc de durerea aceea cumplită! Sângele şi cerneala amestecate care curgeau pe pupitru, pe cămaşă. Panica grozavă a colegilor. Profesorul care s-a repezit strigând: „O ambulanţă! O ambulanţă!” Pe urmă cred că mi-am pierdut cunoştinţa. Mă revăd trezindu-mă într-un pat de spital, cu părinţii lângă mine...

Frost tăcu din nou, parcă copleşit de emoţie.

— Cred că din cauza asta n-am depăşit gradul de căpitan... înţelegi?

Se întoarse spre Milena. Era palidă la faţă. Apoi, treptat, îşi recăpătă culoarea şi schiţă un zâmbet.

— Căpitane Frost, cu câtva timp înainte de a-mi cunoaşte soţul, am participat la un concurs de limbariţă, organizat de un mare *night-club* din San Diego. Am câştigat şi am fost încoronată cea mai mare „gogoşerească" din America Latină.

Frost se abţinu să spună, dar nu era deloc mirat, având în vedere talentele pe care le avea *señora* Horny.

— Ei bine, mi-am găsit naşul, zise ea.

Suspină cu nostalgie şi adăugă:

— Şi l-am găsit şi pe alt plan. Sper că ne vom revedea, căpitane Frost. Sper asta foarte sincer. Căci acest contact a fost foarte profitabil...

— Imediat ce voi putea, promise Mercenarul, ducând mâna la mânerul portierei.

*

* *

Era noapte de-a binelea şi un frig puternic se abătuse asupra provinciei Sorona, când motocicleta Mercenarului îşi făcu intrarea în parcarea de la *Pocillo.* Pe drumul de întoarcere, se oprise într-un han din Moctezuma, ca să dea un telefon scurt la Centrul de la El Paso. Dar neîncrederea făcea parte din regula jocului. EPIC nu avea dispozitive de recunoaştere vocală şi i se ceruse să se ducă să aştepte un apel la *Pocillo.*

Totul era cufundat în întuneric, remiza unde se afla maşina Terrano, parcarea, dar, lucru surprinzător, şi *cantina.* În principiu, Paco nu trebuia să închidă atât de devreme. Doar dacă nu cumva îşi schimbase programul de curând.

Frost duse motocicleta în fundul barăcii. Începuse să se obişnuiască cu întunericul în timp ce traversa parcarea pe jos, ca să ajungă la clădirea principală. Încercă uşa *cantinei:* era zăvorâtă. Cea de la *pulperia:* zăvorâtă. Nasol. În momentul în care voia să tragă de obloane, Frost auzi o voce în spatele lui:

— *Alto ahi!*

Se întoarse lent. Paloma ţinea îndreptat spre el un revolver P-38. Lăsă în jos arma şi se scuză imediat ce îl recunoscu.

— E foarte periculos ce-ai făcut, Paloma, îi zise Mercenarul, urmând-o în interiorul clădirii. Dacă nu ţi-aş fi recunoscut vocea, la ora asta ai fi fost moartă. Niciodată nu trebuie să te expui când somezi pe cineva.

Tânăra femeie aprinse un bec atârnat de tavan. Se schimbase şi acum purta o rochie de bumbac, încheiată cu nasturi în faţă.

— Ce faci aici singură în întuneric? întrebă Mercenarul. Paloma nu răspunse imediat. Nu mai era aceeaşi femeie.

Avea acel aer trist şi resemnat al oamenilor care şi-au băgat degetul într-un angrenaj şi şi-au dat seama că procesul e ireversibil.

— Mi-e frică, murmură ea cu o voce foarte slabă.

Unde era frumuseţea mândră de acum câteva ceasuri, fata strălucitoare care pregătea mâncăruri pentru clientelă? Frost o prinse de cot şi o ajută să stea jos. Căută pe rafturi, găsi o sticlă de tequila şi îi turnă într-un pahar.

— Ce s-a întâmplat, Paloma? De ce ţi-e frică?

— De toate astea. Cum se vor sfârşi?

Frost aşteptă un moment. Simţea că prezenţa lui o liniştea, dar trebuia ca alcoolul să o destindă puţin. Găsi o farfurie cu gogoşi reci şi începu să mănânce. Gimnastica cu Milena Horny îi făcuse poftă de mâncare.

— N-am văzut camioneta lui Paco în parcare. Unde e? Paloma îşi mai revenise.

— A plecat la Chihuahua, la *señor* Real.

— Cum? zise Mercenarul. Ce tot spui?

— *Señor* Real! repetă Paloma, luând o gură de tequila. Cel care vorbeşte atât de bine spaniola.

Mercenarul fii gata să-şi piardă calmul.

— Mda, ştiu. Ce a vrut cu el Gil?

— Nu ştiu. A sunat şi am avut impresia că îi cerea lui Paco să vină la Chihuahua.

— Chihuahua... murmură gânditor Mercenarul.

Oraşul Chihuahua, capitala statului eponim, se afla la aproape cinci sute de kilometri de *El Pocillo.* Ca să ajungă deja acolo, Gil ar fi trebuit să conducă maşina fără oprire. Şi, dacă s-ar fi ţinut după camionul de la United Brands, asta însemna că siesta nu durase mult şi că cei doi şoferi se schimbaseră la volan fără încetare şi goniseră nebuneşte.

— Chihuahua... Eşti sigură, Paloma?

Nu, până la urmă nu mai era chiar atât de sigură. Tot ce ştia era că îşi amintea a-l fi auzit pe Paco vorbind despre asta. Frost şi Real imaginaseră o mulţime de scenarii posibile pentru itinerarul camionului, dar toate duceau la frontieră, nu la Chihuahua, care se găsea în interiorul ţării, la liziera deşertului cu acelaşi nume.

Un lucru era sigur: frica întuneca mintea Palomei şi o împiedica să gândească normal.

— Voi suna la Centrul de la El Paso, zise Mercenarul, ridicându-se ca să se ducă la telefonul din sufragerie.

Localizatorul de apeluri îi permitea să-l obţină pe Atwood de la *Pocillo.*

— Nu! Nu mă lăsa singură!

— Dar de ce ţi-e frică?

— *Señor,* gemu Paloma. Se vede că nu trăieşti aici. Noaptea, un sfert din maşinile care trec pe drumul nr. 2 transportă droguri spre Statele Unite. Zilnic au loc înfruntări cu pistolul. Coioţii trag în poliţiştii mexicani şi în agenţii DEA care vor să-i controleze, dar şi în bandele rivale. De aceea închidem imediat ce se face noapte de la începutul acestui an. Şi evităm să lăsăm lumina aprinsă.

Frost îşi amintea acum că luminile se stingeau devreme în locuinţele situate de-a lungul drumului. Oamenii se temeau şi îşi instauraseră un fel de „stingere”, ca să nu atragă atenţia traficanţilor. Frost îşi zise că trăiau într-o epocă formidabilă!

— Vino cu mine, zise Mercenarul, luând sticla de tequila.

Paloma îl urmă până în sufragerie şi, în timp ce el suna ofiţerul de serviciu de la EPIC, ea stinse lumina şi aprinse două lumânări pe care le aşeză pe masă.

Frost îl obţinu uşor pe Atwood şi, în sfârşit, lucrurile se lămuriră. Într-adevăr, Gil Real sunase la *Pocillo.* Contrar scenariilor elaborate, camionul celor de la United Brands nu se îndrepta spre frontieră. La acea oră, se afla tot în zona de staţionare, acolo unde îl lăsaseră Frost şi Real la începutul după-amiezii.

— Dar ce face Gil la Chihuahua? întrebă Mercenarul.

— Puţină răbdare, răspunse Atwood. Cam la trei sferturi de oră după plecarea ta, în zona de staţionare şi-a făcut apariţia o camionetă Ford. În ea se aflau doi bărbaţi care au luat locul şoferilor de dimineaţă şi care, în principiu, trebuie că se află tot în acel loc la ora asta. Foştii şoferi au plecat cu camioneta.

— Înţeleg, spuse Mercenarul. Gil s-a întrebat probabil ce să facă. Să urmărească camionul sau personalul?

— Exact. S-a hotărât să-i urmărească pe oameni şi, până la urmă, cred că n-a greşit.

— Serios?

— Camioneta a intrat într-un depozit din centrul oraşului Chihuahua. Randy Horny era acolo, împreună cu mai mulţi oameni. După raportul făcut de Gil, a putut să-i spioneze. Şi, acum, ţine-te bine!

Hank Frost îl asigură că se ţinea cum nu se poate mai bine şi Joe Atwood continuă:

— Gil Real spune că Randy Horny a înmânat celor doi oameni un colet cu Semtex, cu misiunea de a-l duce la Sandoval, la San Pedro de la Cueva.

— E sigur? întrebă Mercenarul.

— El aşa spune. Şi mai spune că a prins frânturi din discuţie, din care ar reieşi că teroriştii se află în acest moment chiar sub acoperişul lui Sandoval la *La Mescalera.*

Mercenarul încasă lovitura. Faptul că teroriştii se aflau la fermă nu-l mira decât pe jumătate, având în vedere îndârjirea cu care Milena îl depărtase de locuinţă, dar chestia cu Semtex-ul era mai greu de înghiţit.

— Tipii ăştia pregătesc o mare lovitură, Hank, reluă Atwood. După părerea mea, totul va fi trecut de partea cealaltă a frontierei: teroriştii şi Semtex-ul, care le va permite să-şi realizeze atentatul.

Totul stătea în picioare. Semtex-ul era un explozibil foarte îndrăgit de teroriştii din Orientul Mijlociu, mai ales pentru atentatele împotriva avioanelor. Imposibil de detectat de tehnica actuală, el era eficace în cantitate foarte mică. Armă teroristă ideală, fabricarea lui era specialitatea fostei Cehoslovacii. La puţin timp de la venirea sa la putere, Vaclav Havel a dezvăluit că, în timpul fostului regim, cantităţi enorme de Semtex fuseseră „vândute” colonelului Gaddafi. De atunci şi până la a imagina că explozibilul aşteptat de baasişti era furnizat de Bagdad via Tripoli era doar un pas, pe care Mercenarul era pregătit să-l facă.

— Şi de ce Gil i-a cerut lui Garbanzo să vină la el?

Urmă o scurtă tăcere, apoi Joe Atwood răspunse:

— După cunoştinţa noastră, Gil Real nu a cerut niciodată aşa ceva.

— Totuşi, asta mi-a spus fa... soţia lui Paco.

— Trebuie să fie o confuzie, Hank. Mă voi informa.

Frost aşteptă câteva minute, apoi Atwood îl anunţă:

— Nu, Gil Real a luat legătura cu Paco Garbanzo prin intermediul nostru, dar în scopul de a veni după tine la *La Mescalera,* ca să-ţi anunţe pericolul la care te expui şi să-ţi spună să te întorci cât mai repede posibil.

Frost gândi cu rapiditate. Dacă nu-l văzuse pe Paco, asta se datora pur şi simplu faptului că se petrecuseră undeva pe drum. Dar unde? Şi, brusc, adevărul îi apăru în faţă!

— OK, Joe. Mulţumesc. Paco a trecut probabil pe lângă mine în

timp ce eu eram oprit la Moctezuma ca să vă telefonez. Ar trebui să se întoarcă aici rapid. Ai posibilitatea să iei legătura cu Gil Real?

— Nu, răspunse Joe Atwood. Suntem obligaţi să aşteptăm telefonul lui. Singurul aparat de telefon-satelit se află în maşina Terrano. Motocicletele nu au aşa ceva.

Frost ştia foarte bine asta. Şi el avea o motocicletă Harley identică cu cea a lui Real.

— Salut, Joe, şi mulţumesc, zise el. Anunţă-mă imediat ce ai veşti de la Gil.

Închise şi se aşeză la masă în faţa Palomei. Era frumoasă şi semăna cu o sculptură aztecă în lumina celor două lumânări. Frost se strădui să o liniştească. Dar nu era permeabilă la cuvintele lui şi devenea tot mai închisă.

— Paloma... zise în cele din urmă Mercenarul. Nu cumva s-a întâmplat ceva, ceva ce tu ştii şi de care eu n-am deloc habar?

Ea nu răspunse.

— Paloma, dacă vrei să te ajut, trebuie să-mi spui totul, insistă Frost, încercând să fie cât putea de blând.

Fata inspiră oftând, cu intenţia vădită de a-i răspunde. În acel moment se auzi zgomotul unui motor pe drumul ce ducea la ţarc. Speranţa străluci iar în ochii Palomei Cardillo. Amândoi recunoscuseră camioneta veche a lui Paco.

*

* *

— Face la dreapta aici. Vezi, el e. Se duce la *Pocillo,* zise Jalal lui Abdul Salam.

Cu farurile stinse, irakienii urmăreau camioneta Dodge Ramcharger a lui Paco Garbanzo de la ieşirea din fermă. Camioneta Toyota împrumutată de Milena Horny mergea de minune. Imediat ce porniseră în expediţia lor nocturnă, cei doi baasişti reperaseră vehiculul care părea că aştepta ceva la ieşirea din *ganaderia. La Mescalera* începea să fie foarte vizitată.

Urmăriseră discret maşina, rămânând uneori în urmă câţiva kilometri, ca să nu trezească bănuielile omului de la volan. Regiunile aride şi deşertice erau specialitatea lor. Aproape că s-ar fi crezut la ei acasă pe aceste drumuri, exceptând faptul că şoselele erau mult mai bune ca în Irak. Deşertul plin de pietre, luminozitatea, frigul care cădea peste toţi şi toate odată cu venirea nopţii. Cei doi irakieni, tineri şi bine antrenaţi, se simţeau aici în elementul lor. Nu le-a fost deloc greu să-l urmărească pe Paco Garbanzo fără să stârnească bănuiala tipului.

Cu gesturi aproape tandre, Abdul încărcă pistolul-mitralieră Uzi aşezat pe genunchi. Această armă israeliană era, după părerea lui, cea mai adaptată pentru acţiunile de comando. Uşoară, deloc stingheritoare, precisă şi... mortală. Nici măcar Skorpion-ul bulgarilor, din piese compozite, nu se compara cu Uzi. Arma preferată a lui Abdul Salam era fabricată în Israel, duşmanul ereditar, statul sionist căruia îi jurase moarte. Teroristul baasist considera situaţia foarte picantă.

Paco îşi dădu seama că avea un vehicul în spatele lui abia când ajunse în ţarc. Mai înainte nu fusese atent la asta. Este adevărat că, noaptea, drumul nr. 2 era incredibil de frecventat, mai ales de contrabandişti de tot felul.

Totuşi, lucrul acesta i se păru lui Paco foarte ciudat. Dar nu se nelinişti peste măsură. Poate un client obişnuit care venise să-i ceară puţină motorină sau ceva de mâncare pentru drum, sau o cafea caldă.

*

* *

— Nu e nimeni înăuntru, bombăni Jalal Kazzar, mirat.

Era umilitor să te deplasezi pentru asasinarea unui singur om. Dar, după toate aparenţele, hanul era pustiu. Oricum, va avea ocazia să-şi ia revanşa peste câteva zile, la inaugurarea Palatului de Justiţie de la El Paso, prin asasinarea ministrului Janet Reno. Întoarse şi orientă partea din faţă a camionetei Toyota spre ieşirea din ţarc.

Profesionist până în vârful unghiilor! Cu instruirea intensivă pe care o urmase, mai întâi în Irak, apoi în Libia, apoi în câteva tabere palestiniene, aceste gesturi tehnice deveniseră, practic, nişte reflexe.

— Acum e rândul tău, îi zise el lui Abdul Salam.

*

* *

Mercenarul fu cuprins de îngrijorare când auzi sosirea celuilalt vehicul. Un zgomot de motor Diesel. Probabil un 4×4 modern. Cine putea să vină acolo şi la ora aceea? Mercenarul scoase repede arma VP-70, apucă două încărcătoare pline, le puse în buzunare şi se avântă spre uşa *cantinei,* spunându-i Palomei să se arunce la podea.

Făcu şi el la fel şi, târându-se pe gresia roşie, ajunse în pragul clădirii. Primul vehicul era, într-adevăr, cel al lui Paco, iar al doilea o camionetă Toyota. Avu nevoie de câteva secunde ca să o recunoască. Era Toyota cu care îl plimbase Milena Horny!

Era evident că acel vehicul era sinonim cu pericol. Şi era clar, Paco nu bănuia nimic rău.

Când văzu un individ scurt şi solid, înarmat cu un mic pistol-mitralieră, sărind din maşină şi înaintând în salturi spre camioneta Dodge, Frost se ridică şi se avântă în ţarc.

— Paco! Atenţie!

Un foc de armă răsună, venind dinspre Toyota, obligându-l pe Mercenar să se arunce la pământ. Ripostă, ştiind foarte bine că nu avea nici o şansă, de la acea distanţă, să-l nimerească pe şoferul Toyotei, căruia nu-i zărea decât părul negru şi creţ. Un singur lucru era sigur: nu era Milena.

Paco Garbanzo tocmai îşi oprise vehiculul lângă trunchiul copacului când pistolul-mitralieră trase în direcţia lui. O rafală scurtă, trasă de un profesionist. Unul dintre gloanţe secţionă probabil conducta de benzină şi un altul provocă scânteia. Într-o fracţiune de secundă, maşina lui Paco se transformă într-o sferă de foc. Incendiul se propagă imediat la copac şi două incendii începură să încălzească atmosfera şi să lumineze ca ziua parcarea hanului. Iar în unul dintre aceste focare, Paco Garbanzo era pe cale să ardă de viu. Mercenarul o auzi pe Paloma ţipând de disperare. Un strigăt animalic de durere.

După ce-şi termină treaba, agresorul strigă ceva în arabă şi o luă la fugă spre Toyota. Preţ de câteva secunde, Frost îi zări clar faţa în lumina incendiului. Faţa asasinului lui Paco. Riscul era enorm, dar existau momente în care, oricât ar fi fost de profesionist, Mercenarul refuza să măsoare riscul. Se repezi spre acel ticălos. Tipul nu putea să scape chiar aşa uşor. Lăsând selectorul armei pe *full auro,* Mercenarul trase o rafală scurtă în direcţia ucigaşului. Apoi încă una. Atunci, şoferul camionetei Toyota avu o reacţie total neprevăzută. În loc să rămână pe loc ca să-şi aştepte complicele, a apăsat pe acceleraţie, a aprins farurile şi a pornit spre Mercenar.

Americanul se deplasă în stânga, încercând să evite vehiculul care l-ar fi culcat la pământ. Dar avea un elan prea mare. Nu fu destul de rapid. Văzu cum masa mare a camionetei venea spre el ca să-l strivească, precum un arici pe o autostradă.

CAPITOLUL VI

Roata stângă din faţă a camionetei era la trei metri de el când Mercenarul îşi dădu seama că putea să scape fugind, îndoi genunchii, se rostogoli pe pământ în timp ce se depărta de traiectoria Toyotei şi trăgând o a treia rafală spre habitaclu.

În mod ciudat, în timp ce executa ca o maşină bine unsă aceste gesturi de luptă, se gândi la momentele petrecute cu Milena în acelaşi vehicul. Imagini scurte, ca nişte piese de puzzle, defilară prin faţa lui. Culoarea neagră a unui *string* contrastând cu pielea feselor, un sân în bătaia soarelui canicular, ochii strălucind de dorinţă în spatele ochelarilor de soare. Un alt strigăt de femeie îi sfredeli timpanele. Căzu pe pământ, zgâriindu-se la cot, trăgând o nouă rafală, şi ţinta fu atinsă. Un zgomot asurzitor îl făcu să înţeleagă că distrusese parbrizul camionetei Toyota. Nimerise în plin. Era aproape un miracol. Roata care se pregătea să-l calce se răsuci brusc spre stânga. Aproape în unghi drept. Cauciucul scrâşni pe pământul bătătorit, stârnind un nor de praf în noapte. Toyota tresări şi schimbă brusc direcţia, ratându-l pe Frost la milimetru şi nimerind în bariera ţarcului înainte de a o lua spre drum.

Frost nu-şi risipi muniţia pentru el, căci celălalt terorist venea în fugă, cu faţa lucind de sudoare în lumina roşiatică a incendiului. Mitralia drept în faţa lui, răcnind: *Allah u akbar!* Încărcătorul Mercenarului era aproape gol. Mai avea doar cât să tragă o rafală scurtă. Apăsă pe trăgaci şi Abdul Salam el Bakr se prăbuşi în faţă, cu un ultim răcnet de ură, cu pieptul străpuns de cinci gloanţe de 9 mm.

Mercenarul se ridică şi scuipă ca să scape de pământul intrat în gură. Era puţin ameţit, îl ardea pe gât şi era zgâriat peste tot. Clătinându-se puţin, se duse să verifice dacă Toyota avea de gând să atace din nou. Nu. Luminile din spate ale vehiculului dispăruseră în noapte. După toate aparenţele, la teroriştii baasişti nu exista moda recuperării camarazilor.

Căci Frost era acum singur. Cei doi indivizi erau ucigaşi de meserie. Cine putea să recunoască mai bine un ucigaş profesionist decât alt ucigaş profesionist?

Peste tot se aşternuse acum un calm ireal. Paloma nu mai ţipa. Frost nu mai auzea decât zgomotul flăcărilor care mistuiau camioneta Dodge şi copacul. Paco nu avusese timp să iasă şi

corpul său, inundat de benzină, ardea ca o torţă. Frost încercă să găsească o palidă consolare, spunându-şi că probabil nu avusese timp să sufere.

Se apropie de cadavrul ucigaşului, dădu la o parte cu piciorul pistolul-mitralieră şi, ca să fie cu conştiinţa împăcată, scotoci hainele mortului. Nimic nu permitea identificarea lui. În schimb, găsi împăturit în patru, în buzunarul pantalonilor, un fel de mesaj misterios: *Repassez notre jean.* Frost nu putea să-şi dea bine seama, dar, la lumina focului, i se păru că era un fax. Ciudată frază! Şi încă în limba franceză! Ce voia să însemne?

Nu avea timp să se ocupe de enigme. Frost băgă foaia în buzunar, luă pistolul-mitralieră şi două încărcătoare, pe care le găsi în buzunarele victimei, şi se întoarse în han după Paloma.

O găsi plângând în sala hanului. După toate aparenţele, asistase în direct la moartea lui Paco. Tânăra femeie se uită la el cum intra pe uşă, cu ochii dilataţi, luă o sticlă de tequila şi bău un gât zdravăn.

— Trebuie să fii curajoasă, Paloma, zise Mercenarul.

Imediat după ce pronunţă această frază, Frost îşi dădu seama cât fusese de stupidă. Dar cum să spui lucruri inteligente în astfel de împrejurări?

— *Dios mio,* murmură ea. Paco... Ce sfârşit oribil!

În vechiul ţarc, camioneta ardea ca un foc bengalez. Paloma bău din nou din sticla de tequila.

— Paco al meu! Îţi jur că îl iubeam. Şi eu l-am omorât! Sunt o mizerabilă, căpitane Frost!

Convins că divaga, Mercenarul o bruscă puţin:

— Haide, vino cu mine. Nu trebuie să stai aici. Tipii ăia ar putea să se întoarcă dintr-un moment în altul cu întăriri.

În realitate, Frost se temea cel mai mult de apariţia poliţiei mexicane. Dacă ar fi fost încurcat într-o anchetă, putea să-şi ia adio de la misiune.

— Du-te să-ţi iei haine de schimb pentru două-trei zile şi vino repede! îi ordonă el, puţin mai tăios decât ar fi vrut.

Dar nu era rău. Uneori e bine să-i scuturi, totuşi, pe oamenii care au fost victimele unui şoc. Paloma plecă spre apartamentul pe care ieri încă îl mai ocupa împreună cu Paco. Frost trecu în spatele barului, deschise robinetul de apă rece de la chiuvetă şi îşi stropi faţa. Apa rece îl făcu să se simtă puţin mai bine. După două minute, Paloma apăru cu o bocceluţă în mână.

— Să mergem, zise Frost. Să nu mai stăm aici.

Trecând pe lângă masă, Paloma avu o secundă de ezitare,

apoi apucă sticla de Gusano Verde şi o puse în bagaj.

Cel mai greu a fost încărcatul motocicletei Harley în Terrano. Ajutorul Palomei nu însemnă mare lucru, complet năucită de ce i se întâmplase. O înţelegea. Era greu să te obişnuieşti cu oroarea. Ar fi vrut să facă ceva pentru ea. Dar cum să îmbărbătezi pe cineva a cărui viaţă se năruise în câteva minute?

Urcă la volan, o instală lângă el şi demară.

Ajunseră rapid pe drumul nr. 2. Frost ţinu geamul de lângă el lăsat. Aerul rece al nopţii îi făcea bine pătrunzând în interiorul maşinii Terrano.

Paloma se mai acuză de două ori de moartea lui Paco Garbanzo.

— Nu mai spune prostii, zise Mercenarul.

Ea scuturã din cap cu un aer copleşit de durere, luă sticla de tequila, bău din nou şi se închise în tăcere. Peste două minute, adormise: stresul, alcoolul. Frost profită de somnul ei ca să sune iar la Centrul de la El Paso. Trebuia neapărat să-i anunţe lui Atwood ultimele evenimente. Şi Gil trebuia să afle neapărat că nu trebuia să se mai întoarcă la *Pocillo.*

Joe Atwood se afla în continuare la postul său. Frost îi povesti moartea lui Paco Garbanzo şi fuga disperată a celuilalt terorist cu Toyota de la *La Mescalera.*

Urmă o tăcere. Apoi, Atwood zise:

— În cele din urmă, e vorba de uciderea unui terorist şi a unui mexican pe teritoriul mexican. Se poate considera că asta nu ne priveşte.

Cinismul membrilor serviciilor secrete îl scârbea deseori pe Mercenar. Şi probabil că din acest motiv rămăsese colaborator cu contract!

— Taci din gură, Joe! O să mă înfurii!

— Există momente în care luciditatea trebuie să fie mai tare decât sentimentele, spuse Joe Atwood. Acum, încotro te îndrepţi?

— Intenţionam să mă apropii de Chihuahua, ca să intru în contact cu Gil, răspunse Mercenarul. Ai mai primit veşti de la el?

— Mai adineauri. Camioneta lui Horny a plecat spre vest. E aproape sigur că se îndreaptă spre Sonora şi poate chiar spre *La Mescalera.* Gil se ţine după ea.

— OK, zise Mercenarul. Dacă Gil se întoarce aici, voi aştepta la faţa locului. Să-i transmiţi poziţia mea. Urmează să ajung la Janos.

— Să nu te opreşti pe marginea drumului, îl sfătui Atwood.

— Mda, am înţeles că asta nu prea e sănătos în timpul nopţii.

Voi urca spre munte şi voi ieşi pe drum la Casas Grandes. Dacă Gil urmăreşte camioneta, va putea să o depăşească pe la Galeana şi să vină să mă anunţe ca să mergem mai departe împreună.

— Îi voi transmite, promise Atwood. Încearcă să te odihneşti.

Mercenarul reduse viteza în timp ce traversa Janos şi căută primul drum la dreapta, ca să urce în Sierra Madre. Ca să doarmă liniştit, era mai bine să aleagă. Un loc sălbatic, frecventat mai curând de scorpioni şi de coioţi decât de traficanţii de droguri.

— În schimb, fata se află în stare proastă, reluă Mercenarul. Dacă ar fi să facem o descindere la *La Mescalera,* va trebui să-mi trimiţi pe cineva ca să se ocupe de ea.

— Cum aşa?

— Nu ştiu, mormăi Mercenarul. De exemplu, să o ducă la El Paso şi s-o încredinţeze serviciului psihologic de la DEA.

— Nici vorbă! zise Paloma cu o voce răguşită. Rămân cu tine.

Frost întoarse capul. Se trezise şi se uita în jur cu o privire rătăcită.

— Culcă-te la loc, îi şopti el, acoperind receptorul cu palma.

— Nu va fi uşor să-ţi trimit un vehicul sanitar în plină noapte şi pe un teritoriu străin, răspunse Atwood la telefon.

— S-o lăsăm aşa deocamdată, îi zise Mercenarul. Mi se pare că se simte mai bine.

— Mulţumesc, totuşi, murmură Paloma, făcându-se ghem pe banchetă.

— Şi Leon Sonatul? întrebă Frost. Aţi reuşit să daţi de el?

— Oamenii mei l-au pierdut, mărturisi Joe Atwood. Dar Gil spune că l-a zărit la Chihuahua, nu departe de locul unde se aflau Randy Horny şi camioneta lui.

— La naiba! exclamă Mercenarul. Cum a făcut să dea de el?

— O să-l întrebi personal dacă îl întâlneşti în sectorul tău, răspunse Joe Atwood.

— OK, zise Frost. Ţine-mă la curent cu noutăţile. Îl aştept pe Gil în munţi.

— Încearcă să dormi, îl sfătui Joe Atwood. Chiar dacă ar goni ca un smintit, tot n-ar putea să ajungă la tine înainte de ivirea zorilor.

Frost salută şi închise.

*

* *

Era două dimineaţa şi Frost oprise maşina pe o esplanadă stâncoasă, între două râuleţe care coborau de pe înălţimile

piscului Huachinera. În jurul lor, blocurile de stâncă ale masivului Sierra Madre semănau cu ruinele unei fortăreţe colosale.

— Instalează-te comod, zise Mercenarul, lăsând în jos speteaza fotoliilor.

Dar motocicleta, care ocupa toată partea din spate a maşinii Terrano, nu le permitea să formeze decât o singură cuşetă.

— Ne vom încălzi, spuse Paloma.

Frost dădu din cap.

— Dormi. Mă duc să mă spăl puţin, zise el, arătând spre unul dintre râuleţele care curgeau vesele, insensibile la nebunia oamenilor.

— Voi închide ochii, spuse Paloma, trăgându-şi sub bărbie cuvertura dată de Mercenar.

Frost se întrebă dacă glumea, apoi trase concluzia că nu era într-o stare care să-i permită acest lucru şi luă săpunul, renunţând la elucidarea problemei.

Apa rece îi ciupi pielea şi îi încordă muşchii, dar toaleta îi făcu mare bine după partida de sex cu Milena şi înfruntarea din ţarcul în care murise Paco. Se săpuni, se dăţi fără să întârzie prea mult, apoi se şterse viguros şi se întoarse la maşină îmbrăcat cu haine curate.

Paloma dormea, răsuflând uşor. Mirosea puternic a tequila. Frost o împinse puţin, ca să-şi facă loc între ea şi portieră, şi adormi într-o clipă.

*

* *

— Acest tip e pur şi simplu nebun! strigă Jalal, la un pas de isterie. L-a ucis pe Abdul!

— Imbecililor! se răsti Raşid ben Ali cu furie. V-am spus să nu aveţi de-a face cu acest Frost. Acum am rămas fără expert în Semtex!

— Ne vom descurca şi fără el, zise Jalal.

— Trebuie.

— Vreţi să ne ducem şi să-i lichidăm pe toţi cei care mai sunt la *Pocillo?* propuse cu amabilitate tipul cu mâini mari, cu consimţământul tacit al lui Meduză.

— Mulţumesc, răspunse Jalal. E de ajuns. Şi, apoi, există toate şansele să fi plecat deja.

— Adevărat, recunoscu Meduză. Asta aş fi făcut şi eu în locul lor.

— Ce facem? întrebă Jalal Kazzar.

— Îl aşteptăm pe Horny. Trebuie să vină aici cu camioneta în

care se află Semtex-ul. Imediat după aceea vom pleca şi vom intra în Statele Unite prin pasajul Matamoros-Brownsville. Fără Abdul, ne va trebui mai multă vreme ca să pregătim atentatul şi vreau să fim la treabă din timp ca să nu ratăm lovitura. Acum, du-te să te speli şi odihneşte-te puţin. Mi-e ruşine când mă uit la tine.

Jalal dădu din cap cu supunere şi plecă. Ştia că avea tot interesul să-şi ţină gura ca să intre iar în voia şefului.

*

* *

Cu picioarele prinse între două blocuri de piatră, Mercenarul era imobilizat la sol şi, din dreapta sa, camionul continua să dea înapoi. Încă un metru, şi roţile duble ale camionului aveau să treacă peste corpul lui. Cincizeci de centimetri. Treizeci. Frost se zbătu. Fără succes. Gata. Îi sunase ceasul. Simţea deja pe braţ contactul cauciucului, încercă să se ridice cu o zvâcnire de energie.

— Nu!

Şi se trezi. Cauciucul de lângă braţul său se transformă în corpul Palomei. Iar picioarele le avea blocate între maneta vitezelor şi crabot.

— Ai visat? îl întrebă Pamela.

O rază de lună palidă şi albăstruie îi mângâia faţa de divinitate aztecă. Frost îi zâmbi.

— Ei da, eroii sunt surmenaţi!

Tânăra femeie zâmbi şi îi mângâie obrazul. Mai mirosea puţin a tequila, dar, în mod ciudat, i se păru ceva plăcut. Se scutură ca să-şi desprindă picioarele şi Paloma se rostogoli peste el. Contactul a ceea ce crezuse adineauri că erau roţi îşi făcu instantaneu efectul. Ea simţi asta. Fără un cuvânt, Paloma desfăcu centura Mercenarului, îi scoase la iveală delicat sexul gata să intre în acţiune şi îl aţâţă şi mai mult, atingându-l uşor cu limba.

Ceasul de la bord indica trei şi jumătate dimineaţa. Frost se gândi la Paco şi îşi zise că iar e obligat să joace rolul cavalerului pentru femeile fără bărbat, apoi gemu când mâna Palomei adăugă o senzaţie nouă faţă de cea procurată de limbă. Fata era intuitivă şi senzuală. Duse excitaţia Mercenarului până la paroxism, apoi ridică încet capul şi se uită la el.

— Nu-ţi face griji pentru asta, şopti ea cu o voce răguşită, care îi plăcuse imediat. Chiar dacă ne vede, nu ne poartă pică. Ştie că amândoi avem nevoie de asta.

Şi Frost nu s-a mai gândit la Paco. Desfăcu nasturii de la rochia Palomei cu o mână nerăbdătoare, dezgolind un corp de o frumuseţe incomparabilă. Ea se răsuci ca un şarpe când mâinile Mercenarului începură să-i exploreze formele şi apoi părţile cele mai secrete.

Tânăra femeie îl respinse şi, cu supleţe, se strecură sub el, după care, cu preţul unor contorsiuni acrobatice, se deschise dorinţei bărbatului.

*

* *

Soarele era deja sus pe crestele Munţilor Sierra Madre, când un zgomot de motor îi deranjă pe amanţii adormiţi. Mercenarul se ridică, făcu repede să dispară corpul delict în interiorul blugilor şi o ascunse pe Paloma sub cuverturi.

Era Gil pe motocicleta Harley Davidson. În ciuda zâmbetului, Frost văzu că nu arăta deloc bine la faţă când îşi scoase casca.

— Salut! E gata cafeaua?

— Din păcate, n-am cafea, zise Mercenarul, servindu-l cu o ţigară.

Real acceptă, după ce scuipă pe jos bucata de betel, fără să-i pese de dezechilibrele pe care ar fi putut să le provoace în ecosistemul local. Mercenarul scoase vechea lui brichetă Zippo şi aprinse ţigările.

— Vin, îl anunţă Gil. Va trebui să ne străduim să-i prindem din urmă până la *La Mescalera.*

— De ce să-i prindem din urmă până la *La Mescalera*?

— Atwood spune că e de ajuns să interceptăm camioneta şi să confiscăm Semtex-ul ca să împiedicăm atentatul plănuit.

— Atwood nu ştie ce spune, bombăni Mercenarul, dând fumul afară pe nas. Judecă precum un specialist în lupta împotriva traficului de droguri, nu ca un specialist în lupta antiteroristă. Pentru el, orice cantitate de marfa confiscată reprezintă tot atâta drog care nu mai ajunge pe piaţă. Noi însă nu marfa trebuie s-o scoatem din circuit, ci oamenii capabili să se folosească de ea ca să ucidă alţi oameni.

— Ai dreptate, zise Real. Şi, dacă am înţeles bine, ai lichidat deja unul.

— Cam puţin. Mai ales că nu ştim câţi au fost iniţial.

Paloma se agită pe neaşteptate. Ai fi zis că doi şerpi enormi se luptau sub cuverturi. Frost îl duse pe Real mai departe pentru ca tânăra femeie să se poată îmbrăca în linişte.

— Atwood mi-a spus că l-ai văzut pe Sonat, zise Mercenarul,

după ce îi povesti cum îşi petrecuse noaptea, mai puţin intervalul de timp între trei şi patru dimineaţa.

— L-am tot văzut. Tipul ăsta e un adevărat diavol! exclamă filipinezul, vizibil impresionat.

Gil îl cunoştea pe Leon Sonatul deoarece chipul lui figura la loc de cinste pe pereţii încăperilor celor de la SQUAD şi EPIC şi fişa lui se găsea la toate serviciile serioase cărora le dădea o mână de ajutor, dar, de când trăia în Statele Unite, niciodată nu avusese de-a face direct cu acest vânător de recompense.

— Nu e deloc diavolul, îl corectă Mercenarul. E doar un mare profesionist. Şi noi la fel. I-am mai dat şah cândva şi pot s-o mai fac o dată.

Gil Real trase un fum din ţigara Camel şi se strâmbă neîncrezător.

— De fiecare dată când Horny făcea o mişcare şi eu îl urmăream, umbra lui Leon era şi ea acolo undeva. Deseori am avut impresia că ne preceda. Ai zice că tipul are antene.

— Posibil, zise misterios Mercenarul.

— Mă întreb cum face, murmură Real, trăgând gânditor din ţigară.

— Eu mă întreb de ce n-a trecut încă la acţiune. Spui că Horny a fost pe drum toată noaptea şi Sonatul l-a lăsat în pace. E ceva care nu se potriveşte. Poate că are anumite motive.

Un zgomot de paşi îi făcu să-şi întoarcă brusc capul. Paloma se apropia de ei.

Îmbrăcată cu o pereche de blugi şi un tricou subţire, tânăra femeie părea proaspătă ca un trandafir. Pielea mai închisă la culoare o scutea de orice machiaj.

— Uite, zise ea, întinzându-le o sacoşă de hârtie. Am luat asta ieri, la plecare. Poate vă tentează.

Cei doi bărbaţi se serviră. În pungă, erau gogoşi.

— Hank mi-a povestit sfârşitul lui Paco, zise Gil Real, stingherit. Îmi pare rău...

— N-ar trebui să-ţi pară. În fine, poate pentru el. Dar nu şi pentru mine. Acei *cabrones* mi l-au ucis pe Paco, dar asta e pedeapsa mea. Tot ce s-a întâmplat ieri a fost din vina mea.

— N-ai să începi iar! protestă Mercenarul.

Asta devenea o adevărată obsesie.

— Ba da, zise cu fermitate Paloma. Voi începe iar, şi de data asta nu mă vei mai împiedica să vorbesc.

Şi Paloma le povesti înţelegerea ei cu Pancho Aguilar, tipul cu mâini mari, omul lui Randy Horny.

— L-ai trădat pe Paco şi pretindeai că îl iubeşti!

— Îl iubeam şi cred că îl voi iubi totdeauna. Acei ticăloşi mi-au promis că nu se vor atinge de el. Dar îi uram pe americani atât de mul, încât nici nu vă puteţi imagina. Nu. Sunt lucruri pe care nu le ştiţi, sentimente pe care nu le veţi avea niciodată. Îi uram atât de mult, încât eram gata la orice ca să le fac rău sau să ajut pe cineva care voia să le dăuneze.

— Adică ştiai ce pregăteau acei terorişti şi, totuşi, i-ai ajutat! exclamă Mercenarul, foarte mirat.

— Ştiam. Şi eram fericită să-i ajut, răspunse Paloma.

— Putoare! izbucni Mercenarul.

Fără să vrea asta în mod conştient, mâna îi plecă spre obrazul Palomei. Tânăra femeie ţipă şi se clătină pe picioare. Punga cu gogoşi căzu jos.

— Şi când mă gândesc că...

Mercenarul se opri la timp. Deşi era furios, nu obişnuia să-şi dea în vileag cuceririle.

— Ai să-mi spui poate că-ţi pare rău? replică Paloma.

Nu, Mercenarul nu putea să spună asta. Dar nu zise nimic.

— Voi nu puteţi să ştiţi ce înseamnă asta! Aveam şaisprezece ani când m-am hotărât să părăsesc bidonvilul şi să-mi încerc norocul de partea cealaltă a Liniei. Am găsit un coiot, Ernesto Padilla. Nu voi uita niciodată acest nume. Mi-a cerut treizeci de mii de dolari ca să mă ducă în nord.

Paloma spumega. Tăcu un moment, ca să-şi tragă sufletul. Cei doi bărbaţi se uitau la ea, încremeniţi, ruşinaţi de isprăvile marelui stat democratic căruia îi apărau interesele. Căci bănuiau deja ce avea să urmeze.

— Treizeci de mii de dolari şi, bineînţeles, nu aveam nici de prăsilă! Dar, nici o problemă, puteam să fiu împrumutată. După ce ajungeam în Eldorado, ar fi fost uşor să dau banii înapoi. Ştiţi cum se întâmplă în Eldorado?

Ştiau. Acesta era şi unul dintre motivele pentru care era important să fie oprit acel flux incontrolabil de imigranţi clandestini.

— Când m-am pomenit făcând menaj cu opt dolari pe zi, am înţeles foarte repede că niciodată nu-mi voi putea achita datoria. Padilla ştia şi el asta. Dar el trecea săptămânal să încaseze banii. Când nu plăteam, dobânda se dubla. Uneori mă bătea, alteori mă ameninţa că mă va denunţa autorităţilor. Şi apoi, într-o zi, după ce fusesem bolnavă timp de trei săptămâni, când au venit încasatorii, m-am aflat în situaţia de a-i plăti datoria lui Padilla şi

de a ajunge în stradă sau de a plăti chiria şi de a nu plăti datoria lui Padilla.

Urmă din nou o tăcere. Paloma se uită la Gil, apoi la Frost.

— Să nu-i plăteşti datoria lui Padilla era ceva de neconceput. Aşa că am făcut o înţelegere. Tipii ăştia sunt totdeauna gata să-ţi propună o înţelegere. Sunt nemaipomenit de concilianţi! Săptămâna următoare, lucram la Brownsville, exact dincolo de Internaţional Bridge, la trei kilometri de frontiera mexicană. Ziua puteam să fac ce vreau. Puteam s-o petrec uitându-mă spre Mexic, sprijinită cu coatele de bariera de la vamă. Dar nu aveam voie să trec dincolo. De asta aveau grijă oamenii lui Padilla. La capătul lui Internaţional Bridge erau mai mulţi decât vameşii. Când venea seara, mă duceam să-mi fac numărul de *peep-show* într-un cabaret. Al cui era cabaretul? Al unui amic al lui Padilla. Două săptămâni mai târziu, dobânda devenise şi mai mare şi lucram afară, pe trotuar, exact în faţa camerelor închiriate cu jumătate de oră de Padilla.

Urmă o tăcere apăsătoare.

— Asta e, conchise Paloma. În ziua în care am reuşit să scap de acolo, am declarat război acestei ţări infecte care e numită Statele Unite ale Americii. Mi-am jurat să-i fac cel mai mare rău posibil.

Frost avea un nod mare în gât.

— Îmi pare tare rău, zise el fără să îndrăznească să o privească în faţă pe Paloma. Îţi înţeleg ura, dar...

Nu-şi găsea cuvintele. Atunci ea vorbi în locul lui:

— Dar ştiu. Da, acum am înţeles. Nu e vina Statelor Unite. Vina e a ticăloşilor care profită de sistem ca să-şi trateze semenii ca pe nişte animale sau ca pe o marfa. Nu împotriva americanilor trebuie luptat, ci împotriva acestor profitori. Ernesto Padilla nu făcea mai multe parale decât Randy Horny. Totuşi, unul e mexican şi celălalt american. Aceşti ticăloşi mi l-au ucis pe Paco. Am greşit crezându-i. Azi sunt gata să fac orice ca să plătească pentru moartea omului pe care îl iubeam.

Apoi, fără să aştepte comentariile, le întoarse spatele şi urcă în maşină.

CAPITOLUL VII

— *And now what?* întrebă Gil Real.

După ce stătuse o vreme tăcută, Paloma se întorsese alături de cei doi bărbaţi. Ştia că o acceptau în pofida a tot ce făcuse.

— Acum, spuse Mercenarul, o să-ţi iau motocicleta şi mă voi duce să dau o raită de unul singur. Voi odihniţi-vă.

Frost simţi că Gil era foarte mulţumit de acest program. Paloma însă părea mai reticentă.

Le spusese tot ce ştia despre planul lui Horny, adică nu prea mult. Coiotul era finanţat de Frontul Morelos ca să treacă în Statele Unite un comando de terorişti şi explozibili.

— Ştiu că plănuiesc un atentat foarte spectaculos împotriva unei personalităţi importante din ţara voastră, le spusese ea. După câte am înţeles, totul se va petrece foarte aproape de frontieră. În rest, nu ştiu nimic.

Pe scurt, se aflau cam în acelaşi punct ca în ajun.

— Trebuie să facem un pas mai departe, spuse Mercenarul. Şi pentru asta trebuie să fac singur câteva mici verificări.

Paloma se uită la el, mirată.

— Duceţi-vă şi luaţi micul dejun la Galeana, le sugeră Mercenarul. Într-o oră, soarele va deveni aici insuportabil.

— Unde ne întâlnim? întrebă Real.

Frost îşi aminti adresa micului han din Moctezuma de unde sunase în ajun la EPIC.

— Ne întâlnim acolo la prânz. Dacă la două după-amiaza nu am venit, să-l suni direct pe O’Hara ca să numească alt şef pentru această misiune.

— Hei, Hank, glumeşti?

— Evident. Ţi-am tras vreodată clapa de când ne cunoaştem?

— Prefer să nu răspund.

— Nu mai glumi, zise Mercenarul. Să fiţi discreţi. Semnalmentele voastre au fost probabil comunicate atât poliţiei, cât şi teroriştilor.

Frost ştia că riscul nu era mare. Poliţia mexicană era nevoită să facă apel la DEA ca să lupte împotriva traficanţilor de droguri pe teritoriul naţional. Nu aveau timp să alerge după amanta unui hangiu sub pretextul că acesta arsese în maşina lui cu o noapte în urmă. Iar teroriştii păreau preocupaţi de alte probleme. Atâta vreme cât stăteau departe de activitatea lor, nici unul n-ar fi

venit să-i caute.

Mercenarul se spălă puţin în râuleţ şi urcă pe motocicleta Harley Davidson care îl plimbase pe Gil noaptea trecută.

Gil ajunsese la Galeana cu un avans teoretic de o jumătate de oră faţă de camioneta lui Horny. Luând-o pe cărări, Mercenarul putea să găsească uşor camioneta la următorul loc de întâlnire.

În loc să se deplaseze pe drumul nr. 2, Mercenarul urcă în munţi, mergând mai departe pe poteca care îi dusese la locul bivuacului lor şi o ţinu aşa spre vest până la Bavispe, un sat mic, unde, în lipsă de cafea, a putut să-i ofere totuşi stomacului un bol mare de ciocolată mexicană, adică atât de groasă, încât linguriţa stătea în picioare în acest produs.

Mercenarul primi şi o Coca-Cola rece, după care consultă harta pe care o luase cu el. Nu-i plăcuse niciodată Coca-Cola, dar această băutură prezenta două avantaje când călătoreai în condiţii extreme. Primul, cafeina te făcea să devii mai vioi şi, al doilea, amestecul dulce, foarte energizant, prezenta avantajul de a fixa apa în ţesuturi. În schimb, nu era deloc recomandat celor care sunt predispuşi la celulită. Dar nu era cazul Mercenarului. În toată America Latină, Coca-Cola era folosită, inclusiv în spitale, la îngrijirea copiilor deshidrataţi.

Din satul Bavispe, Mercenarul trebuia să meargă mai departe pe un drum plin de pietre până la barajul de la Angostura, ca să treacă râul. Apoi, urma să urce puţin spre nord, în direcţia târguşorului Fronteras, unde spera că va găsi cafea, înainte de a coborî din nou în direcţia drumului nr. 2, câştigând astfel vreo patruzeci de kilometri faţă de camioneta pe care conta că o va găsi la coborâri.

*

* *

Drumul nr.2 era frumos în acel loc şi circulaţia era densă, deşi era o oră matinală. Aici nu era vorba de Mexicul turistic. Urcând spre nord, către Agua Prieta, *Linea* era flancată de bidonviluri, unele mai sordide decât altele. Dar Frost cobora spre sud şi, cu cât cobora mai mult, cu atât era mai cald. Acolo sus, la o altitudine de trei mii de metri, era încă aproape frig. Aici asfaltul începea să se topească.

După încă zece minute de mers pe drumul nr. 2, Mercenarul făcu la stânga, ca să intre cât mai natural posibil într-o zonă de staţionare.

Camionul de la United Brands, care plecase în ajun de la *Pocillo,* se afla tot acolo, în mijlocul mai multor vehicule, în

special camionete. Frost trecu prin faţa lor şi opri motocicleta la vreo sută de metri, apoi îşi scoase casca. Îşi scoase banta care îi acoperea ochiul stâng şi îşi puse nişte ochelari de soare cu braţe late. Ochelarii erau necesari ca să nu fie reperat.

Apoi, lăsă motocicleta pe furcă şi făcu cale întoarsă. Ceea ce văzu, la mai puţin de zece metri de marele camion, fii o scenă aparent foarte banală. Doi oameni, unul înalt şi slab şi altul scund, gras şi mustăcios, devorau nişte sandvişuri în interiorul unui Chevrolet Impala de culoare neagră.

Lăsă Impala şi se apropie de camion. Era clar că vehiculul nu se mişcase din loc.

Frost se întoarse la motocicletă şi desfăcu o cutie de Coca-Cola cumpărată de la Fronteras. Trecură zece minute, ritmate de sosiri şi plecări, apoi în parcare îşi făcu apariţia camioneta lui Randy. Iar la câteva minute după camionetă, venind din direcţie opusă, apăru Range Rover-ul lui Leon Sonatul.

Omul cu ochelari negri zâmbi satisfăcut. Înţelesese. Leon van Brackell era nu numai foarte prudent, ci şi foarte bine echipat. Frost îl lăsă să parcheze. Ca din întâmplare, vânătorul de recompense alese zona unde se afla el: cea mai retrasă şi cea mai discretă. Ascunzându-se de la o stâncă la alta, Mercenarul se apropie de Ranger fără să fie văzut şi, când se ridică, era prea târziu.

Van Brackell îşi pusese degeaba un ziar peste material. Frost văzuse destul ca să-şi confirme ipoteza.

— Salut, Leon. Merge treaba?

— Merge, căpitane, răspunse Sonatul.

Apoi, observând ochelarii Mercenarului:

— Îţi stă bine cu ei.

— Mersi. Probabil ai înţeles că m-am prins de tot jocul tău.

— Eşti profesionist sau nu eşti, căpitane. Avantajul meu faţă de tine, la plasarea unor emiţători pe vehiculele pe care doresc să le urmăresc, este că n-am nevoie să cer voie şefilor.

— Într-adevăr, e un mare avantaj, recunoscu Mercenarul, aprinzând o ţigară Camel şi sprijinindu-se cu coatele de aripa din faţă a maşinii.

Acolo, în partea zonei de staţionare ocupată de micile familii, Harry şi Alonso se agitară în spatele parbrizului Chevrolet-ului Impala. Sonatul le făcu semn că nu era nici un pericol.

Frost trase din ţigară şi suflă fumul în aerul poluat din Sonora.

— Sunt simpatici căţeluşii tăi. Dacă am înţeles bine, i-ai pus să urmărească atent camionul şi, ocazional, să mă urmărească şi pe

mine, pentru orice eventualitate.

— Căpitane Frost, sunt zile în care mă întreb de ce nu conduci serviciile secrete americane.

— Nu devia, Leon. Deci, camionul de la United Brands este o momeală. Camioneta contează.

— Exact, căpitane.

— E ceva în strategia ta ce nu reuşesc să înţeleg, Leon, spuse Mercenarul, trăgând iar din ţigară.

La celălalt capăt al parcării, oameni încărcaţi cu cutii şi pachete diverse se deplasau între camion şi camionetă. Oamenii lui Randy Horny ştiau să se prefacă foarte bine că sunt traficanţi.

— Cu puterea ta de deducţie, lucrul ăsta mă uimeşte, căpitane, zise Sonatul, rânjind. Ce te roade atât de tare?

Frost zâmbi.

— Azi dimineaţă, Leon, când m-am trezit, m-am gândit la tine.

— Frumos din partea ta. Mai ales, după noaptea pe care probabil că ai avut-o. Am aflat nişte chestii...

— Vom vorbi şi despre ele. Deci, trezindu-mă, m-am gândit la tine. Mi-am zis că, în fond, acest Leon nu vrea decât să-l apuce de gât pe Randy Horny ca să-l ducă înapoi la San Diego. Deci, în principiu, nu avem nici un motiv să ne punem beţe în roate. Pe mine Horny nu mă interesează decât ca un accesoriu, ca mijloc de a ajunge la cei pe care îi caut. Îl las pe Horny acestui brav Leon, el îmi lasă oamenii mei şi totul e cum nu se poate mai bine în cea mai bună lume posibilă. Dar, gândindu-mă mai bine, mi-am zis că are ceva care nu i se potriveşte...

Mercenarul îl privea pe Leon drept în ochi.

— Mă înşel cumva?

Leon van Brackell nu răspunse. Se mulţumi să zâmbească. Dar, în mod vizibil, era impresionat de raţionamentul realizat de Frost cu ajutorul unor elemente atât de puţine.

— Într-un sens, te înţeleg, continuă Mercenarul. Nu există profituri mici. Dar cum ai ştiut că unul dintre clienţii mei era căutat de justiţia din Statele Unite?

— Îi ascultam şi pe cei de la *La Mescalera,* răspunse van Brackell. În fine, până când ai venit acolo în vizită. Cred că, din cauza ta, oamenii mei au fost descoperiţi, ceea ce ar explica descinderea din seara trecută de la *Pocillo.*

Frost tăcu un moment, apoi continuă:

— Deci, în acest moment, te întrebi dacă nu cumva mortul din noaptea trecută e tipul pe care ai vrea să-l duci înapoi în State împreună cu Randy Horny.

— Ai înţeles perfect.

— Dar, pentru că sistemul tău de ascultare nu mai funcţionează, vei avea probleme.

— Mai există şi alte mijloace de a te informa, căpitane, replică fostul baschetbalist.

Frost păstră din nou o scurtă tăcere. Dar, de data asta, pentru pregătirea efectului.

— Ascultă-mă cu atenţie, Leon. Treaba ta e să duci dincolo de Linie un anume Randy Horny din America şi un anume X, şi el căutat de aceeaşi justiţie. Treaba mea este să împiedic banda acestui X al tău să comită un atentat în ţara mea. Sper că vezi diferenţa dintre cele două mize.

— Foarte bine, răspunse van Brackell.

— Revin, deci, la prima mea propunere. Ţi-l las pe Horny, mi-i laşi pe irakieni şi totul merge fără probleme.

Van Brackell bătu darabana cu degetele pe volan. Era nervos.

— Cred că n-ai înţeles bine, căpitane. Unul dintre teroriştii pe care vrei să-i arestezi este deja căutat. Recompensa e colosală. Nu voi pleca fără acest tip.

— Doar dacă nu cumva e cel care a murit.

— Exact. Dar trebuie să fiu sigur de asta. Mă voi duce să verific împreună cu oamenii mei.

— În locul tău, eu m-aş feri, Sonatule. Am impresia că aceşti doi incapabili au fost deja reperaţi. Pentru sănătatea ta, cred că e mai bine să nu te expui prea mult în compania lor...

— Haide, coioţii nu sunt chiar atât de nebuni ca să încerce ceva aici, în zona de staţionare, pe marginea unuia dintre drumurile cele mai frecventate din ţară!

— N-aş băga mâna în foc!

Frost mai trase o dată din ţigara Camel, apoi o aruncă şi o strivi cu piciorul.

— Şi mai ai un motiv să-ţi faci griji, Leon. Nu te voi lăsa să provoci eşecul misiunii mele.

— Haide, căpitane, fii un jucător mărinimos. Mi-ai zădărnicit multe lovituri în cariera mea. Nu mă vei urmări veşnic dacă am să te fac să ratezi o mică misiune. Fiecare la rândul lui.

O mică misiune... Numai Dumnezeu ştia câţi oameni avea de gând să ucidă în SUA grupul de comando baasist, şi netrebnicul de van Brackell zicea că era o mică misiune! Frost fu nevoit să facă un efort destul de mare ca să nu-l scuipe în faţă.

Atunci, dacă van Brackell voia război, va avea război! Război total! Mercenarul nu era dispus să lase un ticălos ca el să pună în

pericol viaţa unor americani nevinovaţi.

Din curiozitate, dar şi ca să vadă mutrele oamenilor, Mercenarul se duse să facă un tur în zona camionului. Horny îşi juca foarte bine rolul, dând ordine, înfuriindu-se şi înjurând oamenii care nu se mişcau destul de repede. Frost ar fi fost gata să jure că ar fi fost foarte mulţumit dacă ar fi venit poliţia mexicană ca să verifice ce descărca din camioane ca să încarce în camionetă. Lângă marea remorcă deschisă, doi oameni flecăreau în tex-mex, un limbaj compozit care se vorbea pe frontiera mexicano-texană. Convinşi că nu erau înţeleşi, unul îi zise celuilalt:

— Doamna Horny a fost evacuată în dimineaţa asta de la fermă. Soţul ei a luat hotărârea să fie dusă la San Diego, pentru că plecarea e iminentă şi aici situaţia ar putea să devină periculoasă.

Mulţumesc pentru informaţie! Oricum, era frumos din partea lui Randy că voia să o cruţe pe Milena de neplăceri...

Frost făcu un ocol şi trecu foarte aproape de coiot. În timp ce se întorcea la motocicletă, se gândea la Milena.

În momentul în care se pregătea să plece, van Brackell se hotărî să se ducă să-şi întrebe subordonaţii dacă descoperiseră sau nu identitatea teroristului ucis de Mercenar la *Pocillo.*

Mercenarul îl urmări cu privirea. Era instructiv. Meticulozitatea lui van Brackell era egalată doar de lipsa lui de scrupule. Vânătorul de recompense încuie cu grijă portierele maşinii sale, apoi, cu o privire circumspectă, examină spaţiul din jur.

Considerând că era în siguranţă, traversă parcarea cu paşi mari. Ajuns în dreptul Chevrolet-ului Impala. Se aplecă la geam şi schimbă câteva cuvinte cu Alonso, aşezat la volan. Micile probleme pe care le avusese cu mâna probabil că îl împiedicau pe Harry să conducă.

Alonso se întoarse, deschise portiera din spate şi Leon se instală pe banchetă. Frost îl văzu sprijinindu-se cu coatele de speteaza fotoliului din faţă şi începând o discuţie însufleţită cu oamenii lui.

Frost fu gata să-l strige ca să-l prevină, când văzu camioneta cenuşie venind cu mare viteză în zona de staţionare. Mai înainte să se fi întâmplat ceva, Mercenarul văzu totul ca un film, căci asistase la multe scene de acest gen.

Camioneta străbătu parcarea. Se afla la nivelul Chevrolet-ului Impala când Leon van Brackell înţelese ce se întâmpla şi vru să coboare din maşină. Prea târziu.

Un braţ ieşi pe fereastra camionetei şi aruncă o mică bilă neagră care se rostogoli sub Impala. Frost se aruncă la pământ. Camioneta trecu prin faţa lui, ieşi din parcare pe la celălalt capăt şi gonea deja pe drumul nr. 2 când grenada făcu explozie.

Deflagraţia fu asurzitoare. Impala se ridică un metru în aer, căzu la pământ într-un nor de fum şi săltă pe suspensii. Van Brackell, care avusese timp să iasă pe jumătate, se ridică mai sus. Frost îi văzu corpul mare învârtindu-se ca o elice şi dislocându-se pe asfalt. Harry şi Alonso nu se mai vedeau, probabil striviţi sub banchete în poziţiile groteşti în care îi prinsese moartea.

Urmă o tăcere, fum, apoi în parcare se dezlănţui panica. Oamenii ţipau. Două maşini, aflate în apropiere de Impala, luară brusc o poziţie ciudat de aplecată. Schijele de metal le spărseseră cauciucurile. O femeie începu să ţipe isteric, jurând că era pe cale să moară, implorând cerul să-i ierte păcatele.

Doi conducători de maşini demarară şi încercară să fugă, dar două camionete se ciocniră, blocându-le ieşirea.

Frost porni motocicleta Harley şi plecă. Fără să se grăbească. Nu avea de ce să se facă suspect.

— Te-am prevenit, Leon, murmură el. Ar fi trebuit să mă asculţi.

Dar era prea târziu. Sufletul lui Leon van Brackell se îndrepta probabil spre iad cu o viteză supersonică.

CAPITOLUL VIII

Gil arăta mult mai bine. În timp ce Frost străbătea Sierra Madre cu motocicleta, el dormise în maşina Terrano. Apoi mâncase împreună cu Paloma într-un mic han din Moctezuma şi acum îşi beau cafeaua. Frost le povesti despre moartea lui Leon şi a zbirilor lui.

— Acum e sigur, zise Gil Real. Baasiştii sunt ascunşi la fermă.

Frost era de acord.

— Asta e sigur, după felul în care fac gol în jurul lor.

— Deci, ne rămân două soluţii: fie atacăm ferma, fie îi denunţăm poliţiştilor mexicani.

— Numai că nu sunt două soluţii, *barbudo,* obiectă Mercenarul. Dacă atacăm ferma numai noi doi, vom fi făcuţi bucăţele. Iar dacă denunţăm la poliţie un trafic de terorişti, organizat la reşedinţa respectabilului *señor* Sandoval, mexicanii ne vor râde în nas.

— L-am anunţat pe O'Hara. Numai că o acţiune în forţă pe teritoriul mexican este, natural, exclusă.

— Natural, bombăni filipinezul.

— Atunci, ce vor face ca să prevină atentatul? întrebă Paloma.

— Vor întări securitatea la frontiere, răspunse Mercenarul. Asta e tot ce pot să facă, adică practic nimic.

— Pe scurt, comentă filipinezul, avem timp până diseară ca să găsim un mijloc prin care să-i scurtcircuităm pe aceşti ticăloşi.

— De ce până diseară? întrebă tânăra femeie.

— Pentru că un vehicul plin de Semtex şi de terorişti nu se deplasează pe lumină. E, practic, singurul lucru de care suntem siguri.

— Dar cum să-i distrugem? insistă Paloma.

Frost şi Real izbucniră în râs.

Apoi Frost zise:

— Evident că nu putem distruge camioneta dacă e plină de Semtex. Sau ar trebui să găsim un mijloc de a face asta de la distanţă. Chiar şi în zonă deşertică, a trage în această maşină ca s-o faci să explodeze ar însemna aproape sigur să sari în aer cu ea. Puterea Semtex-ului e colosală.

— Pe scurt, zise Paloma, ca să aruncăm în aer acest exploziv, ar trebui să organizăm o adevărată operaţiune de sinucidere asupra fermei.

— Exact, răspunse Real. Sau să aruncăm o bombă de sus asupra locului unde se află parcată camioneta.

— Ar fi ceva ideal pentru a declanşa un al doilea război al Mexicului, *barbudo.* Şi, deocamdată, el nu face parte din planurile guvernului Clinton. Nu, tot ce putem face este să urmărim camioneta până în Statele Unite şi să facem în aşa fel încât să o oprim fără ca teroriştii să dea foc la Semtex, nimic altceva.

— De ce să nu încercăm să lansăm o grenadă sau o rachetă asupra vehiculului? întrebă Paloma.

— Pentru că – de câte ori să-ţi mai repet? – scopul nostru nu este să distrugem încărcătura de Semtex, ci de a-i scoate din joc pe terorişti.

— Da... zise gânditoare mexicanca. Ca să reuşim asta, ar trebui să-i adunăm pe toţi oamenii de la fermă în locul unde ţin camioneta.

— Ai planuri în acest sens? zise râzând Gil Real.

Frost o văzu pe Paloma schimbându-se la faţă.

— Nici vorbă.

— Oricum, zise el, de unde să ştim că au fost toţi adunaţi la un loc dacă nu le ştim numărul exact?

— Nu cred că sunt mai mulţi de trei sau patru, zise fata.

— Cine ţi-a spus asta?

— Nimeni. Am dedus din ce-a spus Meduză.

— De fapt, zise Gil Real, gândind cu glas tare, ca să lucrăm bine, ne-ar trebui un sistem de localizare la distanţă în genul celui avut de Leon Sonatul.

— Exact, spuse Mercenarul.

În legătură cu materialul, tocmai se întreba ce va face cu al lui. Aveau o maşină Terrano şi două motociclete Harley Davidson. Cam mult pentru un filaj.

— Va trebui să ne debarasăm de una dintre motociclete, zise el. Şi ne vom schimba în timpul filajului. Unul în maşina Terrano, altul pe motocicletă. Dar nu putem ţine o motocicletă în partea din spate a maşinii pe o distanţă de mai bine de o sută de kilometri.

Gil aprobă cu regret.

— Ce păcat să distrugi o motocicletă ca asta!

— Cine a zis s-o distrugem? protestă Mercenarul. O lăsăm într-o parcare cu cheia în contact. Poţi să fii sigur că în următorul sfert de oră se va găsi un amator.

— Nu-i frumos să-i împingi pe oameni să fie necinstiţi, zise Gil

Real. „Cine împinge la şterpeleală, el însuşi e borfaş”, spunea Ythurbides în epoca lui.

De data asta, maxima era atât de bine potrivită, încât Paloma rămase fără grai. Şi Mercenarul cu gura căscată.

— Dar, continuă Gil Real, băgând în gură o bucată de betel, de data asta îl voi trăda pe Ythurbides şi te voi urma. Ar fi o crimă de neiertat să distrugem o motocicletă atât de frumoasă!

Mercenarul lovi cu palma peste masă, făcând să se mişte ceştile şi farfuriile.

— Hei, Gil! Ce-ai zis adineauri?

— Poftim? zise bărbosul, întrebându-se ce putuse să-i scape din gură.

— Adineauri, *barbudo...* Ce-ai spus despre aparatura lui Leon Sonatul?

— Păi, am avea nevoie de una la fel ca să putem urmări camioneta baasiştilor.

— Dar o avem, fir-ar să fie! exclamă Mercenarul. Mi-a venit în minte în timp ce vorbeam să lăsam motocicleta în parcare. Nu ştiu de ce, dar mi-a trecut brusc prin minte. M-am revăzut în acea zonă de staţionare de pe marginea drumului nr. 2. Şi i-am revăzut pe ucigaşi sosind şi aruncând grenada. Dar a sărit în aer numai Chevrolet-ul Impala. Maşina Ranger Rover a lui Leon a rămas intactă. Şi cum nimeni, nici măcar poliţiştii, nu ştie că e a lui, nimeni nu se va atinge de ea. E destul s-o forţăm ca să-i luăm aparatul.

— Şi antenele? Şi branşamentele? obiectă filipinezul. Treaba e mai complicată. Şmecheria asta funcţionează ca un fel de radar.

Frost se gândi un moment. Gil avea dreptate.

— Adevărat, *barbudo,* recunoscu el. Nu trebuie să luăm numai echipamentul, ci vehiculul cu totul.

Gil Real zâmbi cu toată gura şi zise:

— Simplu, dar trebuia să te gândeşti...

Şi, cum o idee genială nu vine niciodată singură, Mercenarul şi-a amintit de hârtia pe care o găsise în ajun în buzunarul teroristului baasist împuşcat în parcarea lui Paco.

Se scotoci prin buzunare şi scoase cu ocazia asta şi pachetul de Camel. Îşi vârî o ţigară în colţul gurii şi, în sfârşit, găsi foaia de hârtie. O scoase, o desfăcu şi o întinse pe masă.

— Ia uitaţi-vă, zise el. Ce mai e şi asta?

— Un fax, răspunse Real, dând din umeri.

Citi textul:

— *Repassez notre jean.*

Ridică ochii spre Mercenar.

— Am găsit-o în buzunarul tipului pe care l-am lichidat ieri, explică Mercenarul. Sunt sigur că înseamnă ceva.

— Mai mult ca sigur, spuse Gil Real. În franceză, *repasser* este echivalentul lui *to iron* în engleză şi al lui *planchar* în spaniolă.

— Bravo pentru cultura ta, Gil! Dar care e concluzia? Că acest tip trimite faxuri femeii care îi face menajul?

— Da, asta e ciudat, zise Gil. Şi mai e şi în franceză, deşi ar fi putut să fie în irakiană!

Toţi se încruntară gânditori. Apoi Gil Real, care chiar era un tip instruit, observă:

— Dar, în franceză, *repasser* poate să însemne şi „a trece din nou”, iar în argou, este echivalentul lui *to clip*, adică „a lichida”, „a omorî”.

— Interesant, comentă Mercenarul.

— În acest sens, interveni Paloma, victima ar fi *notre Jean,* scris cu literă mare, sau *nuestro Juan,* în spaniolă, sau *our John* în engleză. Dar de ce acest *„notre”!*

Era o întrebare bună.

— Nu, zise Mercenarul, nu poate să fie un anume John. Ar fi lăsat numele american.

Urmă alt minut de gândire. Ideea veni, ca totdeauna, pe neaşteptate.

— Şi dacă ar fi vorba, pur şi simplu, de o anagramă?

Mercenarul scoase carneţelul din buzunar şi începu să facă încercări: TRONE JANE, ROJA TENNE, JENNE ROTA.

În cele din urmă, Paloma descoperi sensul mesajului:

— RENET JANO... nu, nu merge. RENOT JANE... nu. NAJE RONET... JANET RENO... JO... Ei! Janet Reno! Auzi, Janet Reno nu e cineva din noul vostru guvern?

— *Ostia de mierda!* exclamă Gil Real. Janet Reno! Vor s-o lichideze pe Janet Reno!

— *Goddammit!* Janet Reno e ministrul Justiţiei, *baby!* Asta trebuie să fie!

— Dar de ce în franceză?

— Pentru că se potrivea mai bine cu anagrama lor. Au ales o limbă diferită pentru fiecare potenţială victimă. Chestiile astea se fac în mod obişnuit în mediile teroriste internaţionale.

Mercenarul se gândi un moment, apoi zise:

— Asta e, nu încape nici o îndoială! Se potriveşte prea bine! Şi, în plus, am impresia că trebuie să vină mâine la El Paso!

Se gândi din nou şi le explică celorlalţi doi:

— Janet Reno... Bineînţeles. La noi, ministrul Justiţiei exercită funcţia de procuror al Republicii. Totul se potriveşte perfect. Justiţia noastră anchetează actualmente faptele şeicului Abdul Rahman. Şi tot justiţia noastră – cu o mână de ajutor din partea FBI-ului – a permis stabilirea vinovăţiei lui Omar El-Gabrowny în atentatul de la World Trade Center, în planul de atentat de la Holland Tunnel şi în complotul împotriva sediului ONU de la New York.

Mercenarul îi părăsi brusc pe Gil şi Paloma şi se repezi spre maşina Terrano, ca să ia legătura cu EPIC.

— Dublaţi securitatea lui Janet Reno mâine la El Paso! îi spuse el lui Joe Atwood. Ea este ţinta vizată de grupul de comando baasist.

— Cum ai descoperit asta? întrebă Joe Atwood, puternic impresionat.

Frost îi explică.

— Asta trebuie să fie, admise Atwood.

— Bineînţeles. Vom face tot ce e posibil ca să-i blocăm în amonte, spuse Mercenarul. Dar nu va fi deloc uşor. Trebuie neapărat să fiţi gata să interveniţi ca să evitaţi masacrul în cazul în care noi nu am reuşi să facem nimic. Anunţă-l şi pe O'Hara la sediul SQUAD şi de asemenea pe cei de la ATAC[32], să ia măsuri.

— OK, spuse Atwood, vizibil şocat de această veste. Mă voi ocupa.

Frost îi înţelegea emoţia. Teroriştii erau decişi să lovească în jurisdicţia lui. Surpriza asta îl tulbura rău de tot.

— Pe unde vor intra în Statele Unite? întrebă Atwood.

— Nu ştiu, răspunse Mercenarul. Tot ce ştiu e că vor acţiona la El Paso. De aici, drumul cel mai scurt ar fi să treacă frontiera la Ciudad Juarez. Dar nu am de unde să ştiu că nu au alte planuri. În stadiul în care ne aflăm, putem spune că ar putea să treacă pe oriunde. Bineînţeles, trebuie să fim vigilenţi, dar mai ales să evităm să-i blocăm la vamă, altfel se poate întâmpla o nenorocire.

Urmă o tăcere, apoi:

— Mă întreb dacă nu ar fi mai bine s-o convingem pe Janet Reno să nu mai vină mâine la El Paso?

— Încearcă. Oricum, teroriştii au prevăzut cu siguranţă altă ţintă, pentru orice eventualitate... dar e clar că Janet Reno nu va accepta să dea înapoi în faţa ameninţării.

---

[32] *Anti-Terrorist Alert Center* (n.a.).

Janet Reno, noul ministru al Justiţiei, era o femeie înaltă de un metru optzeci şi cinci, cu umeri laţi şi viguroasă. Unii îi spuneau halterofilă. Alţii vedeau în ea doar o lungană flegmatică. Căci, în orice împrejurare, afişa un calm olimpian. Putea să-ţi placă său nu, ea făcea cu siguranţă parte dintre acei oameni care se impun în faţa celorlalţi. Era o femeie curajoasă şi hotărâtă. Susţinătorii ei spuneau că era o Statuie a Libertăţii în carne şi oase.

— Crezi, reluă Mercenarul, că Kennedy ar fi putut fi convins să nu vină la întâlnirea cu moartea la Dallas în 1963 sau Anwar el Sadat să nu prezideze defilarea militară în cinstea sărbătorii naţionale egiptene în 1981?

Joe Atwood nu răspunse. Ştia că Harry Stimson Frost avea dreptate. Oamenii politici fugeau de scandal ca dracul de tămâie, dar, atunci când era vorba să-şi pună viaţa în joc, deveneau nişte curajoşi insuportabili.

CAPITOLUL IX

Era trei după-amiaza şi Sonora era pârjolită de soare, între Moctezuma şi zona de staţionare, unde van Brackell şi complicii săi fuseseră lichidaţi dimineaţă, camioanele se opriseră câte două pe marginea drumului nr. 2 şi şoferii îşi făceau siesta, cu pălăriile trase peste nas, în hamacele întinse între remorci. Frost şi Gil Real se aflau în maşină şi Paloma îi urma pe motocicleta Harley Davidson. Când vruseseră să lase motocicleta în parcarea hanului, ea îi implorase să i-o dea ei ca să parcurgă drumul. Îi plăcea tare mult să meargă pe motocicletă. Şi era totuna dacă o lăsa acolo sau o abandonau în zona de staţionare!

Frost nu găsise nici un motiv ca să-i refuze această plăcere. O obligase doar să-şi pună casca şi să-i promită că va fi prudentă.

Era aproape cinci după-amiaza şi înfăţişarea zonei de staţionare se schimbase la sosirea lor. Camionul mare de la United Brands nu mai era acolo. Plecase probabil ca să-şi reia activităţile legale de transport de tomate, salată şi spanac, plus câţiva *wetbacks.* Camioneta Ford cu explozibil dispăruse şi ea, acum aflându-se mai mult ca sigur la fermă.

La ora aceea, erau mult mai puţine vehicule. Camionete şi iar camionete, aproape numai camionete. Vehicul familial şi utilitar totodată, camioneta era, fără discuţie, maşina mexicanilor. Un vechi Ford Mustang se legăna singur pe suspensii. Frost şi Real se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

— Asta o să însemne un *amigo* în plus peste nouă luni, profetiză filipinezul.

Frost conduse maşina până la capătul parcării. Impala neagră şi cadavrele fuseseră luate, dar o bandă de plastic, asemănătoare cu cea care semnaliza lucrările în curs pe şosele, era întinsă între patru ţăruşi în locul unde avusese loc explozia. Frost trecu mai departe şi opri lângă Range Rover. Nimeni nu se interesase de vehiculul lui Leon Sonatul. Cordonul pus în locul unde explodase Impala spunea mult despre interesul pe care poliţia mexicană îl arăta faţă de explozia unei grenade şi moartea a trei oameni. Este adevărat că, în fiecare dimineaţă, erau ridicate trei-patru cadavre de pe drumul mexican nr. 2, între Cananea şi frontiera Statelor Unite. Până la urmă, te blazai şi considerai asta ceva de rutină.

Frost coborî din maşină, urmat de Gil Real. Portierele maşinii

lui Leon erau blocate. Se uitară în jur. Câţiva puşti se distrau aruncând cu pietre. Frost se întoarse la Terrano, luă trusa de scule, apoi, brusc, îşi aminti foarte exact modul în care avusese loc moartea Sonatului. Îi povesti şi lui Real.

— A pus cheile în buzunar. S-ar putea...

Fără multă vorbă, cei doi se îndreptară spre zona marcată de cordon.

— Mai curând pe aici, zise Frost, indicând locul unde Leon van Brackell căzuse după saltul în aer.

— Nu văd nimic.

Tocmai căutau pe jos, când în zona de staţionare sosi o altă maşină. Frost auzi motorul, dar nu-i dădu atenţie. Şi apoi, în timp ce amândoi stăteau pe vine căutând cheile. Mercenarul simţi că cineva se apropia de ei. Ridică uşor capul.

Era un poliţist, un poliţist enorm, cu un fizic ca al lui Fidel Castro. Coborâse din maşină şi se uita la ei, schiţând un zâmbet.

— *Están buscando algo?*[33] întrebă tipul cu o voce alterată de tutun şi tequila.

Frost nu răspunse. Prefera să-l lase pe Gil, care vorbea curent limba şi la fel de repede ca mexicanii.

— *Si. Hemos perdido las laves de nuestro coche*[34]*.*

În urechi le răsună imediat un râs enorm. Ăsta era ghinionul, un ghinion mare şi imprevizibil. Frost nu ştia ce să facă. Nu putea să scoată arma şi să lichideze un poliţist, după care să fugă! Pe de altă parte, dacă reprezentantul legii se hotăra să-i percheziţioneze, avea să le găsească armele. Şi ar fi făcut o impresie foarte proastă constatarea că făceau turism înarmaţi!

Mercenarul simţi că aceeaşi tensiune pusese stăpânire şi pe Gil. Îşi zise că, oricum, nu putea să facă nimic. Paloma, care luase motocicleta Harley Davidson, încă nu sosise. Probabil că se plimba. Chiar dacă ar fi reuşit să scape de poliţist fără întrebuinţarea unor procedee „necuviincioase”, nu putea să-i tragă clapa fetei în aceste condiţii.

Poliţistul se întoarse la maşina lui şi spuse ceva în genul: „Auzi, Ruben? Cei doi domni au pierdut cheia de la maşină. Hazliu, nu?”

Frost şi Real schimbară o privire care conţinea toată disperarea lumii. Apoi poliţistul cu numele de Ruben coborî şi el din maşina poliţiei şi se alătură voluminosului său coleg.

---

[33] Căutaţi ceva? (n.a.).

[34] Da. Am pierdut cheile maşinii noastre (n.a.).

Trecu pe lângă el, se apropie de Mercenar, se uită cu cel mai mare interes la banta neagră de piele care îi acoperea ochiul stâng, luă ceva din buzunar şi i-l întinse, punând o întrebare pe care americanul nu o înţelese.

— Te întreabă dacă nu cumva sunt acelea, traduse cu nervozitate Real.

Mercenarul reveni la realitate. Omul îi întindea o cheie de maşină fixată la un port-chei publicitar pe care scria Range Rover.

— Da, da, e cheia mea. A, cum să vă mulţumesc?

Poliţistul spuse că găsise cheia dimineaţă şi o păstrase pentru orice eventualitate. Frost luă cheia, mai înfrigurat decât ar fi vrut. Se scotoci prin buzunare, tot cu febrilitate, găsi douăzeci de mii de pesos şi îi întinse poliţistului care îi luă şi îi băgă în buzunar, mulţumind cu căldură.

— Dacă aţi şti de la ce a scăpat cheia asta!

Apoi, fără să mai zică ceva, cei doi poliţişti se întoarseră la maşina lor de serviciu. Înainte de a se instala pe locul pasagerului, „Castro” le făcu semn cu mâna. Apoi spuse ceva care îl făcu să râdă pe colegul său.

— Ce-a zis? întrebă Mercenarul.

— Că există mulţi blegi pe lumea asta.

— Asta e foarte adevărat!

Cei doi prieteni se apropiară de maşina lui Leon Sonatul. Frost introduse cheia în broască. Asta era!

Frost urcă în maşina Ranger Rover.

— Ăsta da echipament! Leon nu făcea deloc economie.

Maşina, pe lângă telefonul satelit obligatoriu, mai avea şi o CB şi, mai ales, ceea ce Frost reperase în aceeaşi dimineaţă când venise să vorbească cu Leon: un sistem de *tracking* prin computer dintre cele mai sofisticate.

Frost răsuci cheia în contact, ca să verifice dacă era destulă benzină. Leon fusese prevăzător şi făcuse plinul.

Apoi, Mercenarul porni sistemul de *tracking.* Aşteptă câteva secunde şi ecranul se lumină. Aparatul era echipat cu tastatură şi *mouse.* Era un sistem japonez pe care Frost nu-l cunoştea şi a fost nevoit să tatoneze puţin până când a descoperit felul în care funcţiona.

Aprinse ecranul. Real era aplecat asupra lui şi se uita ca un puştan fascinat.

Sistemul propunea trei posibilităţi de urmărire. Frost le încercă pe toate trei. În final, pe ecran apărură două puncte luminoase

verzi, care pâlpâiau.

— Unul e probabil camionul şi celălalt, camioneta, *barbudo.*

Cel mai greu a fost găsirea dispozitivului de localizare topografică, dar, după ce îl găsi, Mercenarul nu se putu abţine să nu fluiere admirativ. Datele introduse în sistemul lui Leon van Brackell erau considerabile. Mânuind *mouse*-ul, Frost făcu să apară un traseu care arăta regiunea Sonora, cu drumurile, numele de locuri, cursurile de apă şi relieful. Avusese nevoie de câteva momente ca să găsească Mexicul, căci aparatul avea în memorie toată America, de la Alaska până în Patagonia.

— Incredibil! murmură Gil Real. Şi acest gen de sistem se vinde liber pe piaţă?

— Bineînţeles că nu, răspunse Mercenarul. Şi, dacă vei vrea să afli cum şi l-a procurat Leon, cred că-ţi va fi destul de greu.

Distanţa maximă de detectare a aparatului era de aproximativ o sută cincizeci de kilometri. În acel moment, unul dintre punctele care pâlpâiau se deplasa pe drumul nr. 5 spre Magdalena.

— Ăsta trebuie să fie camionul de la United Brands.

Frost stinse semnalul.

Celălalt semnal se afla la limita distanţei maxime de captare şi Mercenarul îi crescu luminozitatea.

— Asta e furgoneta teroriştilor.

Vehiculul în care se afla explozibilul era oprit şi perfect poziţionat pe hartă. Se vedea atât de clar, încât Mercenarul avea impresia că zăreşte zidurile şi depozitele fermei în jurul punctului luminos.

— Hei, tipilor, vă jucaţi!

Cei doi bărbaţi întoarseră capul. Era Paloma. Nici unul dintre ei nu o auziseră venind, atât de absorbiţi fuseseră de descoperirea lor.

— În sfârşit, zise Mercenarul. Ai vizitat regiunea?

Paloma zâmbi şi le spuse că fusese nevoită să oprească să facă plinul.

— Cel care va moşteni motocicleta va fi foarte mulţumit.

Paloma zâmbi şi urcă în maşină. Se aşeză pe genunchii.

Mercenarului şi ceru o demonstraţie de *tracking.* Pe care Frost se grăbi să i-o ofere.

— Grozav, zise ea. Punctul acela e maşina lor?

— Exact, confirmă Mercenarul.

— Deci, spuse ea, dacă am vrea să le întindem o cursă, ar trebui să aşteptăm să sosească aici?

Puse un deget pe drumul nr. 2, nu departe de parcarea în care se aflau.

— Exact, răspunse Mercenarul.

— Formidabil!

Întoarse capul spre el, îl cuprinse cu braţele pe după gât şi îl sărută. Frost o prinse de mijloc şi, lent, lăsă o mână să urce în direcţia sânilor.

Gil Real spuse că murea de căldură în maşina aceea neclimatizată şi se retrase spre Terrano. Nimeni nu se opuse şi, la câteva minute după plecarea lui, maşina lui Leon Sonatul se legăna pe suspensii, făcând concurenţă Mustang-ului.

*

* *

— Alo! Joe? Mă auzi.

Nici un răspuns. Mercenarul se încruntă. Nu reuşea să ia legătura cu Atwood din maşina lui Leon. Totuşi, cu câteva minute mai înainte, totul funcţionase perfect. A fost nevoit să regleze sistemul de reperare pentru recepţionarea telefonului lui Leon Sonatul, care nu făcea parte dintre corespondenţii obişnuiţi ai EPIC-ului.

— Alo! Alo! Hank, tu eşti?

— Mda, mormăi Mercenarul. Am crezut că ne-au tăiat legătura.

— Totul e bine, zise Joe Atwood. Te pierdusem din cauza unei manevre greşite a unui tehnician.

— Pune-l să repete cursul, bombăni Frost, prost dispus.

După toată osteneala pe care şi-o dăduse şi aparatura pe care reuşise să şi-o procure, nu era cazul să rateze misiunea din cauza unui tehnician incompetent!

Era şapte şi jumătate seara şi, cu aproximativ o oră înainte, se făcuse întuneric, brusc, ca totdeauna în Mexic. Pe ecranul de control, Mercenarul urmărea furgoneta care părăsise ferma pe la şase şi în curând avea să ajungă în dreptul lor. Sistemul lui Leon van Brackell le indica viteza cu care se deplasa vehiculul şi, la cerere, computerul calcula în cât timp putea să ajungă în cutare sau cutare loc.

— Mai lipseşte vârsta căpitanului! zise rânjind Real, care se întorsese alături de Frost.

Computerul nu era singurul cadou al lui Leon van Brackell. Inspectând noua achiziţie, Mercenarul descoperise, în partea din spate, două puşti de asalt uşoare HK-11, una fiind echipată cu lunetă de ţintire pentru trăgător de elită, două revolvere P-38 şi o puşcă lansatoare de grenade cu o ladă de muniţii.

Leon Sonatul îşi respecta renumele.

— Peste un sfert de oră, ar trebui să fie aici, spuse Mercenarul.

— Mă duc să fac un ultim tur cu motocicleta înainte de a o părăsi, zise Paloma.

— Grăbeşte-te, spuse Mercenarul. Lăsăm furgoneta să treacă şi pornim după ea peste douăzeci-treizeci de minute.

Luaseră hotărârea. Să lase un sfert de oră între ei şi furgoneta Ford a teroriştilor.

Paloma îl sărută pe Mercenar, jurând că nu-l va face să întârzie, sări din maşină şi urcă pe motocicletă. După un minut, văzură fasciculul luminos al farului care părăsea zona de staţionare la cealaltă extremitate şi intra pe drumul nr. 2.

— Pun prinsoare că va trece pe lângă ei ca să încerce să-i vadă cum arată, zise Gil Real.

— Lasă, din moment ce nu-i alarmează...

Şi, brusc, o teamă cumplită puse stăpânire pe el ca o avalanşă de grindină. Se pare că Gil avusese aceeaşi senzaţie, căci şopti:

— Doar nu crezi că ar fi în stare să comită un act disperat ca să-l răzbune pe Paco!

Frost nu răspunse. Nu era în stare. Avea gura uscată şi amară.

Trecură cinci-şase minute fără să schimbe o vorbă. Pe ecran se vedea că furgoneta era acum foarte aproape, şi în acel moment, temerile Mercenarului se materializară sub forma câtorva împuşcături departe pe drum.

— Nu, murmură el. Nu! Gil, ia repede Terrano!

Filipinezul sări din maşină. Frost demară. Răsunară alte două împuşcături, apoi răpăi o rafală lungă de armă automată şi se auzi un scrâşnet de roţi pe asfalt. Frost strânse din dinţi.

— *Shit!*

Până să ajungă la capătul parcării, furgoneta trecu pe drum cu o viteză nebună. Nu şi motocicleta. Ieşi pe drum, practic sigur de ceea ce avea să găsească. Vedea în oglinda retrovizoare apropiindu-se farurile maşinii Terrano. Gil venea după el.

Găsiră motocicleta Palomei la aproximativ trei kilometri de la ieşirea zonei de staţionare. Scenariul celor întâmplate nu fu deloc greu de reconstituit. Obsedată de dorinţa ei de răzbunare, Paloma gonise înaintea furgonetei şi deschisese focul cu pistolul P-38, pe care încă îl mai avea în mână. Teroriştii nu-i lăsaseră nici o şansă. Rafala îi smulsese practic capul de pe corp. Zăcea pe spate, pe marginea drumului. Motocicleta Harley Davidson ieşise de pe drum şi ardea într-un pâlc de cactuşi care îi oprise cursa.

— De ce? întrebă Frost, scuturând disperat din cap. De ce a făcut asta?

Poate că nici Paloma nu ştia de ce-o făcuse! Frost urcă iar în Range Rover. Gil sosea cu Terrano. Mercenarul îi făcu semn să-l urmeze şi întoarse la prima intersecţie. Trebuia să lase deoparte sentimentele. A doua zi dimineaţă, Janet Reno trebuia să inaugureze noua aripă a Palatului de Justiţie de la El Paso şi, în faţă, la cinci-şase kilometri, o camionetă Ford transporta un grup de terorişti şi multe kilograme de explozibil spre El Paso.

O camionetă pe care acum ar fi vrut să o distrugă.

CAPITOLUL X

Imediat ce se simţi în stare, Mercenarul îl sună pe Joe Atwood la El Paso. Acolo toată lumea era pe picior de război. Dar Frost vru mai întâi să transmită un mesaj personal.

— Să vorbeşti la telefon cu cineva bine plasat în cadrul poliţiei mexicane. Vreau să fie ridicat cadavrul unei tinere femei de pe marginea drumului mexican nr. 2, la nord de Cananea, la aproximativ trei kilometri de zona de staţionare a locului numit Haya Roja. Să se ducă să-l ridice mai înainte de a fi găsit de coioţi şi să-l îngroape decent. Voi achita toate cheltuielile, OK?

— OK, zise Atwood. Numele?

— Cardillo. Paloma Cardillo.

— Dar ce s-a întâmplat?

— Fii amabil, Joe, şi lasă asta. Acum ne ocupăm de misiunea care ne interesează pe toţi. Poate că îţi voi povesti, dar mai târziu.

Atwood nu insistă.

După ce întrerupse legătura cu El Paso, Mercenarul îl sună pe Gil Real aflat în maşina Terrano, ca să-l informeze despre ce vorbise cu Atwood. Dar nu-şi găsea cuvintele.

— Lasă, Hank, am înţeles, zise filipinezul. Numai de ce-a făcut asta nu înţeleg. Dar cred că nici tu!

Păstră o clipă tăcerea, apoi adăugă:

— Ticăloşii care au ucis-o n-au să scape chiar aşa uşor, Hank. Chiar dacă va fi să mor, o să-i toc unul după altul.

Frost întrerupse legătura şi aruncă o privire la ecranul de supraveghere.

După cum fusese prevăzut, Ford-ul mergea spre nord. Acum trecuse de Cabullona şi se deplasa prin trecătoarea celor două Nogales în direcţia Agua Prieta. Agua Prieta şi sectorul ei depindea de Douglas. Frost îl sună pe responsabilul de la Centrul din Douglas ca să-i anunţe trecerea apropiată a vehiculului.

— OK, căpitane. Am primit mesajul. Sunt pregătit să intervin la ordinul tău.

Frost închise. Pentru a evita alarmarea baasiştior, care probabil că îşi puneau, totuşi, întrebări despre agresiunea de adineauri, nu mai comunica decât prin telefonul-satelit, chiar şi cu Gil Real, care venea în urma lui la câteva sute de metri. Toate comunicaţiile treceau prin Centrul de la El Paso, unde erau

prelucrate şi bruiate de serviciul de transmisiuni.

Acum erau în munţi şi în curând aveau să ajungă la bidonvilurile Nogales. Două faruri apărură pe partea stângă a drumului. O maşină îl depăşea pe Gil Real. După câteva secunde, maşina se afla în apropierea Mercenarului şi îl depăşea cu o viteză ameţitoare. Frost recunoscu o maşină Corvette, dar luminile din spate dispărură imediat în noapte. Frost se strâmbă, impresionat în mod neplăcut. Asta se întâmpla foarte aproape de frontieră. Nu trebuia ca aceşti descreieraţi să zgândăre urechile ţintelor lor.

În acel moment, punctul care reprezenta camioneta pe ecran se opri la dreapta drumului.

Frost ridică piciorul de pe acceleraţie. Ceilalţi opriseră. Mercenarul trase pe marginea drumului şi fu în curând prins din urmă de Gil Real, care se opri în spatele lui. Filipinezul coborî din Terrano şi veni la el. Frost lăsă în jos geamul.

— S-au oprit.

— Poate că intenţionează să treacă frontiera la Agua Prieta şi se pregătesc...

Poate. Dar Frost credea mai curând că teroriştii se vor deplasa de-a lungul Liniei cât mai mult posibil. Preferau să se menţină de partea mexicană a frontierei, unde erau mult mai puţine controale decât în Statele Unite, dacă nu chiar deloc.

— Merg mai departe, zise Gil. Voi trece fără să mă opresc. Dacă au rămas lângă drum, voi vedea ce fac.

Frost aprobă cu o mişcare a capului.

— Ai, totuşi, mare grijă.

Real plecă.

În lumina farurilor, Mercenarul începea să distingă primele barăci ale bidonvilurilor de la Nogales. Mii de persoane trăiau acolo în acei munţi arizi, atraşi de cele câteva locuri de muncă şi, mai ales, de munca la topitoriile de la Douglas. Dar aici, de partea mexicană a frontierei, nu exista nici măcar apă curentă. Între barăcile improvizate, construite din plăci de fibrociment, recuperate de la gropile de gunoi industriale, bidoane şi panouri mari publicitare, erau butoaie, dintre care unele conţinuseră substanţe toxice, care serveau drept rezervoare de apă. Acolo veneau zilnic femeile să se aprovizioneze cu o găleată şi cu un polonic mare.

Frost era încordat, mai mult decât încordat. Aprinse o ţigară Camel şi o stinse aproape imediat. Tutunul avea un gust infect. Abia atunci zări sticla de tequila Gusano Verde pe fotoliul de

alături. Paloma o adusese ca să bea cu el în acea după amiază, după ce făcuseră dragoste ca nişte animale în partea din spate a Range Rover-ului.

O revăzu ducând sticla la gură.

„Amor şi tequila, Hank. Astea sunt cele două nebunii ale mele. Prima de consumat fără moderaţie. A doua, cu ceva mai multă atenţie."

Întinse mâna, apucă sticla şi bău un strop. Dar alcoolul îl destinse. Gura sticlei mai avea încă gustul gurii tinerei femei, care acum dormea pentru totdeauna pe drumul spre Cananea.

Telefonul îl aduse la realitate. Era Gil.

— Hank? Gata, am trecut pe lângă ei. Nu pot să mă opresc acum fără să devin suspect. Maşina Corvette merge cu ei. Pentru asta s-au oprit, şi bag mâna în foc că ştii cine se află la volanul acestei maşini!

Dar Frost nu avea habar.

— Amicul nostru Randy Horny. L-am recunoscut după părul blond şi buclat.

Asta însemna că trebuia să fie şi mai atenţi. Camioneta purta un emiţător şi, deci, era perfect reperabilă pe ecran. Dar maşina lui Horny ar fi putut să-i surprindă.

— OK, zise Mercenarul. Sunt cu ochii în patru. După părerea mea, Horny i-a prins din urmă ca să le deschidă calea şi să le arate trecerea spre Statele Unite.

— Şi eu cred la fel, răspunse filipinezul.

Frost puse sticla de tequila la locul ei şi porni mai departe. Camioneta se mişcase din loc. Intră în curând în zona de frontieră, care avea la stânga bidonviluri şi la dreapta bidonviluri. Toată acea lume trăia direct sau indirect de pe urma uzinelor din Douglas. Zăcămintele de cupru de la Douglas erau cele mai importante din Statele Unite, iar muntele, în acel loc, una dintre regiunile cele mai poluate din lume. Nu era de mirare că bidonvilul bătea recordul la mortalitatea infantilă.

Frost trecu pe sub un panou de lemn înalt de vreo zece metri, pe care o agenţie de luptă împotriva drogurilor scrisese un slogan cu litere enorme: PIENSA EN TI, DI NO A LAS DROGAS[35].

Intenţie lăudabilă, dar complet inutilă. Trebuia să se înceapă cu lupta împotriva sărăciei, a mizeriei şi a condiţiilor de viaţă total degradante. Cum să aibă succes o campanie antidrog în rândul unei populaţii unde puştanii de şase ani învaţă să tragă pe

[35] Gândeşte-te la tine, spune nu drogurilor! (n.a.).

nas praful alb, unde fetele se prostituează la doisprezece ani şi unde taţii trec zilnic frontiera ca să lucreze cu şaptesprezece cenţi pe oră, uneori timp de şaizeci de ore pe săptămână, doar ca să facă faţă nevoilor esenţiale ale familiilor lor?

Când vrei ca oamenii să se respecte, trebuie să începi prin a-i respecta, oferindu-le condiţii de viaţă decente.

Trecură de Agua Prieta şi bidonvilurile ei. După cum prevăzuse Mercenarul, baasiştii intenţionau să treacă frontiera la est.

Aprinse o ţigară. De data asta i se păru acceptabilă. Îşi încordă muşchii şi îşi masă tâmplele una după alta. Trebuia să-şi recapete tonusul şi să reziste acţiunii. De asta depindea viaţa a zeci, poate chiar a sute de oameni. Mai rămăseseră de parcurs vreo două sute cincizeci de kilometri până la Ciudad Juarez, oraşul geamăn al lui El Paso din partea mexicană a frontierei.

Trecuse puţin de unu dimineaţa, când Mercenarul primi telefonul lui O'Hara care se deplasase şi tocmai ajunsese la El Paso.

— Salut, nenişorule, îi zise roşcovanul, cu acea bună dispoziţie oripilantă care îl făcuse celebru.

— Salut, Mike, răspunse vocea obosită a Mercenarului.

— Cum se prezintă situaţia?

Frost nu se pronunţă. Se mulţumi să-i facă o expunere cât mai detaliată. Acum ajungeau la Janos şi cotiseră la stânga, spre Guzman şi Ascension. Nu mai încăpea nici o îndoială: Horny şi baasiştii se îndreptau spre Ciudad Juarez. Dacă ar fi vrut să intre în Statele Unite prin alt oraş, ar fi coborât spre deşertul Chihuahua, trecând prin Gallego şi Ojo de Laguna.

Camioneta şi maşina Corvette făceau opriri frecvente, probabil ca să verifice încărcătura şi să menajeze condiţia fizică a oamenilor.

Evident, prezenţa maşinii Corvette îl supăra cel mai tare pe Mike O'Hara.

— Aveţi grijă la această maşină, băieţi. E posibil să vă pomeniţi nas în nas cu ea pe negândite.

— Mulţumesc pentru sfat, Mike. Vom încerca să-l aplicăm, răspunse Frost, rânjind.

Trase un fum din ţigara Camel, o puse în scrumiera maşinii şi aruncă o privire la ecran înainte de a continua:

— Şi voi ce-aţi prevăzut?

— Comitetul de primire e pe poziţii, răspunse O'Hara. Cât se poate de discret. În ceea ce o priveşte pe Janet Reno, ei încă nu i-am spus nimic. Se află deja la El Paso. Louis Freeh crede că e

mai bine să-i ascundem adevărul...

— Cum aşa? O crede în stare să se retragă?

O'Hara izbucni în râs.

— Dimpotrivă, nenişorule. În concepţia lui Louis, a-i ascunde adevărul înseamnă a-i înşira o poveste. De exemplu, că un incident tehnic de ultimă clipă împiedică inaugurarea, astfel încât să nu participe la ea.

— Aveţi tot interesul să găsiţi ceva mai serios ca să o reţineţi la hotel, spuse Mercenarul.

— Găsim noi, nu-ţi face griji, răspunse O'Hara. Louis e un specialist în materie şi are încrederea doamnei ministru[36]. Dar, bineînţeles, toate astea se vor lua în calcul dacă nu reuşiţi să-i interceptaţi pe acei tipi.

— Pentru interceptare, bătrâne Mike, contez pe tine. Eu vă scot marfa, şi punct! În privinţa asta, aţi reuşit să aflaţi dacă au complici care îi aşteaptă la faţa locului?

— Nu putem afirma nimic, Hank. E sigur însă că nu transmit şi nu primesc nici un mesaj, nici măcar între camionetă şi maşina Corvette. NSA e pe recepţie şi deocamdată nu a captat nimic.

— Dificultatea va fi finalizarea parcursului, zise Mercenarul. Va trebui ca echipele voastre să recepţioneze vehiculele teroriştilor şi să le fileze vizual, pentru că sistemul nu-mi permite să urmăresc pe cineva decât pe drum. Fişierele lui Leon nu au harta oraşelor Ciudad Juarez şi El Paso.

— Am înţeles, nenişorule. Nu-ţi cerem decât să ni-i livrezi la domiciliu. Pe urmă, avem noi grijă de ei.

— Mulţumesc, Mike, spuse ironic Mercenarul. Ştiam că pot conta pe înţelegerea ta.

— Ce?

— Nimic. Pur şi simplu, sunt foarte hotărât să profit din plin de weekend. Adică mâine dimineaţă, sau mai exact în dimineaţa asta, o şterg la opt fix.

— Hank, *old chap,* te-ai stricat la cap!

[36] La instigarea lui Janet Reno, Bill Clinton l-a declarat incompetent şi l-a demis din funcţie pe William Sessions, directorul FBI-ului numit de Reagan, ca să-l înlocuiască cu Louis Freeh (n.a.).

CAPITOLUL XI

Făcuseră vreo douăsprezece opriri înainte de a le apărea panoul cu „Ciudad Juarez”. Camioneta şi maşina Corvette virară imediat spre stânga, ca să dispară într-un spaţiu care părea să fie o imensă zonă industrială situată la mijloc între cele două oraşe, deci pe frontieră.

Mercenarul îi transmise imediat lui O’Hara.

— Perfect, nenişorule, îi preluăm noi.

Frost pătrunse în zona industrială şi se opri în faţa unui depozit al lui General Motors. Îşi aprinse o ţigară şi îl sună pe Gil Real.

— E OK, *barbudo!*

— E OK. Îmi pare bine că am terminat. Ne-am descurcat de minune.

— S-ar putea să ai dreptate, buhăitule. Vii aici?

— Sosesc, frumuseţe blondă!

Amândoi încercau să glumească, dar erau încă obsedaţi de spectrul Palomei, ucisă la marginea drumului de acei porci, care nu avuseseră niciodată nici cel mai mic respect faţă de viaţa oamenilor.

După două minute, maşina Terrano opri lângă Range Rover şi Gil Real se alătură Mercenarului în faţa ecranului de supraveghere.

— Îl las aprins până când punctul luminos se va stinge, în momentul distrugerii emiţătorului.

— Cum vor proceda? întrebă Gil Real.

— Probabil că au selectat deja câteva locuri bune atât la El Paso, cât şi în Ciudad Juarez. Toată abilitatea constă în a împinge sau a atrage camioneta fără ca baasiştii să comită un act sinucigaş. După ce camioneta va ajunge în zona aleasă, o vor face să explodeze. E unul dintre mijloacele folosite pentru evitarea masacrelor în rândul populaţiei civile.

— Le urez succes, mormăi Real, scuipând pe fereastră bucata de betel, care se etală ca o baligă în miniatură când ajunse la destinaţie. Dă-mi sticla de tequila să trag o duşcă, Hank. Am nevoie de puţin întăritor.

Mercenarul îi arătă cu un gest că sticla de tequila se afla tot în acelaşi loc, sub banchetă. Gil o luă şi bău zdravăn din ea.

— Uşurel, *barbudo,* îi zise Mercenarul. O să cazi lat dacă sugi aşa, după noaptea pe care am petrecut-o.

Dar nu asta părea să fie şi părerea filipinezului.

— „Cine mănâncă doarme; dar cine trage la măsea veghează”, zicea uneori Ythurbides. Asta e tequila bună! Nu pişvaisărul pe care ţi-l servesc la *fast-food*-ul tex-mex de pe Mulberry Street.

Frost admira la Gil Real mai ales instinctul său de supravieţuire legat de o formidabilă capacitate de adaptare.

— Păi, nu e o tequila oarecare, zise Mercenarul, zâmbind. E tequila del Gusano Verde.

Real ridică sticla, aproape goală, în dreptul ochilor şi agită conţinutul.

— Într-adevăr, zise el, privind muşiţa mare şi verde care plutea în lichid, asta pe care au pus-o aici e solidă, nu glumă! De-asta are un gust atât de bun.

— Cu siguranţă, aprobă Mercenarul.

În acel moment sună iar O’Hara.

— Salut, tipilor! exclamă dinamica şi vesela voce a directorului SQUAD.

— Ce mai vrea şi ăsta? bombăni Gil Real.

— Să-ţi spun două vorbe, cloacă de betel! Şi, pentru că Terrano al tău nu mai răspunde, am tras concluzia că eşti cu Hank şi te uiţi la televizor. Tu i-ai văzut ultimul. Câţi erau?

— Am văzut trei în total, răspunse Real. Horny în maşina Corvette şi doi indivizi de tip arab în cabina camionetei.

— Şi unde i-ai văzut ultima dată?

— La Ciudad Juarez. Să nu-mi spui că i-ai pierdut!

— Dacă i-au pierdut, asta înseamnă că nu sunt deloc meticuloşi, zise Mercenarul, rânjind. Teroriştii au intrat în zona industrială şi, doar dacă nu s-au debarasat de emiţătorul care ne-a permis să-i urmărim până aici, încă mai sunt acolo, căci reperul de pe ecranul meu este acum nemişcat.

— OK, mulţumesc. Odihniţi-vă puţin, tipilor. Ne străduim să-i localizăm. Pe urmă, cel mai greu va fi să-i împingem spre capcană. Vă sun imediat ce treaba s-a făcut şi vă invit să asistaţi la focul de artificii final!

— Eşti prea bun, Mike.

— Da, e prea bun, îl îngână Gil Real.

Soarele se ridică pe cer, înroşind norişorii care pluteau peste El Paso şi Ciudad Juarez. Acum, când dispăruse tensiunea acţiunii, Mercenarul simţea că îl prinde somnul. Şi avea impresia că Gil Real era şi el în aceeaşi stare.

— Gura, tipilor! bombăni O’Hara.

— Ei! Înainte de a închide, povesteşte-mi ce faceţi pentru Janet Reno.

— Nimic, răspunse O'Hara. Am impresia că stăpânim bine situaţia. Am vorbit adineauri cu Louis Freeh. A fost de acord să lăsăm ceremonia de inaugurare să se desfăşoare normal... Şi... A, da... Vă felicită călduros...

— O, domnul director e prea bun, Mike!

— Da, e prea bun, repetă Real ca un ecou.

Mike O'Hara închise. Cu un gest uşor agasat, după cum i se păru Mercenarului.

*

* *

Oare căldura îl trezi pe Mercenar sau sforăiturile lui Gil Real? N-ar fi putut să spună. În schimb, putea să spună că aţipise, din moment ce se trezea.

Ca şi cum ar fi ales chiar acea clipă ca să-l streseze, telefonul sună, făcându-l pe Real să se trezească tresărind.

— Ce? Care-i acolo?

— Cu siguranţă că unul O'Hara, răspunse Mercenarul.

În timp ce ridica receptorul, făcu un control de rutină: ceas, ecran de supraveghere. Punctul care îi reprezenta pe terorişti era în continuare nemişcat şi în acelaşi loc, ceea ce, în sine, era un lucru liniştitor. Ceasul de la mână şi cel de la bordul maşinii arătau amândouă ora opt dimineaţa. Ridicând receptorul ca să răspundă, Mercenarul îşi zise în sinea lui că trăsese un pui de somn.

— Salut, nenişorule! zise O'Hara cu originalitatea care îl caracteriza.

— Salut, Mike, răspunse Mercenarul.

— Ce vezi pe ecranul tău? întrebă O'Hara pe un ton în care Mercenarul simţi o oarecare anxietate.

— Păi, văd nordul Mexicului, unde mă aflu în acest moment, şi sud-estul Texasului unde, presupun, că te afli tu.

— La dracu'! exclamă O'Hara. Nu asta te întreb!

— Văd oraşele gemene Ciudad Juarez şi El Paso, adăugă Frost.

— Dar, spuse O'Hara, de data asta vădit enervat, eu vreau să ştiu unde este punctul.

— În acelaşi loc, răspunse Frost.

— Nu se mişcă?

— Nu.

— Dar ce fac?

— Probabil ce făceam şi noi. Probabil că trag la aghioase. Au

făcut şi ei mai bine de patru sute de kilometri de când au plecat de la ferma de la San Pedro de la Cueva. După ce traversezi o bucată de deşert şi după Sierra Madre, e normal să te simţi obosit.

Frost, care începuse să se dezmeticească de-a binelea, îşi zise că poate nu starea de oboseală a baasiştilor îl interesa pe O'Hara.

— Ce face Janet Reno? întrebă el.

— În principiu, probabil că se pregăteşte. Sunt în legătură permanentă cu dispozitivul de protecţie apropiat.

— Ai putea să ne explici ce te frământă, fără să o mai iei pe ocolite?

— Treaba e că, atunci când aţi sosit şi i-am preluat, elicopterul celor de la NSA i-a captat vizual de partea mexicană a frontierei şi a recepţionat chiar şi câteva frânturi de conversaţie. Au intrat în depozitul lui Randy Trucking de la Ciudad Juarez. Acesta se află exact pe linia de demarcaţie. Există o barieră imposibil de trecut la capătul depozitului şi, de cealaltă parte, al unui hangar mare al United Brands.

— Au rămas în partea mexicană? întrebă Mercenarul.

— Da, după toate aparenţele. Dar lucrul cel mai ciudat e că nu-i mai auzim. Or, tu îi cunoşti pe tipii de la NSA. Sunt în stare să înregistreze dintr-un vehicul aflat la sol o conversaţie între Jane Birkin şi Mia Farrow aflate la etajul cincisprezece al unui bloc turn.

— Poate cam exagerezi, Mike...

Mercenarul se uită din nou la ecranul de control.

— Eu văd pe ecranul meu că stau nemişcaţi exact pe frontieră. Există treceri?

— Nimic în locul în care au intrat maşina Corvette şi camioneta. Ţi-am spus că se află într-un depozit aparţinând lui Randy Trucking şi că există o barieră imposibil de trecut, care împiedică trecerile de *wetbacks* şi de băuturi de contrabandă.

O'Hara se întrerupse o clipă, apoi reluă:

— Am fost informat adineauri că Janet Reno se îndreaptă în acest moment spre Palatul de Justiţie, unde trebuie mai întâi să se întâlnească cu primarul oraşului şi apoi cu procurorul comitatului, după care se va duce la inaugurarea aripii restaurate în prezenţa asociaţiilor locale, cu hărmălaia obişnuită: majorete, fanfare şi toate cele!

— O turmă frumoasă de potenţiale victime. Şi aiureala asta se petrece la ce distanţă de aici?

— Cum? Cu maşina?

— Păi, cam la vreo zece minute.

— Fir-ar să fie! izbucni Mercenarul. Şi tot nu i-ai văzut pe terorişti mişcând?

— Nu, răspunse O'Hara cu vocea alterată de angoasă.

În acel moment, Gil Real se trezi de-a binelea din somn şi se întoarse spre el cu o privire întrebătoare.

— Gata! Oamenii răi au făcut bum cu Semtex-ul?

— Nu, răspunse Mercenarul. Şi asta devine foarte îngrijorător. Mike i-a localizat perfect datorită indicaţiilor noastre şi a echipelor sale de filaj, dar nu reuşeşte să pună mâna pe ei.

— Am trei maşini în depozitul United Brands, preciză şeful SQUAD. Una dintre ele a intrat chiar în hangar. Nici urmă de maşina Corvette şi de camioneta Ford. Nu înţeleg. Doar dacă nu cumva au rămas de partea mexicană a frontierei. Dar asta nu ar avea nici un sens.

Gil Real se aplecă peste ecranul de supraveghere. Peste o secundă, mirosul răsuflării sale îi aminti ce cel al Palomei.

— Totuşi, punctul e tot aici, pe frontieră.

— Sunteţi siguri? întrebă O'Hara, din ce în ce mai îngrijorat.

— Mda, răspunse Mercenarul. Altfel înseamnă că amândoi suntem victima aceleiaşi halucinaţii. Şi eu îi văd foarte exact pe frontieră.

Tăcu, se apucă cu mâna de bărbie şi, brusc, strigă atât de tare, încât îl făcu să tresară pe Gil Real:

— Dar, *dammit,* îi vedem *pe* frontieră pentru că sunt un punct pe ecran şi frontiera e o linie! Ar putea să fie *sub* frontieră!

— La dracu', asta e, Hank! Ai dreptate. Ticăloşii au săpat probabil un tunel între depozitul lui Horny şi cel de la United Brands.

— Unde sunt oamenii tăi, Mike? întrebă Mercenarul, înviorat brusc de perspectiva acţiunii.

— Sunt în depozitul celor de la United Brands, după cum ţi-am spus, răspunse O'Hara.

— Să scoată toată lumea afară de acolo! ordonă Frost.

— E sâmbătă, nenişorule, şi nu e aproape nimeni.

— Ei bine, să-i evacueze pe aceşti „aproape nimeni", şi cât mai repede! se răsti Mercenarul, exasperat. Pe urmă, să intre în hangar şi să caute o gură de coborâre. Dacă găsesc intrarea tunelului, s-o blocheze, cu cele trei maşini în acelaşi timp dacă e nevoie, şi să evacueze locul cât mai repede posibil. Sosesc pe partea cealaltă cu Gil!

— Dar ce intenţionezi să faci, nenişorule? întrebă O’Hara.

— N-am timp să-ţi explic, Mike! E o problemă de minute, poate de secunde. Fă ce ţi-am spus în partea americană, noi acţionăm în partea mexicană!

CAPITOLUL XII

— Du-te în spate şi ia lansatorul de grenade şi cu muniţiile! ordonă Mercenarul.

Gil se deplasă fulgerător, reveni pe scaunul de lângă Frost şi încărcă arma. Cauciucurile maşinii Range Rover scrâşniră pe asfaltul zonei industriale.

— Ce te-a făcut să crezi că pot să fie sub pământ? întrebă filipinezul.

— Nu văd unde ar fi putut fi în altă parte, răspunse Mercenarul. În plus, cred că treaba cu tunelurile are toate şansele să devină foarte la modă în următorii ani pentru a trece droguri, *wetbacks* şi, eventual, arme şi terorişti. Tipii ăştia sunt din ce în ce mai organizaţi. De altfel, nu e deloc o premieră. Acum o lună sau două, DEA a descoperit un tunel de acest tip la sud-est de Chula Vista, în California. O lucrare foarte frumoasă, opera Cartelului de la Medellin. Astfel, cei care treceau drogurile ieşeau de pe autostradă la Tijuana, în partea mexicană, intrau în tunel în dreptul zonei industriale şi ieşeau la opt sute de metri mai departe, în partea californiană, ca să revină pe autostradă la nivelul drumului spre San Diego.

— Aici! strigă Gil Real. La stânga! Aici au intrat.

Frost răsuci brusc volanul. Uşa depozitelor rămăsese deschisă după intrarea maşinii Corvette şi a camionetei Ford.

— Sună-l pe Mike! ordonă el.

Gil Real luă telefonul.

— Au fost executate instrucţiunile mele? strigă Mercenarul.

— Întocmai, nenişorule.

În depozitul celor de la Randy Trucking erau trei hangare. Numai unul era deschis. Frost îndreptă vehiculul spre breşă şi, sfidând orice prudenţă, acceleră şi mai mult. Intră aproape cu o sută la oră în marea clădire din tablă şi făcu slalom printre camioanele care staţionau, în căutarea intrării în subterană.

Aici se aflau pe teritoriul domnului Randy Horny, coiot care se mai ocupa şi cu închirierea de camioane. Frost presupuse că banditul prevăzuse totul dinainte şi că acolo nu era decât el şi teroriştii irakieni.

— Vezi ceva care seamănă cu un tunel, Gil?

— Nimic, răspunse filipinezul.

— *Shit!*

În câteva secunde traversară depozitul pe toată lungimea lui şi ajunseră în faţa unei rampe de încărcare. Frost apăsă pe acceleraţie şi scoase un strigăt de victorie, conducând maşina drept peste zidul abrupt care forma marginea rampei.

— Opreşte! strigă Real. Ţi-ai pierdut minţile! O să ne facem praf!

Dar Mercenarul nu opri. În penumbra hangarului, Frost văzuse cele două uşi metalice care se deschideau în peretele rampei. Avu, totuşi, o tresărire de inimă când vehiculul intră în mare viteză în acea deschizătură. Nimic nu dovedea în mod categoric că era vorba de intrarea unui tunel. Putea foarte bine să fie o groapă sau orice altceva.

Numai că era, într-adevăr, un tunel. Mercenarul îl zărea pe filipinez cu coada ochiului. Gil Real se albise la faţă. Era un tunel cu tot ce era necesar. Era chiar şi lumină şi, la o sută de metri, la capătul liniei drepte, vedeau partea din spate a maşinii Corvette şi, imediat după, pe cea a camionetei.

Frost frână brusc.

— E rândul tău să acţionezi, *barbudo!* strigă el, pregătindu-se să dea înapoi imediat ce maşina se opri.

Gil ieşi pe jumătate afară din maşină şi puse pe umăr lansatorul de grenade.

Frost privea tunelul prin parbriz. Auzi strigăte, acolo unde teroriştii şi soţul Milenei Horny erau prinşi ca într-o cursă de şoareci. Dar nimic nu putea să-i distragă atenţia. Imediat ce auzi lansatorul de grenade percutând, apăsă pe acceleraţie. Vehiculul făcu un salt înapoi. Lovi uşor betonul rampei când ieşi, dar nu era timp pentru proces-verbal.

— Accelerează, *ostia de mierda!* răcni Gil Real. Sunt sigur că am nimerit la fix.

Frost trânti o înjurătură şi începu acelaşi slalom ca la venire, dar de data asta cu spatele.

Range Rover-ul ieşi din hangar şi Frost îl întoarse brusc în loc, ca să poată merge înainte. În acel moment, din măruntaiele pământului se auzi un zgomot asemănător cu cel al unei avalanşe.

— Accelerează! răcni Real. Accelerează! I-am ras pe ticăloşi!

Detunătura fu de-a dreptul halucinantă. În momentul în care ieşeau în stradă, hangarul de tablă se cutremură. Frost conduse vreo cinci sute de metri şi opri. Nu era foarte prudent, dar voia să asiste la spectacolul exploziei Semtex-ului.

Nu fu deloc dezamăgit. O coloană de praf, de beton şi fiare se

ridică la aproximativ treizeci de metri în aer. Două camioane de patruzeci de tone crăpară tavanul hangarului, părând că vor să-şi ia zborul ca *booster-e*le unei navete spaţiale, dar, în cele din urmă, după o secundă de nemişcare, căzură din nou în curte cu un zgomot asurzitor de metal strivit şi de sticlă pulverizată.

— La dracu'... şopti Gil Real. În camioneta aia era destul explozibil ca să arunce în aer Casa Albă.

Frost se uită câteva secunde fără să spună nimic. Apoi, porni.

— Stai puţin, zise Real. N-am profitat destul.

— E mai bine să plecăm imediat, obiectă Mercenarul. Vreau să trec în Statele Unite mai înainte de a fi închisă frontiera. Şi, apoi, n-am chef să mă aleg cu părul alb.

— Ce?

— Priveşte, îi zise Mercenarul.

În locul hangarului dislocat, se forma un nor de praf, asemănător cu o ciupercă atomică.

Gil Real dădu din cap.

— Ai dreptate. E mai bine să fim departe când toate astea vor cădea peste zona industrială. Mi se usucă gâtul numai când mă gândesc.

Cu un gest grăbit, filipinezul apucă sticla de tequila, o lipi de gură şi răsturnă capul pe spate ca să bea picătura de lichid rămasă înăuntru.

— Zău că e bună tequila asta Gusano Verde! zise el, punând sticla goală între genunchi, ca să poată pune în spate puşca lansatoare de grenade.

Mercenarul aruncă o privire într-o parte.

— Îţi era într-adevăr sete, zise el, uitându-se la sticlă.

— Mda, răspunse Gil.

— Şi, după cât se pare, s-a dus totul pe gât fără probleme...

— Mda.

— Pentru că eu, atunci când găsesc un sâmbure în ceva, îl scuip jos.

Gil Real se schimbă la faţă. Ridică sticla în dreptul ochilor. Înăuntru nu mai era nici un strop de tequila, iar marea muşiţă verde, care se considera că dă un gust inimitabil, lipsea şi ea la apel.

Dar filipinezul nu avu timp să se gândească prea mult la această descoperire. Un strigăt răsună în telefonul pe care nimeni nu se gândise să-l închidă.

— Bravo, băieţi! Formidabil!

Era vocea lui O'Hara.

— Ai auzit? întrebă Mercenarul.

— Mda, răspunse şeful SQUAD. Şi, acum, văd!

— Cred că nu eşti singurul.

Enormul clopot de praf alb, care urca spre cer, părea că vrea să cuprindă Ciudad Juarez şi El Paso în aceeaşi îmbrăţişare.

*

* *

Cu ochii ridicaţi spre Janet Reno, care era mai înaltă cu o jumătate de cap decât el, procurorul comitatului deschise gura de stupoare când uraganul explodă pe Linie, la frontiera dintre cele două oraşe.

În ciuda calmului ei legendar, Janet Reno nu se putu abţine să nu-şi manifeste surprinderea:

— Felicităm cu căldură pe oamenii care, prin angajament, zel şi curaj, au făcut din ţara noastră ceea ce este azi şi să fim mândri că inaugurăm aripa acestui Palat de Justiţie care...

Tăcere completă. Toate capetele se întoarseră spre zona industrială.

Şeful securităţii, care fusese tot timpul în contact cu Michael O'Hara, se repezi la podium şi Janet Reno se aplecă spre el cu o privire întrebătoare.

— Nu-i nimic, doamnă ministru. Absolut nimic. Explozia a avut loc de partea mexicană a frontierei.

— Dar...

— Da, da, e legal la ei. Fac prospecţii cu explozibili.

— Voi discuta despre asta cu omologul meu mexican, spuse Janet Reno cu glas scăzut. Acest procedeu este foarte zgomotos şi... mă întreb dacă e foarte ecologic.

Apoi, reveni la microfon:

— Şi să fim mândri că inaugurăm această aripă a Palatului de Justiţie care...

*

* *

De data asta, O'Hara nu era obligat să sară în primul avion ca să se ocupe de un caz şi mai urgent decât cel pe care îl rezolvase şi îi invitase în cel mai mare restaurant mexican din oraş, împreună cu Joe Atwood şi alţi câţiva.

— Domnilor, zise el, ridicând paharul de *pulque,* beau pentru victoria noastră, şi în special în sănătatea lui Hank Frost şi Gil Real care, în mai puţin de patruzeci şi opt de ore, au descoperit şi distrus teroriştii fanatici care, încă o dată, voiau să ne lovească ţara.

Fiecare ridică paharul, apoi băutura trecu în stomac, via amigdale şi esofag.

Chelnerul tocmai nota comenzile, când intră un adolescent cu ziarele de seară:

— O explozie misterioasă în zona industrială în timpul vizitei lui Janet Reno la El Paso. Câteva hangare devastate. Anchetatorii încearcă să determine cauzele sinistrului.

— Măi să fie! şopti O'Hara. Anchetatorii vor servi presei raportul pe care l-am pregătit pentru ei. Au tot interesul să facă asta!

— Sper că ticălosul de Horny era asigurat, murmură Mercenarul.

— De ce? întrebă Gil.

— De ce? repetă el. Pentru că mă gândesc la Milena. Nu-i o fată rea şi mi-ar părea rău să-i fi distrus o parte atât de importantă din moştenire.

— Nu aveam de ales, spuse Gil Real.

— Şi ce-aţi vrea să beţi, domnule? întrebă chelnerul.

— Ce-mi propui?

— Am o tequila excelentă. *Muy tipica. La tequila del Gusano Verde.* Nu citronadă pentru turişti.

Gil Real sughiţă.

— Păi, nu, chiar dacă te dezamăgesc, aş fi tentat mai mult de un Cabernet-Sauvignon de San Clemente...

— Cum doriţi, domnule.

— Nu-ţi mai place tequila? întrebă O'Hara mirat.

— A băut cam multă în ultimele zile, interveni Mercenarul. Dar sunt convins că, după o mică pauză, o s-o bea din nou cu plăcere!

CUPRINS

SUA ŞI IMIGRAŢIA.....3

SUA ŞI TERORISMUL.....5

CAPITOLUL I.....7

CAPITOLUL II.....19

CAPITOLUL III.....34

CAPITOLUL IV.....42

CAPITOLUL V.....47

CAPITOLUL VI.....56

CAPITOLUL VII.....66

CAPITOLUL VIII.....73

CAPITOLUL IX.....79

CAPITOLUL X.....86

CAPITOLUL XI.....91

CAPITOLUL XII.....97

CUPRINS.....102

6 420209 000993

CÂINII RĂZBOIULUI

O colecţie nouă pe care v-o dăruieşte Editura BOGDANA.

CORIDĂ LA EL PASO

Misiunea lui Frost şi a lui Real era simplă. Trebuia să descopere ascunzătoarea acestui comando şi, dacă era posibil, să înăbuşe complotul în faşă, lichidându-i pe teroriştii. Într-adevăr, simplă în teorie, dar mai greu de pus în practică.

Evident, cu o oarecare ipocrizie, Preşedintele refuza să angajeze serviciile secrete oficiale într-o acţiune violentă pe teritoriul unei ţări vecine şi prietene, cu care SUA întreţineau relaţii de bună înţelegere dar, totuşi, delicate. Şi aşa, Mike O'Hara încredinţase cazul lui Henry Stimson Frost, cel mai bun colaborator contractual pe care îl avea.

O'Hara, Real şi Mercenarul ştiau că eliminarea fizică a celor care formau acel comando era un ţel utopic. Mai realişti decât oamenii politici, ei erau de acord să-şi limiteze ambiţiile la esenţial: împiedicarea teroriştilor irakieni de a-şi realiza planul. În rest, oricui îi era permis să viseze!

ISBN 973-9127-36-9 EDITURA BOGDANA Lei 22.000